

ALFREDO KRAUS

**Retorn esperat
a Peralada**

El Palau serà més gran

Adagio, la vostra botiga de música

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA
Muntaner, 300, Xamfrà Laforja
Tel. 200 81 00
Sants, 304 bis
Tel. 440 24 48

CENTRE COMERCIAL GLÒRIES
Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS
BARICENTRO - Tel. 718 97 51

Hermosilla, 75, Esq. Gral. Parí
Tel. 435 88 88

MADRID
LA VAGUADA - Tel. 730 48 51

cata

(I

Salv
Jor
Estrad
Garrig
Gui
Matab
Jordi
R

C
(edi
a
Con

S

F

P

F

JAUME

EDUAR

MART

RE

expresse

Catala

amb el

i env

©

3A ÈPOCA ANY XV
NÚM. 163, MAIG 1998

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep M. Bricall**, **Josep M. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Muntaner**, **Ramon Pla**, **Eugeni Sallent** i **Xavier Turull**.

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetatge: **F.S.**
Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 245 21 11

Preimpresió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: **1136-7458**

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, HELENA BAYO, JAUME COMELLAS, JORDI MALUQUER, JOAN MOLL I MARQUÈS, EDUARDO NOTRICA, MIQUEL PARDO, MARTA PORTER, MONTSERRAT PUIG, ALBERT ROMANÍ, ALBERT SUÑÉ, FRANCESC TAVERNA-BECH, LLUÍS TRULLÉN I JOAN VIVES BELLALTA.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel. i Fax: 268 10 00

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció. © de les reproduccions autoritzades, **VEGAP**, Barcelona 1998.

Portada: **Alfredo Kraus** a **Els contes d'Hoffmann** (foto de **F. Clive Barda**, **Trujillo y Asociados**).

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

Alfredo Kraus

Claudio Abbado

FOTO: E.V./D.G.

TEMA

MUSICALIA

Manuel Lanza

FOTO: E.G.

SCHERZANDO

DISCOS

- 5 V Festival de Música dels Joves Europeus
- 6 Nova concentració de figures al Festival de Peralada
per J.C.C.
- 8 El Festival de Música Antiga sota el signe de l'ortodòxia
per RRM C
- 9 Important presència catalana al Festival de Granada
per RRM C
- 13 Abbado i la Filharmònica de Berlín, un divorci anunciat
per Eduardo Notrica
- 15 Mikrokosmos: Rock a la universitat
per Pere Artís
- 16 Tangents: L'hora de la dansa
per Jordi Maluquer
- 17 Del seu affm.: Leonie Rysanek
per Jaume Comellas
- 21 Belles versions dels quintets de Boccherini
per F. Taverna-Bech
- 22 El magisteri de Franz-Paul Decker
per Miquel Pardo
- 24 Entre el rigor i la fantasia
per F.T.-B.
- 27 La visió de Herreweghe de la Passió segons sant Mateu
per J.C.C.
- 28 Un magnífic Festival de Jazz a Terrassa
per Albert Suñé
- 30 Associació Catalana de l'Orgue. Recuperar i conservar el patrimoni organístic català
per RRM C
- 32 L'enigma del concert de Baltasar Samper
per Joan Moll i Marquès
- 33 Els pioners de la música antiga a Barcelona
- 34 Enric Gipsert (1925-1990). L'home del Renaixement
per Albert Romaní
- 38 Josep Maria Llamaña, l'impulsor de la música antiga a Catalunya
per Marta Porter
- 40 Manuel Lanza. La veu emergent de les noves generacions
per Helena Bayo
- 45 Brendel, Quartet Alban Berg, I Musici
per Lluís Trullén
- 47 Estrena del Divertiment de Ricard Lamote de Grignon
per F. Taverna-Bech
- 49 Torna l'òpera més bella de Txaikovski
per RRM C
- 53 per Cesc
- 54

El Primer Palau

Cicle de Joves Intèrprets

III Temporada 1998/99

La Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana organitza el III cicle "El primer Palau", amb la finalitat de donar una oportunitat als joves intèrprets de música clàssica de fer el debut al Palau de la Música Catalana. Per això obre una

convocatòria

adreçada a instrumentistes de corda, teclat, vent o percussió, cantants, duos amb piano i grups de cambra constituïts de nivell superior o graduats, que no hagin complert els 27 anys el 31 de desembre de 1998.

El interessats a tenir més informació poden sol·licitar les bases completes d'aquesta Convocatòria al Palau de la Música Catalana ☎ 93 268 10 00 (Srta. Adriana) o als Conservatoris i Escoles de Música

Del 25 al 31 de maig d'enguany Barcelona serà el marc d'un esdeveniment musical singular: el V Festival de Música dels Joves Europeus, promogut per la Unió Europea d'Escoles de Música (EMU).

Aquesta organització fou creada el 1972, és membre del Consell Internacional de la Música, té un estatut consultiu en el Consell d'Europa des de 1982 i aplega associacions nacionals d'escoles de música de 21 països (amb més de 5.000 escoles, més de 3.250.000 estudiants i més de 113.000 professors). Les finalitats bàsiques de l'EMU són promoure tant les escoles de música en tant que centres de formació, com el coneixement, la relació i l'intercanvi entre les diferents associacions culturals europees i les escoles de música membres.

El Festival és organitzat per l'Associació Catalana d'Escoles de Música (ACEM), amb el suport de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona, sota els auspicis del Consell d'Europa i de la Unió Europea. L'ACEM és l'associació nacional d'escoles de música de Catalunya; fundada el 1992 per 20 escoles de música, n'aplega ara 128 de tot Catalunya, amb més de 25.000 estudiants i 2.000 professors; és una eina a disposició de les escoles per tal d'intercanviar coneixements i experiències, coordinar esforços i elaborar projectes d'interès general.

La naturalesa de l'entitat impulsora i la de l'organitzadora dibuixen bé el perfil d'aquest Festival (les anteriors edicions del qual se celebraren a Munic el 1985, a Estrasburg el 1989, a Eindhoven el 1992 i a Budapest el 1995), protagonitzat per joves músics desitjosos de contrastar i posar en comú experiències musicals, d'establir coneixença amb els qui participen d'una vocació idèntica i de mostrar el plaer de fer música i de compartir-lo mitjançant la pràctica en grup.

No hi ha dubte que qualsevol iniciativa que tingui per destinataris i/o protagonistes els joves ha de ser valorada com altament positiva, perquè porta un llevat de futur.

Aquest Festival és una d'aquestes iniciatives, d'un impacte públic segur, tal com ho fan preveure unes breus dades estadístiques que hi són referides: 5.000 joves músics de tot Europa, d'entre 10 i 25 anys; 400 formacions vocals i instrumentals conreadores de tots els gèneres musicals; 10.000 joves estudiants de les escoles de música de Catalunya; més de 1.500 concerts en set dies (1.000 a la ciutat de Barcelona i més de 500 a altres indrets de Catalunya); 40 escenaris a l'aire lliure (15 en municipis de la conurbació metropolitana, 10 als districtes de Barcelona i 15 a Ciutat Vella); i 15.000 participants en l'obertura del Festival al Palau Sant Jordi.

Més enllà, però, de la fredor d'unes dades, allò que ens sembla digne de remarcar és el doll d'energies juvenils que s'hi manifesten, la capacitat d'il·lusió, les ganes d'obrir-se a nous horitzons, l'afany de posar bases per al demà, etc.; en definitiva, l'engrescament pel fet musical.

No en dubtéssim pas: la unió dels pobles europeus no fóra reeixida si només se sustentés en factors d'índole econòmica o política. Perquè sigui sòlidament factible, cal que tots els esforços que hi menen recolzin en un substrat cultural de prou gruix; en aquest substrat, la música hi té un paper determinant perquè permet, als qui la cultiven, de reconèixer-se partícips d'un patrimoni comú.

Per tot això, aquest Festival —que saludem amb entusiasme— transcendeix la seva primordial finalitat musical i pren una dimensió de signe sociològic.

V Festival de Música dels Joves Europeus

Kraus, Estes, Mehta, Glass, R. Wilson, Romero, Papas, Rabal...

Nova concentració de figures al Festival de Peralada

per J.C.C.

Som conscients que el títol no comporta cap excés d'originalitat. Però tanmateix té el mèrit elemental de respondre a la realitat. A una realitat que any rere any es repeteix en aquesta manifestació força a part de la temporada estival catalana, i que de fet defineix els seus trets més distintius: el d'assegurar una oferta d'un nivell absolutament privilegiat. En aquest sentit, concentrar en un mes d'activitat un aplec de noms tan prestigiosos com Philip Glass, Robert Wilson, Alfredo Kraus, Irene Papas, Yoko Ono, Simon Estes, Pepe Romero, Paco Rabal, Ana Belén, Orfeón Donostiarra, l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, Lluís Claret, el Ballet del Teatre Bolshoi, Zubin Mehta, la Filharmònica d'Israel, la Filharmònica de Dresden, Michel Plasson, la Companyia Met, Roland Petit i el Ballet Nacional de Marsella, constitueix una constatació indiscutible. A partir d'aquí hom ha d'entrar en detalls més afinats tot cercant fils conductors secundaris, més subtils, que aportin elements diferencials, ni que siguin mínims, a cada nova edició.

En aquest cas, el fil podria ser l'heterogeneïtat de l'oferta i també entrar en zones estèticament avançades en el pla formal, que, per tant, fugen del concepte "espectacle d'èxit asse-

Robert Wilson

gurat". O almenys a primera vista. I amb això ens referim de manera específica al titulat *Monster of grace*, abanderat per dos monstres —si se'ns permet la redundància— més conspicuus de l'avantguardisme dramaturgicomusical reconeguts universalment. O sigui, el compositor Philip Glass i el dramaturg Robert Wilson, que aportaran una proposta qualificada com a òpera multimèdia —com a concepte absolutament nou— que segons que sembla arribarà a Peralada després d'haver-se presentat a Los Angeles i al londinenc Barbican Center, encara en estat de gestació. Per tant, es tracta d'un *work in progress*, d'una obra evolutiva, basada en poesia amorosa del poeta afgà Jalaluddin Rumi (1207-1273) que, tal com s'indica en l'avenç informatiu, expressa l'extenuant recerca de l'estimat per-

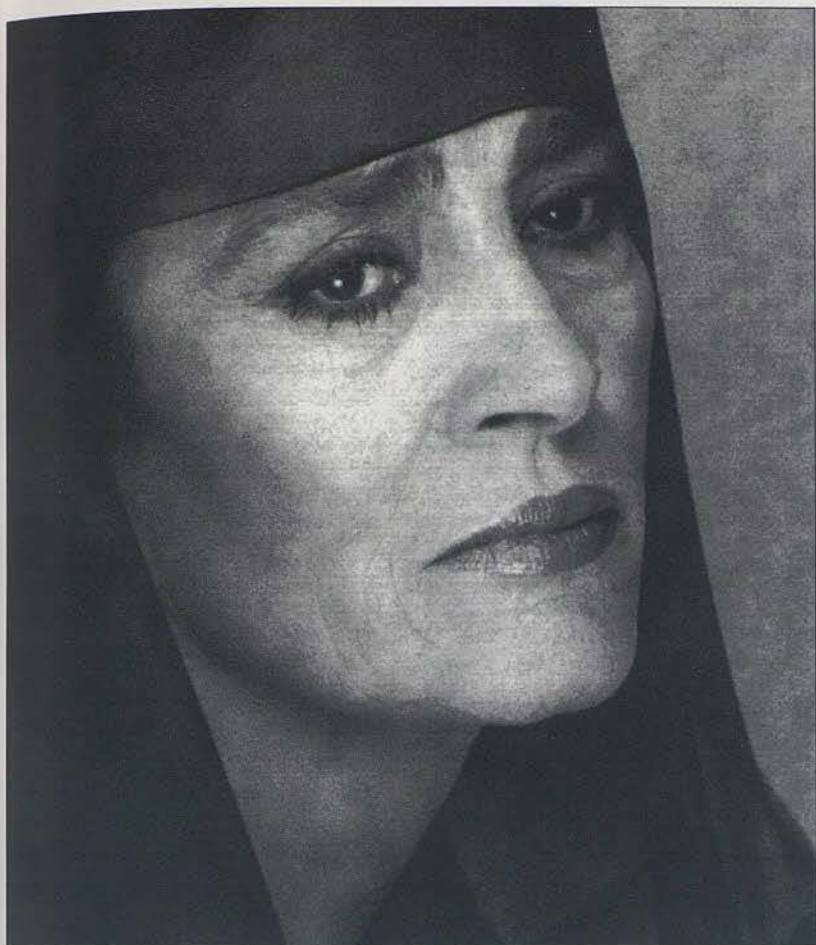
dut, per mitjà de brillants metafores. D'aquesta poesia arrenca la famosa dansa dels dervixos Medlevi de Konia. Rumi és considerat un representant destacat del misticisme islàmic i un dels grans poetes de la humanitat.

Proposta absolutament oberta que, sens dubte, constitueix l'espectacle sobre el paper més suggerent del conjunt del Festival.

En una línia semblant d'espectacle atípic —però salvant moltes distàncies—, cal situar el titulat *Apocalipsi veu de dona*, interpretat per la gran actriu grega Irene Papas. Basat en un text de l'escriptor també hel·lènic Yorgos Jimonas, està inspirat lliurement en l'Apocalipsi de sant Joan. Es tracta d'un himne de lloança dirigit a la dona com a font de vida. L'escenografia i el vestuari són concebuts i realitzats per l'artista grec Yannis Metxikof, que hi incorpora materials artístics creats per la veïna de John Lennon, Yoko Ono, per a una exposició promoguda per la Comunitat Valenciana. Hom compta amb la intervenció del Cor de València.

Si hem parlat d'heterogeneïtat, no ho hem fet de cap manera despectivament, ja que de fet aquesta és una de les característiques comunes d'aquesta manifestació, i, per tant, volguéssim que en ella mateixa conté al·lusions específiques prou notables encara que enguany potser s'accentua una mica.

FOTO: R.B.

La gran actriu Irene Papas

Així, no hi mancarà la representació de la gran òpera de repertori, que enguany serà *La flauta màgica*, en una coproducció amb la Generalitat Valenciana i el Teatre Arriaga de Bilbao que signa dramàticament un creador tan provocador com el britànic Lindsay Kemp, fet que comporta alhora al·licients i risc. La part vocal està assegurada amb la presència de veus tan segures com les de Simon Estes, Milagros Poblador i Gwendolyn Bradley, amb l'orquestra del Festival, o sigui la de Cadaqués, i la batuta del jove director italià, especialment actiu a casa nostra, Gianandrea Nosedà.

Les veus, aquesta constant acusada del Festival, comptarà no sols amb les esmentades —la Bradley i Estes intervindran en el concert inaugural centrat en un homenatge a Gershwin, amb l'actuació de l'Orfeón Donostiarra i l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya—, sinó també amb la figura

del tenor canari Alfredo Kraus, que l'any passat no va poder-hi actuar per causa de la delicada situació familiar que vivia. Kraus actuarà acompanyat per l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu sota la direcció del granadí Miguel Ángel Gómez Martínez.

Seguint amb la llista de noms de gran prestigi, a l'àrea estrictament musical s'ha de fer esment de la presència de Pepe Romero, que hi actuarà amb l'Orquestra de Cadaqués interpretant el ja tan qualificat *Concierto de Aranjuez* sota la direcció de l'esmentat Nosedà.

En l'àmbit de la música de cambra, el violoncel·lista Lluís Claret actuarà juntament amb el Quartet Guinjoan amb un programa integrat per obres de Boccherini, Guinjoan i Schubert.

El gran simfonisme tindrà com a protagonistes dues formacions absolutament importants en l'àmbit internacional. La Filharmònica d'Israel, que actuarà

dirigida pel seu titular, Zubin Mehta, i la Filharmònica de Dresden, que ho farà sota la batuta del francès Michel Plasson, un dels directors gals més importants. En aquest concert, hi actuarà el guanyador de la 25a edició del Concurs Internacional de Piano de Santander 1998.

El ballet comptarà amb la presència de dues grans companyies de tall clàssic, les esmentades del Teatre Bolshoi i la Nacional de Marsella, i també del grup barceloní Metros que dirigeix Ramon Ollé. La primera oferirà una proposta una mica diferent del que és habitual i que defineix prou bé el seu títol: *Història del Bolshoi*, un recorregut nostàlgic per la trajectòria de l'escenari de ballet més prestigiós del món. Per la seva banda, la companyia que dirigeix l'incombustible Roland Petit oferirà una nova versió del més celebrat dels ballets romàntics: *El llac dels cignes*. Ramon Ollé i la Companyia Metros, amb la col·laboració de l'actriu i cantant Nina i l'actriu Lola Lizarran, proposen un espectacle titulat *Corre, corre vida*, amb realització del mateix Ramon Ollé.

Esmentem entre les propostes de relleu i amb característiques atípiques, d'una banda la titulada *Canción reflejo*, que té com a al·licients principals la presència de l'il·lustre actor murcià Paco Rabal i del *cantaor* Enrique Morente al capdavant d'un equip en el qual també figura la soprano María José Martos i la Real Camerata Española. La cantant i actriu Ana Belén i el cantant Miguel Ríos, amb l'Orquestra Ciudad de Granada i la direcció del seu titular, Josep Pons, homenatjaran la figura del compositor alemany Kurt Weil en l'avinentesa de commemorar-se enguany el centenari del naixement de Bertolt Brecht, amb qui va mantenir, com és prou conegut, una estretíssima col·laboració.

El Festival de Música Antiga, sota el signe de l'ortodòxia

per RRMC

Les actuacions del grup Al Ayre Español, de la Capella della Piettà de'Turquini i del violoncel·lista Anner Bylsma centren en gran mesura l'interès de la vint-i-unena edició del Festival de Música Antiga que promou la Fundació "la Caixa".

En total seran onze concerts, tres dels quals ja s'han celebrat i que tenen com a marc únic el Saló del Tinell, marc estèticament impecable, que d'aquesta manera desplaça l'habitual de l'auditori de la mateixa fundació promotora del cicle.

Com sempre, l'oferta és variada en el si d'una proposta absolutament internacional, amb absència absoluta de representants catalans, fet que, entre altres coses, palesa la precarietat en què es mou a casa nostra aquest gènere, i que ve certificat pel seu gairebé nul protagonisme en els conservatoris.

El cicle va començar el passat dia 26 d'abril amb un concert a càrrec de l'esmentat grup Al Ayre Español, amb veus tan conegudes com les de Marta Almajano i Lola Casariego i direcció d'Eduardo López Banzo, en programa centrat en l'òpera *Los elementos* de Lliteres. Com també s'ha esmentat, intervindrà en el festival la Capella della Piettà de'Turquini, que l'any passat va aconseguir delectar els afeccionats. Oferirà la versió de l'òpera sacra *La colomba ferita* de Francesco Provenzale; serà el 16 de maig. Sis dies abans actuarà Anner Bylsma, un bon conegut dels habituals del festival, i ho farà acompanyat d'un altre nom cabdal, el clavicembal·lista Bob van Asperen, en un programa

Anner Bylsma

barroc molt exacte: Vivaldi, Storace, Duport, Boccherini i J. S. Bach.

En altres concerts comptarà amb actuacions sempre d'un relleu notable, com són les de La Canzona —amb música italiana dels segles XVI i XVII—, el tenor Rufus Müllelr acompanyat al *fortepiano* per Olga Tverskaya, que interpretarà el cicle *La bella molinera* de Franz Schubert, el grup Ensemble 415 amb un programa Mozart, el violinista barroc Thomas Zehetmair amb un programa J.S. Bach, el conjunt Florilegium, que interpretarà obres de Leclair, Telemann, Rameau i Corrette; The Dufay Collective amb un programa dedicat a música medieval espanyola, anglesa, francesa i italiana; Romanesca, que interpretarà programa format per obres de Marini, Viviani, Poglietti, Walther, Kapsberger i Biber i, finalment, la Veneziana, amb obres de Marenzio, Monteverdi, Luzzaschi, D'India i Gesualdo.

Com es pot observar, enguany el festival defuig escapades formals allunyades del marc estricte que defineix el gènere, línia en la qual s'havia pronunciat

força, especialment a l'edició anterior.

Juntament amb el cicle bàsic, hom n'oferirà de secundaris, com és el cas del titulat "Els joves al Festival", que tindrà lloc a la Capella de Santa Àgata, un altre marc impagable, amb un total de set concerts, cicle també majoritàriament integrat per conjunts estrangers i amb absència total de catalans. Una dotzena de conjunts escamparan la música antiga per diversos indrets de la Barcelona vella en el marc del Fringe. Grups procedents del Japó, Veneçuela, els Estats Units, el Canadà, França, Itàlia, Hongria, Alemanya, Holanda, la Gran Bretanya, Suïssa i Àustria.

Aquesta és una manifestació singular que cal confiar que es consolidi definitivament.

També hi haurà l'habitual cicle de concerts familiars, que també tindran lloc al Saló del Tinell, amb un total de tres propostes. El curs titulat Criteris històrics en la interpretació musical: la documentació, l'autoexpressió i la recepció, coordinat per Lluís Gàsser, portarà quatre especialistes estrangers a acarar-ne diferents aspectes. Per la seva part, Pierre Hamon i Anner Bylsma impartiran sengles classes magistrals de flauta de bec i de violoncel barroc, i el catedràtic Ernest Lluch presentarà un disc d'homenatge a Ferran Sor, amb la intervenció al *fortepiano* de Josep Maria Roger. També tindran lloc dues "Converses amb..." amb la presència d'Andrew Manze —violí—, Luis Gago —crític musical—, Jaume Ayats —musicòleg— i Ian Nuchelmans, assessor musical del Festival de Música Antiga d'Utrecht.

Important presència catalana al Festival de Granada

per RRM

Les actuacions de la Companyia Gelabert-Azzopardi, dels joves Núria Rial (soprano) i Bernat Vivancos (piano), de Joan Pons al capdavant de l'Orquestra Ciutat de Granada, de la qual és titular, del director Ernest Martínez Izquierdo, amb el Proyecto Gerhard, i del tenor Joan Cabero, que actuarà amb l'esmentada Orquestra de Granada, són aportacions destacades a la 47a edició del Festival Internacional de Música i Dansa de Granada que tindrà lloc entre els dies 19 de juny i 5 de juliol. Altres aportacions rellevants seran les dels dissenyadors Saura i Torrente, pel que fa a grafisme, i de Frederic Amat, dissenyador de l'escenografia de l'espectacle *Zumzumka* que estrenarà la companyia de ballet Gelabert-Azzopardi.

Aquesta manifestació confirma les línies traçades recentment amb la incorporació com a màxim responsable artístic del festival del compositor Alfredo Aracil i que ha constituït una transformació en profunditat de l'esdeveniment. Així, ha passat de ser una concentració de noms de gran relleu internacional, que molt sovint no obeïa a cap criteri específic, a convertir-se en una manifestació molt més intel·lectualitzada, que se centra en unes línies força argumentals, gairebé desproveïda del culte a l'*star system*, que exemplifica el seu marc habitual de realització —enguany no sols s'escampa arreu de Granada, sinó també a les poblacions de Santa Fe i Fuentevaqueros—, i que es traça uns objectius molt

clars al servei dels quals agrupa els artistes més escaients.

Aquests grans objectius els va centrar Aracil en els punts següents: atenció a la literatura de tots els temps i a la capacitat que ha tingut d'engrescar la creació musical. En aquest sentit, hom aprofitarà l'avinentsa de la commemoració del centenari del naixement de Federico García Lorca. Un altre punt és una altra commemoració, la del quatre-cents aniversari de la mort del rei Felip II, figura a redós de la qual es va congriar una generació no sols de grans pintors, sinó també de músics. Finalment hom estableix una mirada al continent americà aprofitant, d'una banda, el centenari de la desfeta colonial —amb una escapada col·lateral al record de les illes Filipines— i de l'altra el del naixement del compositor més representatiu dels Estats Units, George Gershwin. Al servei d'aquestes tres línies força, hom programa una sèrie de manifestacions d'índole molt diversa que comprenen el Cicle de Cafè Concert protagonitzat per Núria Rial i Bernat Vivancos, centrat en música popular de l'entorn de García Lorca, amb un total de sis recitals. El Cor i el Conjunt Instrumental de La Fenice de Venècia oferirà un concert en el qual destaquen *Llanto a la muerte de Ignacio Sánchez Mejías* de F. Remacha i el "Días Irae" del *Requiem di Madrid* de F. Fellegara. L'Orquestra Ciutat de Granada oferirà *Epitaffio* (*Y su sangre ya viene cantando*) de Luigi Nono, la *suíte del Fuego fatuo* de Manuel de Falla i *Diálogo del amargo* de M. Sotelo, encàrrec que se situa en el marc del projecte "Federico García

FOTO: R. RIBAS

Cesc Gelabert

Lorca: de Granada a la Luna". El grup SEMA interpretarà un programa dedicat a *Las músicas del rey Felipe II, 1527-1598*. En aquest context temàtic, la Schola Antiqua i La Escolanía del Valle de los Caídos oferiran un programa amb obres de M. de Villanueva, en col·laboració amb la Sociedad Estatal para la Conmemoración de los Centenarios de Felipe II y Carlos V. Un altre programa dedicat a Felipe II comptarà amb la interpretació de l'organista Tony Millán. Cal fer un esment especialment destacat en aquest mateix tronc temàtic de l'actuació del grup The Sixteen que dirigeix Harry Christophers. Aquest mateix conjunt posteriorment oferirà un recital dedicat a músiques d'Amèrica amb obres de Guerrero, A. Lobo, J. G. Padilla, Aaron Copland i Samuel Barber. Obra de Bernstein, Gershwin i també Ravel integren el programa que interpretarà l'Orquestra Nacional d'Espanya amb el pianista Joaquín Achúcarro.

Al marge d'atencions temàti-

FOTO: P. BARCELÓ

Harry Christophers i Joan Cabero (esquerra), presències destacades al Festival de Granada

ques específiques, cal destacar el recital que oferirà el gran baríton Andreas Schmidt, acompanyat al piano per Rudolf Janen, amb el cicle *El cant del cigne* de Franz Schubert.

L'estrena del ballet *Zumzumka* a càrrec de la companyia Gelabert-Azzopardi ha desvetllat una gran expectació. És una coproducció amb el Hebbel Theater de Berlín i la col·laboració del Festival Grec i del Teatre Zona Nord de Barcelona.

Cesc Gelabert va destacar la participació del músic rossellonès Pascal Comelade, autor de la partitura en la qual recolza la proposta, i de Frederic Amat, escenògraf i dissenyador del vestuari. Val a dir que és un projecte que encara està en fase de preparació, que hom treballa molt sobre el terreny en el que ha de resultar una proposta oberta, sense guió preescrit. Tindrà lloc a l'eplèndid marc del Palau de Carles V, una autèntica joia renaixentista, dada que certifica la dimensió privilegiada de l'espectacle en el conjunt del festival.

1998 EUROPA EN CONCERT

Dijous 7 maig - 21 h

Casal del Metge - Via Laietana, 31

Marçal Cervera - Brigitte Meyer

Diumenge 17 maig - 21:30 h

Església de Santa Anna - Rivadeneyra, 3

Cor Madrigal - Cor Lieder Càmera

Dijous 21 maig - 21 h

Casal del Metge - Via Laietana, 31

Niklas Sivelöv

Dimecres 27 maig - 21 h

Casal del Metge - Via Laietana, 31

Ottet de Vent París-Bastilla

Diumenge 31 maig - 19:30 h

CCCB - Montalegre, 5

Christian Poltéra - Karl A. Kolly

Abonaments i reserves:

93 301 07 18

ESCOLA DE MÚSICA

JUAN PEDRO CARRERO

902 10 12 12 **ENTRADA**

CAIXA CATALUNYA

El Palau es torna més gran

FOTO: JORDI CUXART

 catalunya música
163
revista musical catalana

Quan aparegui aquest escrit, amb gairebé tota seguretat s'haurà posat fi formal a l'acord tripartit entre l'Arquebisbat de Barcelona, l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, que ha de significar, en última instància, l'ampliació de l'equipament del Palau de la Música Catalana, en el lloc on ara hi ha l'església de Sant Francesc de Paula.

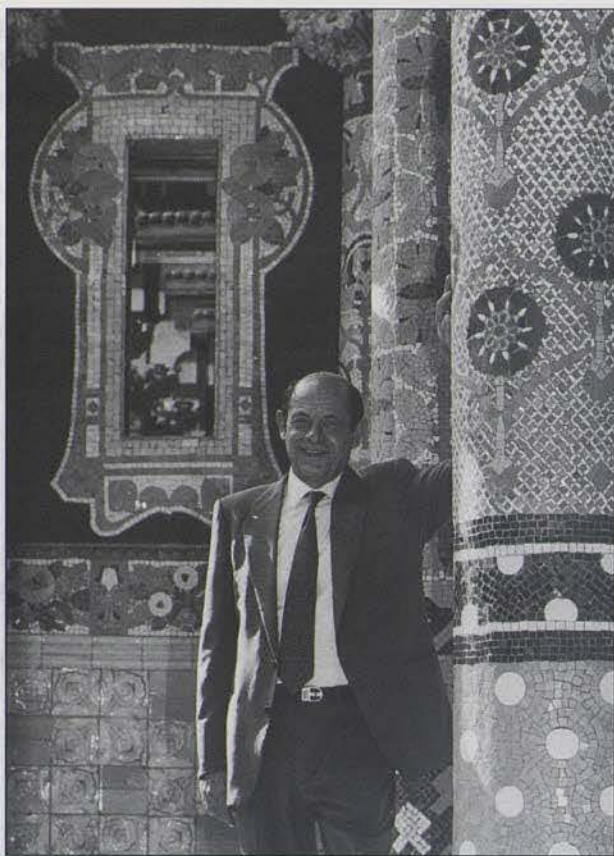
per J.C.C.

Com ja ha estat fet públic, a principis del mes de març el Consell Presbiteral de la diòcesi barcelonina va donar llum verda a la demolició de l'esmentat temple, després que la corporació municipal va prometre la permuta del cor-

responent solar per un altre de 1.200 metres quadrats que es troba en l'anomenat front marítim del Poblenou, àrea urbana de nova creació. D'aquesta manera s'obria definitivament la porta d'un projecte de gran importància que, com ha assenyalat en un article a "La Vanguardia" el periodista Lluís Permanyer, constitueix la ter-

cera gran etapa de la història del Palau després de la inicial de la seva construcció i de la de l'ampliació finida el 1989.

El senyor Fèlix Millet, com a president de l'Orfeó Català i de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, és l'artífex d'aquesta realitat que camina imparable vers la concreció definitiva. Una realitat que ha

Fèlix Millet,
president de la
Fundació Orfeó
Català-Palau de
la Música
Catalana

de significar, d'entrada, la definitiva revaloració de l'arquitectura del Palau, ja que permetrà fer visible de forma gairebé plena la façana que dona al carrer de Sant Francesc de Paula, ja mostrada en part gràcies a la reforma esmentada. D'aquesta manera hom podrà contemplar de forma exacta el concepte de caixa de vidre que és la característica central, en el pla conceptual, de l'obra de Domènech i Montaner.

Però, ultra aquest benefici immediat, hom promourà una edificació que amplia en més de 3.000 metres quadrats l'equipament del Palau, fet que permetrà disposar d'un auditori per a música de cambra, conferències, simposis –tindrà equipament de traducció simultània– i també d'un espai d'uns 900 metres quadrats de superfície per a activitats culturals diverses, així com un complex comercial amb restau-

rant, i dependències administratives.

El resultat final serà que, juntament amb el Palau, tot plegat conformarà un complex cultural d'una gran envergadura i versatilitat, capaç d'acollir una nombrosa gamma d'iniciatives i, en el pla musical estricte, farà possible ampliar la gamma d'oferta del Palau, amb concertisme de petit format, que podrà desenrotllar-se en les millors condicions possibles.

Segons que assenyala el senyor Millet, de moment hom disposa d'un avantprojecte dissenyat per l'equip d'arquitectes Òscar Tusquets i Carles Díaz, el mateix que va realitzar la reforma del Palau, alguns detalls del qual es mostren en la il·lustració que acompanya aquest escrit. Hom calcula, estimativament, que l'import de la construcció pot ser de 1.200 milions de pessetes, que inclouen els 130 milions que la

Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana ha de satisfer a l'Arquebisbat, més uns 70 milions de cost de l'enderrocament.

Pel que fa a la cobertura financera d'aquesta operació, el senyor Millet preveu diverses fórmules que poden integrar-se. Des del patrocini privat a la col·laboració de la societat civil en forma d'aportacions de tall més participatiu, fins a, naturalment, el suport institucional. En aquest sentit, l'Ajuntament, de fet, ja hi col·labora de forma directa en oferir a l'Arquebisbat el terreny al·ludit. El senyor Millet creu que és lògic que les institucions col·laborin en la creació d'infraestructura, però al mateix temps opina que una altra cosa diferent és que ho facin en la gestió; o, de forma més precisa, en el compte d'explotació. Per tant, ell tira endavant aquest projecte sobre bases econòmiques que inclouen l'autosuficiència de l'explotació del nou complex, única forma en què es pot justificar. Per això el disseny del nou equipament té molt en compte la seva capacitat de crear recursos que facin que la seva gestió sigui rendible i, consegüentment, no creï déficits.

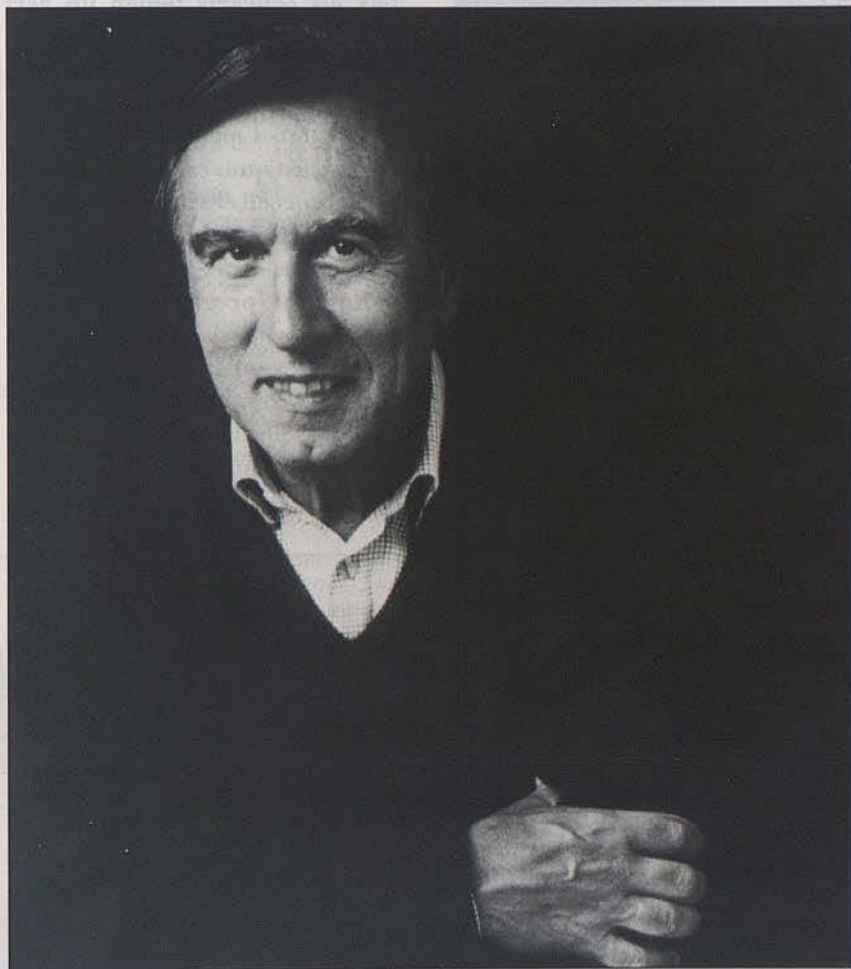
Parlar de terminis de realització encara és prematur. D'antuvi, un cop signat l'acord definitiu, cal tenir en compte, a tall –si es vol– anecdòtic, però d'una importància no gens negligible, que abans de l'enderrocament de l'església de Sant Francesc de Paula, han de passar sis mesos d'inactivitat litúrgica, la qual cosa constitueix el procés de dessacralització. A partir d'aquest moment es pot procedir a actuar-hi.

Abbado i la Filharmònica de Berlín, un divorci anunciat

per **EDUARDO NOTRICA** (corresponsal)

Claudio Abbado, director titular des del 1989 de la Filharmònica de Berlín, ha anunciat l'adéu al càrrec en acabar el seu contracte l'any 2002. La tradició de renúncies i substitucions de l'orquestra berlinesa sempre ha seguit camins diferents dels del director milanès. Mai a la història d'aquesta orquestra la decisió d'abandonar el càrrec ha estat presa pel director. És possiblement per això que la junta directiva i l'intendent mateix s'han mostrat sorpresos per aquesta novetat inesperada.

Cal fer una mica d'història. Tant Nikisch, com Wilhelm Furtwangler i Herbert von Karajan van estar al capdavant de l'orquestra fins a la seva mort. Furtwangler, que va succeir al podi Nikisch el 1922, va dirigir l'orquestra durant el període de la dictadura nacionalsocialista sense massa prejudicis. El mateix va fer la formació, que va oferir el seu darrer concert el mes d'abril de 1945, només un mes abans de la capitulació alemanya davant les tropes aliades. Malgrat la destrucció material i moral d'Alemanya, la Filharmònica de Berlín va estar preparada per actuar novament a final del mes de maig del mateix any sense grans pèrdues de components. Després d'un curt període sota la batuta del romanès Sergiu Celibidache, Furtwangler va tornar a fer-se càrrec d'aquesta orquestra en ser trobat innocent pels tribunals de desnazificació. Quan va morir, Herbert von Karajan en va

Claudio Abbado

ser elegit director per unanimitat; mentor de la projecció internacional que posseeix actualment la Filharmònica de Berlín, ningú no pot negar a Karajan la seva primacia pel que fa a popularitat i empena. Nomenat director a perpetuïtat, va convertir la seva interacció amb l'orquestra en la més perfecta, duradora i brillant relació simfònica de totes les que han existit al món. No mancaven les veus dels qui censuraven l'asèpsia del Mestre en dirigir els concerts; clavava els peus i el cos damunt el podi, i no els movia gens. ¿Però on radicava el se-

cret de l'expressivitat, del seu fraseig, de la seva densitat sonora? ¿On la raó del lliurament dels seus músics?

Karajan ho havia aconseguit tot en els assaigs; una quantitat de trobades més gran que a la resta de les orquestres professionals contemporànies. Les actuacions eren moments d'aconseguir la màgia del fet artístic; d'oblidar-se de notes, d'anàlisis fredes i tècniques problemàtiques. El concert era aquest moment únic d'unió entre instrumentista i director, en què la comunicació deixa de raonar-se i comença a sentir-se.

FOTO: E.Y./D.G.

Després de la desaparició de Karajan, ningú més que Abbado semblava l'indicat per succeir el gran Mestre; efectivament, el mes d'octubre del mateix 1989 la Filharmònica de Berlín el va posar al davant dels seus destins. Als 57 anys d'edat, la recepció de l'herència de Herbert von Karajan semblava imposar a l'italià la culminació indiscutible de la seva carrera. Però no va ser així. En la manca de comunicació, l'idili entre Abbado i els filharmònics va començar a entrebancar-se.

En una entrevista que va tenir lloc el mes de febrer darrer, va anunciar la seva decisió de no renovar el contracte que el lliga a la Berliner Philharmonisches Orchester més enllà del 2002. Malgrat l'inesperat de la nova, tothom sembla estar-ne content; era un secret mal guardat que l'orquestra no estava

satisfeta. La insatisfacció creixia en referir-se específicament al treball en els assaigs. Abbado parla poc i només en part aconseguia seduir els músics. Aquests assenyalen que habitualment es quedaven amb la idea d'entendre els desigs musicals del mestre tot just en el moment del concert. I per això mateix els concerts tenien un cert to de confrontació. Els filharmònics tenen els seus contractes amb els segells discogràfics signats i més que segurs; i la convicció que cap director no podrà tòrcer el rumb que marca per si mateix el nom d'aquesta formació.

Amb la pregunta sobre qui serà el proper director titular, diversos vents bufen en direccions diferents. Juntament amb aquesta qüestió, n'hi ha una de no menys important. ¿Com ha d'orientar-se una orquestra de

primer nivell internacional amb vista al segle vinent? Justament, una orquestra que va empènyer el seu públic fins a la cantonada conservadora i que ha deixat relativament poc espai perquè hi entri l'aire fresc de les noves generacions de directors.

La polèmica i meravellosa orquestra de Karajan, de Furtwangler, la del no menys conflictiu Celibidache, la del permanent cartell d'esgotat a la taquilla, la Berliner Philharmonisches Orchester que va oferir un concert de nivell remarcable però tanmateix excessivament pla (mancat de lliurament?) en la seva recent visita a Barcelona, encara és dirigida per Claudio Abbado. El milanès, actualment envoltat d'una aura polèmica, es comença a acomiadar lentament del comandament d'un dels més grans cuirassats simfònics.

OT ALLÒ QUE US INTERESSA

Més de 70 revistes d'abast nacional estan associades a l'APPEC.
Per a més informació: APPEC Rambla de Catalunya, 10, 1 er.
08007 Barcelona Tel. 412 76 28 Fax: 317 83 86

Ho trobareu a les revistes en català

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

INFORMACIÓ GENERAL
INFANTIL I JUVENIL
CULTURA
RELIGIÓ
POLÍTICA
PEDAGOGIA
AGRICULTURA I RAMADERIA
ESPORTS
MÚSICA
ARTS PLÀSTIQUES
TEATRE I CINEMA
CIÈNCIA I TECNOLOGIA
ENTRETENIMENTS
HISTÒRIA
FOLKLORE
SATÍRIQUES
ARTS DECORATIVES

MIKROKOSMOS

Rock a la universitat

Fa un cert temps (novembre de 1994) l'article editorial de la nostra publicació glossava el fet de la presentació a la universitat d'una tesi sobre *El heavy metal a Barcelona, una aproximació des de l'antropologia de la música*. I hi advocàvem per la dimensió de normalitat que hauria d'haver comportat el fet que aquest tipus de música s'hagués fet present, en un treball acadèmic, a l'*Alma mater* (una normalitat, certament, molt lluny de ser assolida, encara).

Reprenç el tema perquè una notícia de premsa ens ennova que la Universitat Rovira i Virgili, de Tarragona, ha introduït, com a matèria opcional a la carrera de Filologia, l'assignatura *Les cultures del rock*.

Pel que sembla, aquesta iniciativa (que té precedents en d'altres llocs: Alemanya, Estats Units, França, Gran Bretanya, Itàlia, Japó, Suècia, Xile i Xina) és una novetat al nostre país.

Més enllà de preferències estètiques personals, un fet és innegable: la cultura del rock impregna les manifestacions d'un sector social no pas petit, ans al contrari. Girar-s'hi d'esquena no du enlloc. Voler-lo ignorar, aquest fet, des de l'òptica d'un elitisme estètic, és suïcida.

Per això em sembla molt bé que la vocació de voler comprendre la universitat del nostre entorn hagi portat a estudiar-ne una faceta que -n'estic segur- pot donar molt més joc del que aparenta.

Perquè, no ho oblidem, la línia que -per entendre'ns- anomenem rock (i tot allò que li és connex) és gairebé omnipresent en els àmbits de l'oci (indústria audiovisual, concerts, bars, discoteques, etc.) i genera comportaments d'abast col·lectiu (modes, actituds, valors, etc.).

Sense altres notícies complementàries, l'adscripció d'aquella assignatura a una Facultat de Lletres fa pensar que, possiblement, més que no el vessant musical, hi seran debatudes les connotacions estètiques, sociològiques i generacionals derivades del fenomen rock.

Sigui com sigui, el columnista celebra la iniciativa i felicita cordialment qui l'hagi promoguda.

Pere Artís

Neix Alia Vox,
segell discogràfic de
Jordi Savall

Un disc compacte integrat per *batallas, tientos i passacalles* de Joan Cabanilles i un altre que integra la banda original del film *Marquise* són les dues primeres produccions del segell Alia Vox creat per Jordi Savall, amb el qual enregistran les formacions que dirigeix aquesta figura de la música internacional.

Segons que informà el mateix Savall, la creació d'un segell propi era una idea en la qual pensava feia força temps i que, a la fi, ara ha pogut aconseguir. Per al músic igualadi és una reivindicació poder produir el seu propi producte musical i oferir-lo sense intermediaris. Savall insistí en la idea de poder actuar de manera més lliure en el pla creatiu. "L'objectiu no és posar en marxa una casa de discos, sinó una plataforma per crear un patrimoni. Per tant, l'objectiu fonamental no és l'èxit comercial, sinó fer possible els nostres projectes que creiem interessants poder desenvolupar-los amb tota llibertat", va deixar clar Savall.

També va assenyalar que treballen en equip. "No estem sols", va dir. "Tenim un equip de músics que ens permet fer un repertori ampli, del segle de X al XIX. Equip que -precisà després- no està format solament per músics. Tenim persones que treballen en aquest projecte a Bèlgica."

La creació d'aquest segell suposa un trencament total amb el passat i, per tant, la relació professional amb el segell Auvidis amb el qual feia relativament poc que havien encetat un segell propi, sense que, d'altra banda, això suposés que els productes editats fins ara -un centenar de discos-, no continuïn la seva vida pròpia.

Savall va refusar editar per a altres conjunts que no siguin els propis, o sigui Hespèrion XX, La Capella Reial de Catalunya i Le Concert des Nations. Considera que de moment és impensable entrar en aquesta via, atès l'esforç que suposa la posada en marxa del segell,

FOTO: J.P.

amb una inversió d'uns cinquanta milions de pessetes.

Per a aquest any hom té previst treure al mercat set discos més. Un, titulat *Tonos Humanos-José Martín*, amb interpretació de Montserrat Figueras, Rolf Lislevand, Arianna Savall, Pedro Estevan i Adela González-Campa.

El segon compacte es titula *Les Voix Humanines* i serà interpretat en solitari per Jordi Savall. El tercer enregistrament es titula *Música profana a la cort de Nàpols en temps d'Alfons X el Magnànim* i serà a càrrec de La Capella Reial de Catalunya. *Folies d'Espagne* és el títol del quart i compta amb interpretació de Jordi Savall, Ton Koopman, Rolf Lislevand, Arianna Savall i Adela González-Campa. *Elizabethan consort music* és el títol del que vindrà seguidament, amb interpretació d'Hespèrion XX. Un compacte dedicat als villancets barrocs de Joan Cererols serà el penúltim disc que ha de sortir enguany, amb interpretació de La Capella Reial de Catalunya. Finalment, el darrer estarà dedicat a obertures i suites per a orquestra de Jean-Baptiste Lully en interpretació de Le Concert des Nations.

La distribució serà a càrrec de Diverdi, una important distribuïdora discogràfica amb seu a Madrid i el llançament de cada compacte és d'abast internacional -una trentena de països-, amb un clar predomini del mercat francès, on la figura de Jordi Savall i dels conjunts que dirigeix compten amb un predicament especial. La Generalitat de Catalunya ofereix suport econòmic per als enregistraments, especialment els dedicats a músics catalans. ■

Carles Lama i Sofia Cabruja clausuren el
Festival de Kuala-Lumpur

Els intèrprets catalans Carles Lama i Sofia Cabruja van clausurar el Festival Internacional de Piano de Kuala-Lumpur. (Malàisia), amb un concert de piano a quatre mans amb obres de Schubert, Rachmaninov i Manuel de

Falla. Els pianistes també van intervenir al concert de tots els artistes convidats a aquest festival.

El Festival Internacional de Piano de Kuala-Lumpur va tenir lloc entre els dies 5 i 10 del mes d'abril. ■

TANGENTS

L'hora de la dansa

Hi ha una sèrie de símptomes que ho fan pressuposar: la propera etapa del TNC (que la inclou entre els seus propòsits); la reinauguració a un any vista del Gran Teatre del Liceu; la consolidació a nivell internacional dels nostres principals creadors; el nombre de companyies de bon nivell tècnic i creatiu; la formació d'una nova companyia lligada a l'Institut del Teatre; la munió de nous professionals —que poblen les plantilles de les companyies de dansa de tot Europa— que acrediten tant el bon funcionament formatiu de l'esmentat Institut com de determinades escoles de dansa; i, finalment —i no és pas l'element menys significatiu—, la coordinació entre els grups de més pes i la presa de consciència, com a col·lectiu, de tota la professió.

Traçant un quadre de perspectives de futur caldria esperar, amb la part d'ajuda pública que correspongui, la consolidació dels grups associats a un creador important perquè puguin planificar veritables temporades. La dotació, per fi, d'una companyia estable o associada al Liceu que pugui servir tant a les òperes que els calgui ballet com a participar en la temporada anual de dansa que cal oferir. I m'agradaria introduir una preocupació que tota política cultural hauria de tenir en compte: veure si de tot el ballet popular, se'n poden extreure unes bases per professionalitzar tot allò que fins ara s'ha fet només a un molt estimable nivell afeccionat. I amb una formació tècnica forçosament neutra o polivalent desenvolupar allò que pot correspondre a una manera pròpia de dansar. Tenim tradició, maneres i estil i, com hem dit, al costat de la potenciació dels creadors contemporanis, caldria consolidar un ballet nacional català. Hi ha encara una generació de mestres que podrien guiar les primeres passes. Cal no perdre, potser, la darrera oportunitat.

Jordi Maluquer

L'Orquestra de Cambra de l'Empordà, de gira per centreuropa

El passat mes de març l'Orquestra de Cambra de l'Empordà (OCE) va emprendre una petita gira de tres concerts a tres països de centreuropa. La primera cita va tenir lloc a Hongria, al Festival Internacional de Música de Sombathely (21 de març), cita que es va completar amb una "nit catalana" amb un sopar per a cent persones preparat per l'Escola d'Hostaleria de l'Empordà i tota mena d'informació sobre Catalunya.

El 22 de març l'OCE, que dirigeix Carles Coll, va presentar-se a la capital eslovaca, Bratislava, i el 23 a Viena, a la sala Festsaal Theatersanum, en un acte organitzat per l'ambaixada espanyola a Àustria i l'Institut Cervantes de Viena dins els actes d'homenatge al poeta García Lorca.

El programa dels tres concerts va estar integrat pel *Divertiment en Re major* de Mozart, les *Tres danses concertants* i el *Concertino 1+13* de Xavier Montsalvatge, *Vistes al mar* d'Eduard Toldrà, una selecció de cançons d'Enric Granados amb la participació de la soprano Maria Bellido, *Oración al torero* de Joaquín Turina i *Tramuntana* de Narcís Bonet.

L'OCE compta amb el suport dels consells comarcals de l'Alt i el Baix Empordà, la Diputació de Girona, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, i el patrocini d'Hydroempordà. ■

Tercera edició de la Fira de l'Espectacle de Segona Mà

Els dies 19, 20 i 21 de juny tindrà lloc a Alella la Fira d'Objectes de l'Espectacle de Segona Mà, en la seva tercera edició, que comprèn la 3a Trobada de Constructors i el 3r Mercat de Segona Mà.

Aquesta fira, única en el seu gènere a Europa, és adreçada als tècnics, professionals i amateurs del món de l'espectacle en tot el seu abast, com són escenari, escenografia, vestuari, so, llum, màquines o maquillatge.

En un espai de 3.000 metres quadrats, les possibilitats d'intercanvi d'informació i experiències, venda, lloguer, assessorament, etc. en totes les manifestacions de l'espectacle (teatre, cinema, música, circ, televisió, etc.) es faran fàcils entre visitants, que també arriben de la resta de l'Estat espanyol i de diversos països d'Europa.

La fira és organitzada sota els auspicis de la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament d'Alella i compta amb el suport de diferents entitats relacionades amb l'espectacle, la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona.

Per poder participar-hi i rebre més informació: Ajuntament d'Alella. Tel.: 93.555.23.39. Fax: 93.540.03.28 ■

El pianista Daniel Blanch oferí tres concerts a Menorca

El jove pianista català Daniel Blanch va oferir el passat mes de març tres concerts a l'illa de Menorca, concretament a Maó, Alaior i Ciutadella, en la temporada de concerts organitzada per Joventuts Musicals.

Blanch va interpretar un programa integrat per obres de Bach (*Preludi i fuga, en Si b menor*), Beethoven (*Sonata núm. 30, op. 109*), Albéniz (*"Jerez"*, de la *Suite Iberia*) i Chopin (*Ba-*

lada, op. 38, Sonata, op. 35).

Segons que recull la crònica del diari "Insular", titulada *Maduresa professional d'un jove pianista*, tot comentant el concert de Maó, Daniel Blanch "malgrat la seva joves, amb el seu concert de piano, va demostrar una gran maduresa professional, i realitzà una execució brillant de diferents obres pianístiques, de vertadera prova per a un instrumentista". ■

Concert del Quartet de Clarinets de Barcelona i Jordi Vilaprinyó a La Vilette

El passat 3 d'abril el Quartet de Clarinets de Barcelona i el pianista Jordi Vilaprinyó del *Perugia* van oferir el concert *Global Gershwin* al La Salle Musicora del Teatre Paris-Villette, tot iniciant oficialment el programa *Gershwin 100*, una proposta impulsada des de Barcelona en la

qual poden participar tots els qui vulguin retre homenatge al compositor nord-americà en el centenari del seu naixement. Els interessats poden posar-se en contacte amb Judith Garcia (tel.: 93.318.58.11, fax: 93.302.24.23; internet: <http://www.gershwin100.com>). ■

Josep Enric Bagarí, premiat al Concurs Permanent de JJMM

El seu guanyadors de la 49a edició del Concurs Permanent de Joves Intèrprets de Joventuts Musicals d'Espanya, celebrat a Vigo entre el 13 i 15 de març, van ser els següents. En la modalitat de piano, el primer premi fou per a Javier Perianes (de Nerva, Huelva) i el segon per a José Enrique Bagarí (de l'Hospitalet de Llobregat, Barcelona). En la modalitat d'orgue no es va atorgar cap dels dos premis. En la modalitat d'acordió, el primer

premi va ser per a Gorka Hermosa (de Zumàrraga, Guipúscoa) i el segon per a Aritz Berrosteigeta (d'Irun, Guipúscoa).

Els premis consisteixen en una beca de 20 concerts per un valor d'un milió de pessetes (primer premi) i una altra de 10 concerts per valor de 400.000 pessetes (el segon premi). Els primers premis també actuaran a Madrid al Concert de Guardonat amb l'Orquestra Simfònica de RTVE, dirigits per Franz-Paul Decker,

el dia 2 d'octubre. Aquest concert serà retransmès per ràdio i televisió via satèl·lit, per la qual cosa se'n calcula una audiència aproximada de 78 milions de persones.

El jurat d'aquesta edició del Concurs Permanent estava format per Alfredo Aracil, Carmen Deleito, Daniel Ligorio, Albert Guinovart, Nekane Iturrioz, Iñaki Alberdi, Enrique Gámez, Roberto Relova, Julio Andrade, Moisés Alonso i Nona Arola. ■

Del seu affm.

Sra. Leonie Rysanek

Gran dama de la lírica internacional recentment traspasada

Estimada amiga:

Sento molt que la salutació tòpica no es correspongui amb exactitud amb la realitat. Per mi no va quedar, ja que en el seu dia vaig intentar inútilment entrevistar-la amb motiu de les seves memorables interpretacions del paper de la Comtessa de *La dama de piques* la temporada 1991-92. Una temporada, aquella del Liceu, realment important, en la qual es va produir el retorn entranyable i alhora substantísim en el pla artístic de Victòria dels Àngels, i amb recitals igualment tan destacats com els de Margaret Price, Simon Estes, Jose van Dam, Edita Gruberova, Frederika von Stade, Christa Ludwig, Raina Kabai-vanska i Katia Ricciarelli; un *Requiem* de Mozart d'un nivell solista poc menys que insuperable -Kurt Moll, Marjana Lipovsek, Helen Donath i Gosta Windbergh-; la presència d'Alfredo Kraus cantant un *Werther* a l'alcària de les circumstàncies; una *Salomé* ni més ni menys que amb Eva Marton, Fiorenza Cossotto i Simon Estes, l'esplèndida versió i alhora descoberta de *La Duenna* de Robert Gerhard, magníficament dirigida per Antoni Ros Marbà, i encara altres esdeveniments també prou remarcables.

I tanmateix, enmig d'aquest conjunt tan nodrit de fets dignes de record viu, la seva imatge hi ocupa un lloc principal; no diré el que més, que aquest me'l reservo, però sí molt i molt marcat. La seva interpretació del decadent personatge al·ludit abans em va produir una d'aquelles impressions absolutament inesborrables. Al segon quadre del segon acte vostè va ser capaç d'omplir d'energia, de potència comunicativa, de poesia, d'art de màgia, i, definitivament, de transcendència tot l'escenari del Liceu. Amb un gest eixut però d'una poderosa expressivitat, concís i exacte, amb uns moviments densos, profundament estudiats i precisos, la seva figura projectava tota la càrrega misteriosa d'un personatge gairebé irreal i d'una grandiositat corprendora. O, més ben dit, que vostè convertia en grandidis gràcies a la seva aportació d'artista extraordinària.

Aleshores, fa exactament sis anys, ja era una il·lustre veterana que passejava arreu el seu exultant domini de la tècnica vocal, del poder i de l'exquisidesa ex-

pressius i d'una veu que mantenia el color i la projecció en un admirable estat de gràcia. Però per damunt de tot, impressionava per la capacitat d'introspecció en els personatges. En aquest sentit era, ha estat, una artista lírica rotundament moderna, amb el deler, tan natural, tan inserit en el si de la seva personalitat, d'atènyer la dimensió dramàtica amb tota la seva importància.

Convençuda que l'òpera és música i és també teatre, o és música que es manifesta i justifica plenament a l'escena en uns personatges concrets, literaris i no gens abstractes, es va lliurar a viure la *totalitat* de l'espectacle operístic amb una convicció plena i amb un ús intel·ligent i refinat dels seus inesgotables recursos expressius -vocals i dramàtics. Per això els personatges que vostè interpretava adquirien sempre, damunt l'escenari, una autenticitat tan absoluta. Amb vostè, l'òpera, un espectacle que havia esdevingut decadent en bona part per l'abandonament en què havia caigut aquesta altra, que no dic segona tipologia de trets essencials, recuperava validesa, sentit i contemporaneïtat. I va ser una referència fonamental d'aquest ideari. En un moment en què hom debat el futur del gènere al llindar del pròxim mil·lenni, vostè donava una resposta potent i inqüestionable, via transcendència, via autenticitat, via lucidesa i intel·ligència i via sentit creatiu.

Aquest crec que és el testament que ha deixat quan una penosa malaltia l'ha dut a protagonitzar el darrer mutis, de forma discreta, amb una elegància finíssima, com sempre, com no podia ser de cap altra manera. L'aplaudiment, per força silencios, només pot ser la conseqüència amb què les noves generacions aprofitin el seu *bona nova*. La millor que podia deixar. I que quedi clar que en esmentar les noves generacions no em refereixo solament a intèrprets, sinó també a responsables artístics de teatres i, és clar, a espectadors; tot un món que fa la sensació que viu encara massa amatent a concepcions de l'espectacle operístic que no tenen gran cosa veure amb el que estic ponderant.

Del seu affm.

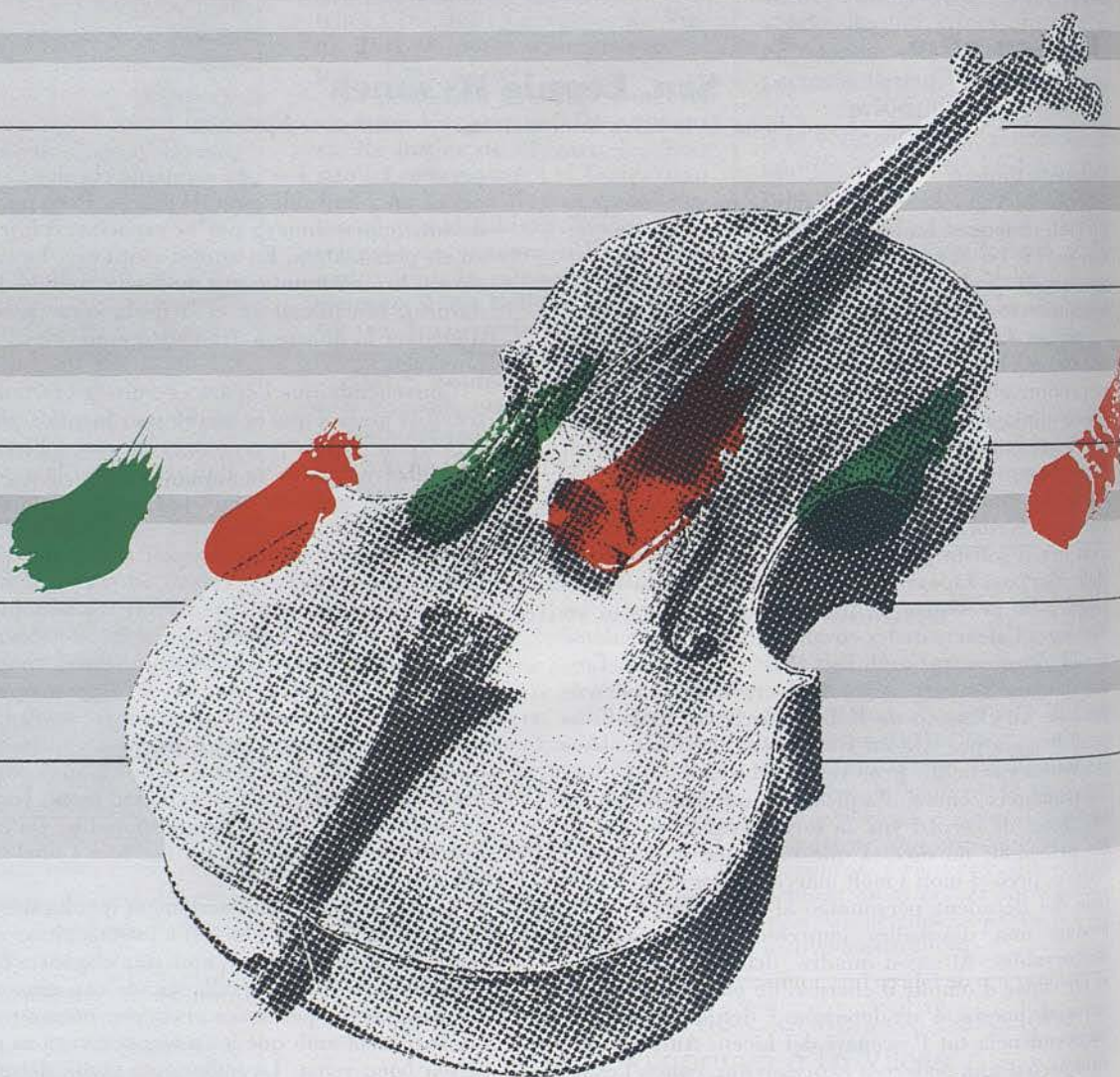
Jaume Comellas ●

Concurs de Música de Cambra
MONTSERRAT ALAVEDRA

Premi

CAIXA DE TERRASSA

INSCRIPCIONS: Fins al 30 de setembre de 1998

CONCURS: del 5 al 8 de novembre de 1998

CENTRE CULTURAL DE LA CAIXA DE TERRASSA

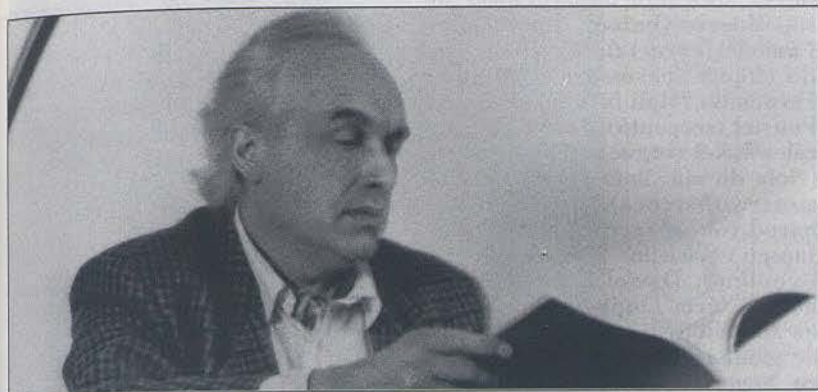
Organitza Amics de les Arts i Joventuts Musicals

Informació: Teatre 2-2n 08221 TERRASSA, TEL: (93) 731 22 32 / 785 92 31 FAX: (93) 731 60 43

CATALUNYA
MÚSICA

Miquel Farré, Medalla d'Argent de la Ciutat de Terrassa

En un acte que va tenir lloc al Saló de Plens de l'Ajuntament de Terrassa, el pianista Miquel Farré va ser distingit amb la Medalla d'Argent de la ciutat, distinció màxima que s'atorga a una persona individualment. Va presidir l'acte l'alcalde de la ciutat i president de la Diputació de Barcelona Manuel Royes.

L'escriptor i periodista Jordi Maluquer, col·laborador de "Catalunya Música/Revista Musical Catalana", va glossar la figura del pianista i antic i destacadíssim mestre internacional d'escacs, tot remarcant amb exemples d'una gran eloqüència tant les seves virtuts com a artista del piano com també les de pedagog, camps en els quals excel·leix de forma extraordinària. També va fer esment de la seva dimensió humana.

Per la seva part, Manuel Royes es va felicitar per la distinció atorgada a Miquel Farré i pels mèrits que l'han justificada. Miquel Farré, en el seu torn de paraula, va agrair l'honor que hom li feia en un breu discurs, matissat per unes fines gotes d'ironia referides a la seva professió al·ludint a records personals entranyables.

L'acte va comptar amb un breu recital de piano a quatre mans a càrrec d'antics deixebles de Miquel Farré. Ultra una substanciosa representació de la societat terrassenca, van acompanyar Miquel Farré: Sofia Puche, antiga professora seva, deixebles destacats com Adolf Pla, Imma Vidal i Lluís Avendaño, que van actuar fent duo, el pianista Ramon Coll i antics companys d'escacs. ■

Segona edició de la Schubertiada a Barcelona

Per segon any l'Associació Franz Schubert de Barcelona organitza en aquesta ciutat la seva temporada de concerts, que es desenvolupa en l'Auditori Winterthur del complex L'Illa Diagonal (de fet, el cicle de concerts s'anomena Schubertiada a L'Illa).

El primer concert ja va tenir lloc el passat 16 d'abril amb el baríton cada vegada més conegut arreu del món —i un dels intèrprets fixos de la Schubertiada de Vilabertran— Matthias Goerne i el pianista Andreas Haefliger, molt valorat internacionalment i que es va presentar per primera vegada a Espanya amb *lieder* de Schubert i Wolf.

El segon concert, el 12 de maig, el protagonitzen, sota el denominador comú Octet Schubertiada, el Quartet Casals, Josep R. Sancho (clarinet), David Tomàs (fagot), Dietrich Hemann (trompa) i Mary Scully (contrabaix, membre del London Mozart Players), dirigits per Kennedy Moretti (pianista de l'Escola de Música Reina Sofia). L'octet interpretarà les peces de Schubert *Octet per a corda i vent* i el *Quintet "La truita"*. El 3 de juny, la soprano Sarah Walker, per primera vegada en recital a Barcelona, junt amb el pianista Roger Vignoles, intèrpret fix també a Vilabertran, oferirà *lieder* de Haydn, Schumann, Horowitz, Debussy, Fauré i Hahn. Ja a la tardor, el 29 de setembre, es presentarà per primera vegada a la Schubertiada un quartet vocal per oferir *lieder* de Schubert, Jenner, Brahms i Rossini. El quartet el formen Ofèlia Sala (soprano), Uta Buchheister (mezzo-soprano), Daniel Kirch (tenor) i Alfred Reiter (baríton), tots sota el piano i la direcció de Wolfram Rieger.

Els dies 5 d'octubre, 8, 26 i 29, i 23 i 26 de novembre tindran lloc els sis concerts que completen el cicle, en els quals el Quartet Casals —Vera Martínez-Mehner, violí; Abel Tomàs, violó; Andoni Mercero, viola; i Arnau Tomàs, violoncel— oferirà la integral dels quartets de Schubert. Aquest cicle específic dins el cicle general estarà precedit d'unes conferències sobre la música instrumental de Schubert.

Tots els concerts seran a les 20,30 h (cosa que permetrà tornar als domicilis amb transport públic), a l'Auditori Winterthur de L'Illa Diagonal (amb un aforament de 640 localitats). Els preus de les localitats són molt assequibles (de 3.500 a 900 pessetes), com també els abonaments. ■

Nou compacte de l'octet de violoncels Conjunto Ibérico

El segell discogràfic Channel Classics ha editat recentment a Amsterdam un nou disc compacte de l'octet de violoncels Conjunto Ibérico, que dirigeix Elías Arizcuren. Es tracta del sisè compacte d'aquesta formació i està dedicat a compositors francesos actuals, amb obres de Xenakis, Boulez, Tisné, Thomassin i Looten, amb la majoria d'obres escrites per al grup d'Arizcuren.

D'altra banda, el Conjunto Ibérico ha col·laborat des de febrer fins a mitjan abril amb el Ballet Contemporani de Conny Janssen, amb l'espectacle *Mortero*, en una gira pels Països Baixos (25 representacions), amb la interpretació d'obres de Ginastera, Nin, Lazkano i Prieto.

Finalment, aquest maig el Conjunto Ibérico estrena a festivals de França i al Concertgebouw d'Amsterdam (dies 15 i 29 de maig) noves obres del seu repertori que els han dedicat, entre d'altres, Tomás Marco, Theo Loevendie i Franco Donatoni. ■

Presentació d'un llibre sobre Jaume Pahissa

Sota l'encàrrec del Consell Superior d'Investigacions Científiques (SCIC) i editat per la Biblioteca de Catalunya, es presentà el passat mes de març el llibre *Jaume Pahissa. Un estudi biogràfic i crític*, signat per l'historiador Xosé Aviñoa, professor de la Universitat de Barcelona.

Aquesta obra ha estat elaborada a partir de l'arxiu musical que els fills de Pahissa van donar, l'any 1992, al CSIC. L'obra situa Jaume Pahissa (Barcelona, 1880-Buenos Aires, 1969) en la seva època, tant a l'època barcelonina com a l'argentina, tot relacionant la seva obra amb altres compositors coetanis. El llibre també recull un catàleg de l'obra musical i historiogràfica de Pahissa, cosa que fa d'aquesta obra un dels estudis més complets sobre el músic català. ■

CONVOCATÒRIES

CURSOS DE L'ESCOLA LUTHIER. Entre els diferents cursets de perfeccionament musical que organitza l'Escola d'Arts Musicals Luthier, de Barcelona, aquest maig -dies 21, 22 i 23- té lloc el que imparteix el guitarrista italià Oscar Ghiglia (oferirà un recital el dia 20 al Casal del Metge). Per a més informació: Escola Luthier. Balmes, 53, pral. 08007 Barcelona. Tel.: 93.323.22.46. Fax: 93.215.39.84.

CURS DE MÚSICA ANTIGA IBÈRICA PER A ORGUE. Organitzat pel Conservatori de Terrassa, té lloc els 11, 12 i 13 de maig (a la parròquia de Sant Pere de Terrassa) i és impartit per l'organista Montserrat Torrent. El curs desenvolupa l'estudi d'obres de Cabezon, Correa de Arauxo, Bruna i Cabanilles. Montserrat Torrent també oferirà una classe magistral d'orgue el dia 21. Per a més informació sobre les condicions de participació: Escola Municipal de Música-Conservatori de Terrassa. Parc de Sant Jordi (Masia Freixa). 08224 Terrassa. Tel.: 93.788.00.73.

CURS DE GUITARRA ESPANYOLA. Organitzat per l'entitat alemanya Fundación Música Española Schweiz, del 3 al 9 del mes d'agost, dins la Setmana de Música Espanyola a Baden, el guitarrista Pepe Romero oferirà un curs de guitarra espanyola. Per a més informació: Fundación Música Española Schweiz. Postfach 1325, CH-5400 Baden. E-mail: musicaespanola@swissonline.ch.

CONCURS PERMANENT DE JOVES INTERPRETS DE JJMM D'ESPANYA. La propera edició, la 50a, que està dedicada a les fases de corda, guitarra i arpa, tindrà lloc els dies 27, 28 i 29 de novembre a Sabadell. Per al proper any ja s'han anunciat les convocatòries 51a i 52a. La primera, dedicada a vent i percussió, tindrà lloc els dies 4, 5 i 6 d'abril de 1999 a la localitat valenciana de Bocairent. La segona, dedicada al cant, música de cambra i cors, serà els dies 26, 27 i 28 de novembre de 1999 a Toledo. El límit d'edat dels participants és de 24 anys i hauran de preparar un programa d'una hora de durada de lliure elecció. Els premis consisteixen en una sèrie de beques de concerts remunerats i la possibilitat d'actuar amb diverses orquestres espanyoles. Per a més informació: Joventuts Musicals d'Espanya. Marina, 164, pral. 3a. 08013 Barcelona. Tel.: 93.265.23.71. Fax: 93.265.90.80. E-mail: jmspain@opn.es.

XX CURS INTERNACIONAL DE MÚSICA ANTIGA DE DARO-

CA. Se celebrarà del 5 al 12 d'agost en aquesta ciutat de Saragossa. El curs serà impartit per: Josep Borràs (baixó), Jean-Pierre Canihac (corneta), Agostino Cirillo (flauta travessera), François Fernández (violí barroc), Bernard Fournet (serpentó), José Luis González Uriol (orgue), John Griffiths (viola de mà, llaüt renaixentista i guitarra barroca), Renate Hildebrandt (oboè barroc), Jan Willen Jansen i Christine Whiffen (clavecí i continu), Daniel Lassalle (sacabutx), Núria Llopis (arpa), Cristina Miatello (cant), Pere Ros (viola de gamba), Martin Schmidt i Vasco Negreiros (direcció i cant coral), i Alvaro Zaldívar (teoria musical). La data límit d'inscripció és el dia 15 de maig. Per a més informació: Institució Fernando el Catòlic. Secció de Música Antiga. Diputació Provincial. Pl. d'Espanya, 2. 50071 Zaragoza. Tels.: 976.28.88.78/79. Fax: 976.28.88.69.

III PREMI DE CANT CORAL MESTRE JOAN JUST. Emmarcat dins els Premis Ciutat d'Igualada i organitzat per l'Ajuntament d'aquesta ciutat i la Coral Mixta d'Igualada, tindrà lloc els dies 24 i 25 d'octubre d'enguany. Hi poden participar totes les corals no professionals de Catalunya amb un mínim de 25 cantaires (el director pot ésser professional) i que siguin una entitat legalitzada. Hi poden concursar un màxim de 12 corals. S'atorgaran tres premis: 250.000, 150.000 i 100.000 pessetes. La data límit d'inscripció és el dia 15 de juny. Per a més informació: Coral Mixta d'Igualada. Pg. Verdader, 81-86. 08700 Igualada. Tels.: 93.805.28.37 / 977-88.04.12.

STAGE'98 DE LA FUNDACIÓ "LA CAIXA". El Servei de Música de l'esmentada Fundació convoca la present edició del Curs Europeu de Música de Cambra Stage'98, del 18 al 30 de juliol, i el Curs per a Mestres i Professors de Música en dos torns, del 20 al 30 de juliol i del 25 al 30 de juliol, tots a la Residència La Salle de Tarragona. La data límit per presentar la documentació de participació és el dia 29 de maig. Pel que fa al curs per a mestres i professors, la data límit és el 15 de maig. Per a més informació: Servei d'Informació de la Fundació "la Caixa". Pg. Sant Joan, 108. 08037 Barcelona. De dimarts a dissabte, d'11 a 20 hores. Tel. 93.458.89.07. Fax: 93.459.06.63 Internet: <http://www.fundacio.lacaixa.es>. Correu electrònic: info.fundacio@lacaixa.es.

IV CURS INTERNACIONAL DE MÚSICA VILALLER. II CONCURS

INTERNACIONAL DE MÚSICA DE CAMBRA DE L'ALTA RIBAGORÇA. Aquestes dues cites són organitzades per l'Escola de Música Juan Pedro Carrero de Barcelona. El curs tindrà lloc a Vilaller del 8 al 19 de juliol i és adreçat a estudiants de grau elemental, mitjà i superior. El professorat el formen Luiz de Moura Castro, Roberto Bravo, Jun Kanno, Carmen Martínez i David Westfall (piano), Michael Barta i Eva Graubin (violí), Paul Cortese (viola), Peter Thiemann, Daniel Grosgrin i José Ignacio Etxepare (violoncel), Salvador Gratacós (flauta), Sergi Vicente i Manuel González (guitarra). Al concurs, hi poden participar grups de cambra de qualsevol nacionalitat integrats per membres d'edat no superior als 35 anys el 31 de desembre de 1998. La data límit de sol·licituds per a sengles propostes és el dia 1 de juliol. Per a més informació: Escola de Música Juan Pedro Carrero. Pintor Fortuny, 18, pral. 1a. 08001 Barcelona. Tel. i fax: 93.301.07.18. E-mail: TempusMundi@rocketmail.com.

I CURS DE GUITARRA CLÀSSICA. Organitzat per l'Escola Artístico-Musical Montserrat Calduch de Sant Cugat del Vallès, tindrà lloc del 8 al 10 de maig en aquest centre. El curs és impartit pel guitarrista i compositor Jaume Torrent i és dirigit a estudiants de grau elemental, mitjà i superior. Per a més informació: Escola Artístico-Musical Montserrat Calduch. Orient, 31. 08190 Sant Cugat del Vallès. Tel.: 93.589.43.20

13è CURS INTERNACIONAL D'ESTIU COS I MÚSICA. Organitzat per l'Escola de Treballs Corporals i Artístics de Barcelona-Associació Cos-Art, tindrà lloc del 4 al 11 de juliol al Palau Maricel de Sitges i té com a principal objectiu tenir consciència del cos aplicant-ho als instruments i a la veu per tal d'evitar problemes patològics. El director del curs és Assunto Nese i la directora artística Yiya Díaz. Les disciplines que s'hi impartiran són: Mètode Cos-Art (Yiya Díaz i Maria Bellizán); piano (Yiya Díaz); Cant (Carme Bustamante, Carme Valls i Carmen Rodríguez); violí, viola i música de cambra (Vyacheslav Osipov); violoncel (Eduardo Valenzuela); flauta (Giuseppe Nese); guitarra (Eulogio Dávalos); guitarra flamenca (Antonio Zarco); i castanyoles (José de Udaeta). La data límit de matriculació és el 26 de juny. Per a més informació: Escola de Treballs Corporals i Artístics de Barcelona. Martí, 76, ent. 2a. 08024 Barcelona. Tel. i fax: 93.210.18.30 De dimarts a dijous de 17 a 21 h.

FOTO: A. BURGUES

Belles versions dels quintets de Boccherini

Palau 100. Europa Galante. Fabio Biondi, director. *Quintets per a cordes* (dos violins, viola i dos violoncel·ls) op. 16, 46 i 45 de Luigi Boccherini. Palau de la Música Catalana. 5 de març de 1998.

per F. TAVERNA-BECH

Fidel a l'esperit del segle XVIII, la música de Boccherini (1743-1805) és pura lluminositat, és a dir: color i també clarividència. Segurament, per aquestes raons les seves obres atrauen més per la perfecció del seu joc sonor —i aquí cal incloure elements com el lirisme, la factura harmònica i els contrastos tímbrics—, més que no pas per un possible contingut emocional. Certament, sense negar-li una certa dosi de sentiment —potser com a nota premonitòria de les inquietuds de la centúria romàntica—, Boccherini quan escriu les seves composicions sembla fer-ho motivat per unes raons més intel·lectuals que pas no vivencials, com sí, fins a cert punt, el possible enciclopèdisme tan inherent al Segle de les Llum, es posés de manifest en una voluntat d'ordenar un possible cosmos sonor i deixés de costat o bé no li interessés comunicar el seu pensament o les seves emocions per

mitjà de les seves composicions. D'alguna manera, la qualitat creativa de Boccherini radica en l'equilibri i la claredat de la seva construcció formal, on tots els elements es conjuguen en un tot sense discrepàncies ni excessos i que també cal valorar pel seu discret i tanmateix suficient sentimentalisme perquè el curs de l'obra no caigui en la simple artesanía del so.

Això possibilita, o millor provoca, la interpretació d'estil eclèctic en què tot està acuradament mesurat i on s'evita a qualsevol preu la sorpresa i la rauxa emotiva, però tanmateix, en el cas de Boccherini, aquesta mena d'asèpsia no impedeix gaudir de les seves obres tan admirablement escrites. Per aquests viaranyos va transcórrer la lectura que el conjunt Europa Galante, dirigit per Fabio Biondi, va oferir al públic ben nodrit de Palau 100 d'uns quants quintets d'aquest interessant compositor preromàntic italià, els quals es varen escoltar amb atenció i seguint sense obstacles el seu curs planer.

Trobada feliç amb la música de Respighi

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Daniel Ligorio, piano. Marcello Viotti, direcció. *Sinfonia* núm. 6 D 589 de F. Schubert, *Fantasia "Der Wanderer"* (El caminant) de F. Schubert-F. Liszt i *Fonts de Roma i Pins de Roma* d'O. Respighi. Palau de la Música Catalana. 6 de març de 1998.

per F.T.-B.

Si tenim en compte les troballes i l'alt nivell que Schubert va assolir quan va compondre la *Novena Simfonia*, no ha d'estranyar que la *Sisena* sigui coneguda com "la petita", i és que en aquesta, s'hi noten les dependències respecte dels models haydinians del gènere amb alguns dels conceptes, encara que no prou definits, que havia d'utilitzar per estructurar les seves grans obres cícliques.

Tanmateix, en la versió que es va escoltar al Palau, aquestes maneres de plantejar l'estructura formal no van quedar ben reflectides perquè l'obra superés la sensació que el seu curs era un garbuix de temes més o menys seductors i en els quals les proporcions tampoc no estaven en consonància amb les idees que s'hi exposaven. Fins a cert punt, i malgrat la lectura prou correcta de l'obra, tant de Marcello Viotti com de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, va ésser difícil trobar-hi atractius suficients per evitar l'avorriment en l'audició.

Com Schubert, també Liszt va ésser un creador prolífic i també, com succeeix en el genial liederista vienès, a vegades en l'hongarès resulta difícil copsar la seva veritable intencionalitat creadora... Així, podem dir que la *Fantasia "El caminant"* de Schubert va convertir-se, per l'acció de Liszt, en una mena d'espectacular concert per a piano, on allaus d'arpegis, formulacions purament exhibicionistes, *crescendi* impressionants

FOTO: A. BURGUES

Daniel Ligorio

posen a prova el pianista que gosa interpretar-la. I, efectivament, comptant amb la puntual col·laboració de l'orquestra i del mestre Marcello Viotti, el jove i assíduament guardonat pianista de Martorell, Daniel Ligorio, va donar una precisa i brillant traducció de tots els esculls presents en la partitura, tasca en la qual solament objectariem una certa uniformitat en el matis, tot i que això és ben excusable si es considera l'estil altisonant de l'arranjament de Liszt.

D'alguna manera, fins aquest punt la vetllada no podia entusiasmar, però la nota positiva i engrescadora va aparèixer amb les esplèndides, per tots els conceptes, lectures dels poemes simfònics *Fontane di Roma* i *Pini di Roma* d'Ottorino Respighi. Veritablement, Marcello Viotti i l'OBC van imprimir a la música de les dues partitures una convincent entitat descriptiva, la qual posava no solament en relleu la rutilància colorista d'ambdós quadres sonors, sinó que alhora assolí la plena identificació amb l'atmosfera i l'alè vital de les dues escenes que hi descriu amb genial ofici el compositor italià.

El magisteri de Franz-Paul Decker

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Misha Dichter, piano. Direcció: Franz-Paul Decker. Martínez, Rachmaninov, Berlioz. Palau de la Música Catalana. 13 de març de 1998.

per MIQUEL PARDO

Hom va a un concert amb l'ànim amantent a obrir-se a la comunicació que, a través del "mèdiu" interpretatiu, s'establirà entre el compositor i el públic assistent. Hom està disposat a acceptar de bon grat qualsevol mena de premisa estètica, tot emprant els recursos expressius que plaguin a l'autor. Hom s'apropa a interessar-se per un concert, especialment quan és música actual, i molt destacadament si es tracta d'una estrena. Potser de manera ingènua, hom espera que el compositor s'avingui a mostrar-nos la seva realitat, les seves inquietuds, i ens "com-mogui", és a dir, ens convidi a participar en un "des-cobrimnt" personal, vivencial.

Malauradament, en l'estrena de la *Simfonia* d'Is-

rael David Martínez no va haver-hi gaire de tot això. Massa aviat hom albirà un panorama de superficialitat i "efectes especials" de poc contingut. Tot plegat un *pastiche* de borrosa reminiscència wagneriana, factura multiestilística, objectiu incert i adscripció indeterminada. I per acabar, un final stravinskyà que assegurava distrets aplaudiments a la salut del mestre rus. La brevetat alleugerí l'amoïnós sentiment de fretura.

El pianista Misha Dichter s'encarregà de donar una bona dosi de qualitat i destresa en la interpretació de la *Rapsodia sobre un tema de Paganini op. 43* de Rachmaninov. Val a dir que l'ajustament del solista amb l'orquestra no es va produir fins a la tercera de les 24 variacions que componen l'obra. L'actuació de Dichter no va estar pas mancada de passatges d'aconseguit llui-

FOTO: A. BURGUES

ment, impertorbable en l'expressió (lluny de caure en fàcils sentimentalismes), tot mantenint un control magistral sobre la dinàmica de l'instrument. Tal vegada l'actuació hauria assolit l'excel·lència si no s'haguessin produït diversos desequilibris amb l'orquestra, especialment amb la secció dels metalls. Certes desconexions d'estil es palesaren en el bis d'homenatge a Mompou.

El mestre Franz-Paul Decker respirà, va fer respirar l'orquestra i, amb ella, tota la sala, en la interpretació de tres escenes de *Romeo i Julieta* d'Hector Berlioz. Palpitàrem plegats dins d'una atmosfera de so ben portat.

Aconseguí que la música es transformés en paràntola, tot i tenint davant una obra complexa, en la qual sovintegen les cesures i els canvis de pla discursiu. Berlioz, original, irreplicable, amb la seva "revolucionària" llibertat, és més actual que mai. Decker afrontà aquestes dificultats amb elegància sobrada, llibertat de gest i una alegria encomanadissa. Va assumir el risc sabut que les grans dosis de llibertat provoquen segures imprecisions. Però quan un artista, lluny d'obeir academicismes estèrils, es proposa dur a terme una actuació creativa, les imprecisions són rebudes com una simpàtica anècdota.

Musicalitat modèlica

Ibercamera. Natalia Gutman, violoncel. Integral de les *Suites per a violoncel sol* de J. S. Bach. Palau de la Música Catalana. 2 i 3 de març de 1998.

per F.T.-B.

Arran de la integral de les *Suites per a violoncel sol* de Bach que va oferir recentment Lluís Claret, ja vàrem comentar la importància d'aquest cicle de composicions, de com ell imposa ja una actitud, diríem vivencial, als intèrprets, i de com aquestes obres per a Pau Casals —el seu descobridor— constituïen una guia espiritual.

Veritablement, la versió

que n'oferi Natalia Gutman —molt especialment les interpretades en la segona sessió— van explicar ben clarament i amb tots els ets i uts quina és la significació i el contingut d'aquesta música escrita sense cap mena de concessions i amb la imaginació creativa pròpia de la més poderosa genialitat humana. Virtuositat, indagació profunda i sense concessions de les possibilitats instrumentals i, sobretot, poder comunicatiu van ésser les virtuts

amb les quals aquesta gran violoncel·lista russa va donar vida i bellesa a unes pautes davant les quals no és possible la indiferència.

Certament, l'audició d'aquestes pàgines no és fàcil, i segurament per aquesta causa la lectura que va oferir Natalia Gutman va desenvolupar-se en un procés que permetia un aprofundiment progressiu en l'esperit de la música. Així, primer va posar de manifest la noblesa i el cos de la sonoritat que assoleix Bach en escriure per a un violoncel ideal, després ens va fer patent com l'estructura i el joc sonors constitueixen un vehicle o mitjà

amb els quals és possible un diàleg o bé una vivència emocional i, finalment, aconduïts per la màgia de l'arc de la violoncel·lista, s'arribava a la contemplació sense obstacles de la magnificència de l'art bachià. En altres paraules, Natalia Gutman no va intentar impressionar-nos per la potencialitat del seu virtuosisme inqüestionable, ni va voler exhibir la seva facultat per infondre bellesa i riquesa al so del seu violoncel, sinó que, senzillament, ens va situar en un punt des d'on poguéssim captar sense obstacles la grandiositat d'uns pentagrames que veritablement són absoluta puresa sonora.

Una atractiva tarda de Música

Els Diumenges al Palau. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Chantal Mathieu, arpa; Xaveir Relats, flauta. Concertino director: Gerard Claret. Mozart, Shostakòvitx, Bartók. Palau de la Música Catalana. 8 de març de 1998.

per M.P.

Un concert atractiu per a una tarda ventosa va ser el que ens va oferir l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra amb Gerard Claret al capdavant com a concertino i director. Una reduïda formació de músics compenetrats que van fer Música. I això, malauradament, no és tan freqüent avui dia com seria desitjable.

Una manera de fer d'"artesà", a la qual sols es pot arribar amb un coneixement mutu, d'un gaudi assolit mitjançant prou hores de tocar plegats, destil·lant el millor art de cadascú en benefici del conjunt. No sempre les "grans" orquestres, les "grans" formacions orquestrals i les "grans" inversions en màrqueting donen els resultats artístics esperats. La Música, esperit sobirà i capriciós, es revela allí on és estimada i conreada.

La interpretació de l'Adagio i fuga en Do menor de Mozart fou suggestiva i ajustada en el caràcter, si bé, des de l'estricta punt de vista de l'equilibri sonor, destacaven massa els primers violins i els baixos. És precisament en l'estil fugat on la igualtat dinàmica de cada secció de l'orquestra ha de dominar. Els segons violins i violes han de jugar el ma-

teix paper que la resta.

El Concert en Do major, per a flauta i arpa del mateix autor va tenir com a protagonistes Chantal Mathieu a l'arpa i Xavier Relats a la flauta. Extraordinària, la interpretació d'aquesta arpista, que va saber extreure de l'instrument bellíssimes sonoritats, tot palesant un enèrgic i precís tarannà. Xavier Relats va quedar sovint eclipsat pel poderós caràcter de la interpretació de Mathieu. Guspies de bon so i sensibilitat d'aquest jove flautista emergiren especialment en l'"Andantino", però li mancava la maduresa necessària per assumir el concertante al costat d'una intèrpret òbviament més consagrada.

La segona part del programa representava tota una prova de nivell per a qualsevol orquestra de cordes. La Simfonia de cambra, op. 110 de Shostakòvitx, basada en un motiu de quatre notes sobre el qual s'estén una magistral elaboració imitativa en variació progressiva, demana una interpretació atenta i intel·ligent, cosa que indubtablement l'orquestra va assolir.

En darrer lloc, les Danses romaneses de B. Bartók ens van permetre fruit, entre altres coses, de la interpretació elegant i viva dels solos de Gerard Claret.

La musicalitat extraordinària d'Emma Kirkby

Euroconcert. London Baroque Ensemble. Emma Kirkby, soprano. Michael Chance, contratenor. Direcció: Charles Medlam. Sonata en Sol major, Trio Sonata en Sol menor i tres Cantates italianes de G. F. Händel. Palau de la Música Catalana. 24 de març de 1998.

per F.T.-B.

L'interès per escoltar novament Emma Kirkby i també la possibilitat de gaudir amb la música de Händel van suscitar que la majoria dels habituals al cicle d'Euroconcert acudissin al Palau, i pels aplaudiments podem dir que la sessió va desenvolupar-se dins del bon nivell artístic i rigor que al llarg de les seves tretze temporades ha mantingut Euroconcert.

Potser Emma Kirkby no té ja l'impuls i la força d'anys enrere, però la seva musicalitat extraordinària i el seu gust, com també l'elegància amb la qual revesteix el seu cant són virtuts que mai no podran deixar de commoure'ns. No va quedar-se enrere el contratenor Michael Chance, amb una actuació àgil i una veu de gran fluïdesa, magníficament adequada al caràcter i la intencionalitat de les cantates de Händel. Ell i la famosa soprano van interpretar-les amb

un estil líric no gens artificios i amb notables subtilitats dins d'una discreta dramatització i comptant amb la puntual col·laboració del quintet instrumental que integra el grup London Baroque, que des del seu faristol dirigia el violoncel·lista Charles Medlam. Igualment, els instrumentistes del London Baroque van destacar amb unes lectures molt equilibrades i revestides del veritable estil concertant de la música de cambra de dues dues sonates, gènere en el qual Händel posa de manifest la seva imaginació i habilitat per crear una música que tenint la simplicitat com a divisa no deixa de tenir l'alè dels grans oratoris. Amb tot, i potser per la mateixa austeritat i fins i tot el sentit constructivista que reclama la interpretació de la música de Händel, certament allunyada de l'expressió accentuadament extrovertida, la vetllada més que motivar l'entusiasme efusiu va obtenir una resposta una mica continguda de part de l'auditori.

FOTO: J.R. (ARXIU)

Anne-Sophie Mutter o la perfecció del violí

Ibercamera. Anne-Sophie Mutter, violí. Lambert Orkis, piano. *Sonates núm. 1, 2, 3, 4 i 5 per a violí i piano*, de Beethoven. Palau de la Música Catalana. 11 de març de 1998.

per J. COMELLAS

L'actuació de la violinista Anne-Sophie Mutter va concitar una expectació extraordinària. Es tracta no solament d'una destacada virtuosa del violí, sinó també d'una persona amb un carisma excepcional; carisma segurament recolzat, en certa part, en l'aura del suport rebut de Herbert von Karajan als inicis de la seva trajectòria. Una aura que ha marcat la carrera de molts músics.

En tot cas, la referència no resulta pas gratuïta, ja que aquesta violinista està dotada de virtuts que per força havien de sintonitzar amb el tarannà del director alemany. Sobretot una tècnica acuradíssima i consegüentment una capacitat absoluta per dominar els problemes més envitricollats que pugui presentar la partitura.

A partir d'aquí tot es produeix en un context d'una suficiència que aclapara. Anne-Sophie Mutter actua, en aquest sentit, amb una comoditat gairebé exultant i d'aquesta manera condueix el seu discurs pel terreny que li convé, sense aparentar cap mena de problema. El so esdevé d'una nitidesa i exactitud absolutes —hom diria que calcula amb tota precisió fins i tot el nombre de cordes

de l'arquet que fa pressionar—, amb un color brillant i rodó, que es projecta fàcilment, d'una bellesa tanmateix no absoluta.

Tanta precisió, però, mena a una llunyana fredor i fins i tot duresa, derivada, a més, d'un concepte interpretatiu, que alguns podrien catalogar com a modern, centrat en tota mena de rebuig a l'exhibicionisme fàcil —en el sentit convencional del terme—, a endolir les línies melòdiques, a evitar ostentament certs matisos cantelluts o a caure en altres afectismes "romanticistes", per entendre'ns.

El seu és un concepte molt germànic, molt quadrat i molt auster de la interpretació, i això fa que l'espectador entri en el seu joc més per la via admirativa que no per l'afectiva. Més a través de la reflexió intel·lectual in-conscient que no de l'emotiva. I tanmateix, això no suposa que no emocióni, que no creï un autèntic clima emotiu, valgui la redundància; que no sigui capaç de concitar un entusiasme de la millor llei. Que aconsegueix i de quina manera!... Però això és produeix, i aquest és alhora el seu mèrit definitiu, amb recursos estrictament i autènticament musicals, amb especial incidència —cal insistir-hi— en l'exultant domini tècnic.

Entre el rigor i la fantasia

Palau 100. Frank Peter Zimmermann, violí. *Sonata núm. 3 en Do major i Partita núm. 2 en Re menor* de J. S. Bach i *Capricis núms. 9, 13, 15, 17 i 24* de N. Paganini. Palau de la Música Catalana. 16 de març de 1998.

per F.T.-B.

El jove violinista alemany Frank Peter Zimmermann gaudeix ja d'un sòlid prestigi i així es va posar de manifest en aconseguir que el Palau registrés una nodrida aflluència de públic, malgrat oferir un programa veritablement compromès (Bach i Paganini) i actuar sense l'additament de l'orquestra o bé del piano. Veritablement, l'austeritat de les obres, la *Sonata núm. 3, en Do major* i la *Segona Partita núm. 2, en Re menor* per a violí sol de Bach, exigeixen una concentració absoluta tant en la comesa de l'interpret com en l'atenció de l'oient per seguir-ne el curs i captar-ne plenament tota la intencionalitat creativa, i a vegades tampoc pot suscitar el suficient interès escoltar els malabarismes virtuosístics que vertebraven els *Capricis* de Paganini, purs jocs dedicats a l'exhibicionisme de l'alta tècnica violinística —tanmateix, aquí es justifica la genialitat de Paganini—, que amaguen una veritable poètica musical, la qual potser per les àrdues dificultats que s'han de resoldre, en la majoria dels casos queda arraconada. Alhora també podia resultar poc suggestiva la possibilitat d'escoltar la veu d'un sol violí projectada en un espai pensat més per a l'actuació de grans conjunts simfònics i corals... Però el públic va acudir al Palau i Frank Peter Zimmermann va suscitar l'entusiasme en l'auditori.

Veritablement, el so del Stradivarius de Frank Peter Zimmermann, més que pel volum, impressiona

FOTO: G. POCH

per la plenitud harmònica de la seva emissió, que el violinista sap projectar a l'espai, mitjançant la fermesa i la uniformitat d'una arcada que sembla no tenir límits, i no cal parlar d'altres aspectes tècnics, perquè Zimmermann els té tots ben resolts i els sotmet al servei d'una musicalitat de primer ordre que li permet no solament oferir la lectura precisa dels pentagrames, sinó que, a més del rigor i amb bon gust, pot transformar-los en un divertiment fantasiós. És potser aquest estil inclinat a l'ornamentació i a l'arabesc, l'aspecte en què Zimmermann s'ha creat la seva fama multitudinària i on, segurament, alhora, dóna arguments als qui posen objeccions a la seva qualitat.

En tot cas, si magistral va ésser la seva lectura de la música de Bach —en la qual la difícil «Xacona» de la *Partita* va tenir captivadora brillantor—, també en els *Capricis* de Paganini ens va posar de manifest, en tota la seva significació, com el virtuosisme pot manifestar també veritable emoció poètica.

Un duet vocal d'excepció

Gran Teatre del Liceu. Luba Organosova, soprano. Ann Murray, mezzosoprano. Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Director: Frédéric Chaslin. Àries d'òperes de Händel i Mozart. Palau de la Música Catalana. 27 de març de 1998.

per J.C.C.

Després d'haver escoltat la mezzosoprano irlandesa Ann Murray, hom lamenta vivament que a casa nostra se'ns hagi privat de gaudir de gairebé trenta esplèndids anys de la seva carrera, després del seu pas fugisser el 1971 amb motiu del Concurs Francesc Viñas.

El recital que va oferir juntament amb la soprano eslovaca Luba Organosova va constituir un d'aquests privilegis excepcionals que, a més, compten fins a cert punt amb el factor sorpresa. I dic "fins a cert punt" perquè qui més qui menys tothom esperava quelcom notable. Però tanmateix, i al marge d'enregistraments discogràfics, mancava aquesta referència directa, aquest recordatori viu d'un recital o representació anterior, circumstància que sempre deixa l'ànim suspès.

Situada de forma principal una de les intèrprets, cal deixar clar que tot el recital va ser d'una enorme qualitat. La clau és que hom es trobava davant de dues especialistes en la lírica barroca i mozartiana –sobretot del Mozart primerenc–, i aquesta idoneïtat entre intèrpret i repertori, juntament, és clar, amb l'excepcional categoria de les protagonistes, va acabar produint un concert excepcional. Cal insistir en el fet identificació per entendre el que va

passar. Ens trobem davant d'un repertori que hem sentit cantar convencionalment, una mica a l'estil romàntic, sense aprofundir en els seus trets essencials, sense penetrar en la seva concepció genuïna. Aquest no va ser el cas de la Murray ni de l'Organosova, que van traduir de manera modelica en el pla estilístic aquest món musical aparentment lleuger i alhora tan transcendent; més procliu a l'exquisidesa gairebé etèria que no a l'exercici atlètic; més intrínsecament musical que no efectista.

Costa d'imaginar que es pugui cantar més bé l'ària inicial "E vivo ancora...?" d'*Ariodante* de Händel del que ho va fer Ann Murray. O "Marten aller Artent", ària de Konstanze d'*El rapte del Serrall* amb veu de Luba Organosova. O escoltar un duet més musical que el "Sifare per pietà..." de *Mitridate*. Són mostres d'un tot que van omplir el Palau de música autèntica, d'exactitud estilística, de finor, d'elegància i de penetració amb els continguts de les obres. I si bé he esmentat Ann Murray, no es pot oblidar la categoria de Luba Organosova, soprano de veu molt bella, molt central, que emet amb una gran finor i amb una tècnica fàcil, no gens forçada.

A Frédéric Chaslin, el director francès, se li han de reconèixer els mèrits per l'actuació de l'orquestra, servint un tipus de repertori poc habitual amb notable fiabilitat formal.

La mà mestra de Bonyngé

Gran Teatre del Liceu. *La favorita*. Llibret: Alphonse Royer i Gustave Vaëz. Música: Gaetano Donizetti. Intèrprets: Carlos Álvarez, Gloria Scalchi, Josep Bros, Stefano Palatchi, Josep Ruiz i Begoña Alberdi. Cor i orquestra del Gran Teatre del Liceu. Direcció musical: Richard Bonyngé. Palau de la Música Catalana. 23 i 26 de març de 1998.

per J.C.C.

Contràriament al que opinen veus molt autoritzades, penso que una òpera com *La favorita* no resulta especialment adequada per ser oferta en versió de concert. Es tracta d'una composició que, com determinades grans catedrals construïdes i refetes més d'una vegada, evidencien una notable manca d'unitat estilística i acaben esdevenint un mosaic de retalls més o menys ben engiponats, encara que, tanmateix, sempre hi suri quelcom o força de geni. Això i un argument absolutament increïble fa que la manca de moviment escènic, de joc dramaturgic més o menys alleujador d'aquestes característiques posin massa en evidència l'entitat d'aquesta òpera, d'altra banda, molt valorada a Barcelona. Una constatació que en principi em deixa una mica fred.

Feliçment, hom va proveir aquesta versió d'un equip artístic de notable envergadura i això va ajudar a convocar uns resultats netament satisfactoris. En aquest sentit, per damunt de les veus jo situaria el protagonisme d'un director tan expert en el *belcanto* com és l'australià Richard Bonyngé, un músic d'una sensibilitat especial per a aquest gènere, amb un domini molt precís de la vocalitat específica –de fet, gairebé l'únic component que cal tenir en compte–, capaç, per

tant, de servir-la de la manera més satisfactòria possible. Ell va tenir molt a veure amb la comoditat amb què es va moure un quadre de veus excel·lent, encara que d'una idoneïtat potser no ben absoluta. El dramatisme intens de l'obra potser no s'esqueia del tot amb les veus especialment lleugeres de Josep Bros i Gloria Scalchi, encara que això no va impedir que les seves versions resultessin d'una notable envergadura. La mezzosoprano triestina va vessar seguretat i ofici en una interpretació que va anar millorant a mesura que avançava l'obra. Josep Bros va fer gala d'una línia de cant exquisida i d'una gran capacitat per resoldre amb recursos de bona llei els problemes més complicats –especialment algun– de la partitura. Carlos Álvarez posseïx una veu d'una gran projecció, un pèl dura, que emana una notable autoritat. Per la seva part, Stefano Palatchi, de qui teníem present un *Macbeth* problemàtic, va tornar a lluir la plenitud dels seus millors moments en una interpretació modelica de poder i musicalitat. Bona nota finalment per als comprimaris Josep Ruiz i Begoña Alberdi, artistes de qui sempre espereu gaudir papers de més responsabilitat. Esplèndida també l'aportació del cor, que està recuperant els nivells de les seves millors èpoques encara relativament recents.

Sorpresa esperançadora

XI Cicle de "Música a la Universitat". Quartet de Corda Joaquim Homs (Marc Armengol i Edurne Vila, violins; Ulrike Jansen, viola, i Sergi Boadella, violoncel). *Divertiment en Fa major K. 138* de W. A. Mozart, *Quartet núm. 11* de Shostakòvitx, *Adagio per a quartet de corda* de J. Homs i *Quartet en Sol menor* de C. Debussy. Paranimf de la Universitat de Barcelona. 25 de març de 1998.

per F.T.-B.

Temps enrere un promotor de concerts deia que si programava un quartet de corda en el cicle que organitzava per a una associació, es registrava un alarman nombre de baixes en l'entitat. Comprovar que per l'actuació d'un quartet de corda l'aforament del Paranimf estava pràcticament tot ocupat, ens va sorprendre agradablement. D'altra banda, a les nostres latituds la creació de quartet de corda és un fet bastant freqüent, per bé que en la immensa majoria de casos, malgrat dur noms il·lustres, aquestes formacions neixen de manera circumstantial i mancades de l'esperit del veritable quartet de corda, en estar motivades per aprofitar una oferta esporàdica. Certament, el quartet de corda no el formen solament dos violinistes, un violista i un violoncel·lista que volen tocar junts, sinó que en aquesta empresa cal que els quatre instrumentistes, cadascun amb la seva personalitat, posin de manifest la voluntat de conversar i contrastar idees mitjançant la música, i no dir-hi la seva a títol individual, sinó que desitgin arribar en un punt on, tot confluint, s'engalzin en un tot les opinions personals dels quatre.

Aquest és l'esperit amb el qual s'han posat a treballar els quatre membres del novell Quartet Joaquim Homs. I pels resul-

tats assolits, cal reconèixer que per una vegada tenim una formació quartetística estructurada i projectada segons les condicions que exigeix el veritable quartet de corda. Aquestes qualitats i nivell de conjunció el van posar de manifest amb un programa dens i complex: Mozart, Shostakòvitx, Debussy i, naturalment, Homs, ja que els quatre membres ben units i amb so equilibradíssim el van interpretar amb l'apassionament i el vitalisme comunicatiu que solament és possible mitjançant la compenetració absoluta dels quatre integrants i amb una plena identificació amb el contingut de les partitures.

Un altre punt positiu és que aquests quatre joves músics hagin escollit el nom de Joaquim Homs, l'actual degà dels compositors catalans, per retre-li homenatge i assumir així el compromís de difondre la seva nombrosa obra quartetística. Precisament d'ell van estrenar un adagi escrit l'any 1932(!), obra d'admirable estructura contrapuntística, i alhora dotada d'un lirisme d'alè expressionista i ja escrita amb el segell inconfusible i personal del compositor.

En resum, un concert veritablement esperançador per la conscient seriositat de la iniciativa pel que fa a destacar-se dels acostumats "bolos" a l'hora de crear un quartet de corda i per l'alta entitat musical de les interpretacions.

Núria Rial i Ramon Gener

Joves i òpera vella

Temporada d'Òpera del Teatre Principal. *El matrimoni secret*. Llibret: Giovanni Bertati. Versió catalana de Roger Aliet. Música: Domenico Cimarosa. Intèrprets: Josep Ferrer, Anna Feu, Núria Rial, Margarida Lladó, Carles Cosias, Ramon Gener. Direcció musical: Gueràssim Voronkov. Registres: Kicca Campanella i Roger Aliet. 10, 17 i 24 de març de 1998.

per J.C.C.

No resulta fàcil fer una crítica d'un espectacle com aquest aïllant-lo d'un context genèric que l'embolcalla. Em refereixo al cicle que ha endegat un equip d'autèntics "bojos" per l'òpera —en el sentit metafòric més afavoridor de l'expressió—, els resultats del qual, en el pla de la resposta del públic, apareix força satisfactori, segons que s'ha fet públic.

Em sento incapaç d'endevinar el futur d'aquesta iniciativa, que entre d'altres mèrits té el de permetre gaudir de l'espectacle operístic en català, tot instaurant, o restaurant una tradició prou arrelada en altres àmbits lingüísticament més poderosos, com és l'anglosaxó. També el de permetre que joves cantants dels país exercitin els seus delers vocacionals en el lloc on es construeix l'ofici: l'escenari. I, encara, obrir de la manera més establement possible el ventall d'oferta d'espectacle líric.

A partir d'aquestes realitats incontestables, n'apareixen altres de més dubtoses i qüestionables, que, en síntesi, es refereixen a la voluntarietat prou manifesta de perpetuar els trets més anacrònics i més ahistòrics de la concepció de l'espectacle operístic. Tot això al llindar del tercer mil·lenni. Ho deixo tan sols apuntat, perquè aquest és un tema que dona massa de si i no pretenc, ni crec oportú, encara, anar més enllà.

A partir d'aquí, cal parlar d'una versió sense història en el pla dramàtic, amb unes notables precarietats en l'orquestral i en el d'una autèntica direcció musical i amb la demostració de facultats esperançadores de noms com Núria Rial, una artista amb un futur que tantmateix hauria de millorar la pronunciació. També s'ha de fer esment del tenor Carles Cosias, una veu bella que mou amb destresa, mentre que Josep Ferrer té a favor seues unes facultats histriòniques remarcables al servei d'una veu rude.

La visió de Herreweghe de la Passió segons sant Mateu

Fundació "la Caixa". Orquestra i cor del Collegium Vocale de Gant. Mark Padmore, Detlef Roth, Deborah York, Sarah Connolly, Lothar Ordinius, Gothold Schwarz. Direcció: Philippe Herreweghe. *Passió segons sant Mateu*. Palau de la Música Catalana. 2 d'abril de 1998.

per J.C.C.

Novament, felicitat, tradició, ha tornat l'oratori més universalment estimat. I novament ho ha fet en una versió important segons que és habitual en la proposta de la Fundació "la Caixa".

La personalitat del músic belga Philippe Herreweghe ocupa un lloc de privilegi entre els especialistes en la recuperació de les essències de la música preclàssica. Ell ha bastit un forma de fer, com d'altres que han incidit en aquest món, personal, i que, per tant, és una més, dit això en un sentit no despectiu sinó com a constatació precisa d'una realitat. Totes elles —les més conspicues— avalades per un estudi aprofundit i rigorós, per un afany de recerca i de serietat. Però que a la fi, totes aboquen a resultats particularitzats, sovint força dissemblants.

La versió de Herreweghe del magne oratori de Bach ha estat fidel als seus postulats. La mirada del músic cerca crear més uns climes ascètics que no tràgics. El seu discurs es mou en un àmbit de morositats —especialment perceptibles en les àries—, de desdramatització, de recerca no de tensió sinó de reflexió. També d'un cert to de vaporositat —expressió prou problemàtica—, que arrisca, en un llunyà horitzó, de caure en parany d'inconsistència.

Tanmateix i per damunt de tot, en el treball del músic belga hom per-

cep la consistència del rigor i de l'autenticitat. Però aquests valors no són imposats des del podi —dit en termes figurats, perquè dirigeix a peu pla—, sinó que actuen via penetració, agombolant l'oient i fent-ho entrar en el joc, no exempt de màgia, del músic. Aquest em sembla que és el mèrit definitiu per damunt de consideracions detallistes puntuals. Poques vegades hem disfrutat darrerament d'un públic tan atent i amb tanta absència d'estossecs. I això, en una obra de l'extensió com la que ens ocupa, farcida de recitatius, acaba resultant una prova prou conclouent.

Herreweghe compta com atot cabdal amb un equip artístic d'una notable categoria, començant pel cor, una formació que canta amb una extraordinària naturalitat, sense forçar mai, sense tensions i que serveix amb una gran exactitud l'estilística demanada pel director. De forma semblant, però en un pla més submís, podríem fer esment del conjunt orquestral. El quadre de solistes així mateix és d'una notable envergadura, amb nota especialment alta per al baríton Detlef Roth —Crist—, de veu rotunda i bellíssima. La resta, Mark Padmore, un Evangelista modèlic, la contralt Sarah Connolly, la soprano Deborah York i el tenor Lothar Ordinius, com també el baix Gothold Schwarz van completar un quadre de gran entitat al servei exacte d'un concret ideari estilístic.

Haydn des d'una perspectiva barroca

Els Diumenges al Palau. Orquestra Il Fondamento. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Marta Almajano, soprano. Mireia Pintó, mezzosoprano. Joan Cabero, tenor. Pau Bordas, baix. Direcció: Paul Dombrecht i Jordi Casas Bayer. Obres de Haydn. Palau de la Música Catalana. 29 de març de 1998.

FOTO: A. BORILL

per M.P.

L'orquestra Il Fondamento sota la direcció de Paul Dombrecht ens va oferir, en la primera part del programa, dedicada a la *Simfonia núm. 49 "La Passione"*, de Haydn, tota una lliçó d'interpretació barroca, resultat d'un acurat treball en el qual es palesa una extraordinària homogeneïtat de so i articulació instrumental.

L'"Adagio" amb què comença l'obra és d'una naturalesa expressiva que connecta molt bé amb el *pathos* de la música religiosa barroca. Per això el caràcter esmorteït de les cordes esqueia plenament a aquest sentiment. En canvi, el tarannà extrovertit i obert del segon moviment, "Allegro di molto", amb una dinàmica general de *forte*, contrastava radicalment amb el primer. El timbre característic de l'orquestra barroca no era aleshores prou brillant, ni es projectava tal com demana l'estil clàssic, tot provocant certs desequilibris instrumentals: el *cui-vré* de les trompes esdevenia excessiu, mentre que les fustes se sentien poc. La direcció de Paul Dom-

brecht va ser correcta, clara, calmada i elegant, amb una justa precisió en el *tempo*.

Ja en la segona part, Jordi Casas Bayer va portar a terme un remarcable treball de conjunt, no mancat de meritori esforç, per a una obra complexa com és la *Missa de santa Cecília* del mateix autor. I no era fàcil, aquesta tasca, ja que calia fer conviure escoles d'interpretació entre si heterogènies. L'orquestra Il Fondamento aportava la seva perspectiva barroca, mentre que el Cor de Cambra mantenia una visió més eclèctica.

També aquesta diversitat quedava reflectida en el quartet vocal solista. Marta Almajano ens va delectar amb una veu jove, de textura fresca, molt espanyola i especialment dotada per a l'oratori barroc. D'altra banda, Joan Cabero, amb un sòlid *fia-to*, i Mireia Pintó, oferiren un enfocament més general, de personalitat musical prou madura. En canvi, el bell timbre del jove baix Pau Bordas quedava sovint eclipsat, atès que el registre poc ampli del seu instrument no era tanmateix afavorit per l'exigència de l'escriptura vocal de Haydn.

Un magnífic Festival de Jazz a Terrassa

XVII Festival de Jazz de Terrassa. Nova Jazz Cava i Centre Cultural (Terrassa). Del 6 al 29 de març de 1998.

per ALBERT SUÑÉ

La dissetena edició del Festival de Jazz de Terrassa —que se celebrà a la ciutat egarenca del 6 al 29 de març— aconseguí, globalment parlant, una qualitat força alta. Les actuacions es van veure curulles d'afecionats i en l'aire va quedar la impressió que s'havia fet diana pel que fa a una programació certament atractiva i variada.

El Festival d'enguany homenatjà una figura recentment desapareguda: Tete Montoliu. De fet, el petit carrer que mena a la Nova Jazz Cava porta, des de l'esmentat dia 6, el nom del recordat pianista català. Un record que es va fer palès en el concert que protagonitzaren els Monk Tentet All Stars. Perquè la música de Thelonious Monk sempre havia estat present en el magí de Tete. I perquè alguns dels músics del combo havien actuat amb ell manta vegades.

Nosaltres vam assistir a set concerts. Que haurien estat vuit si el pianista Red Richards, de 85 anys, hagués pujat a l'escenari de la Nova Jazz Cava. Però Richards morí poc abans de desplaçar-se a Terrassa i l'organització no va poder trobar cap altre *jazzman* amb cara i ulls per substituir un home que, en les seves anteriors visites a Catalunya, sempre havia deixat l'empremta de la seva categoria.

En aquests set concerts hi va haver de tot. Els van protagonitzar, respectivament, Ramon Valle Trio, Monk Tentet All Stars, Judy Niemack Trio, Roy Haynes Trio, Latcho Drom, Tribute to Dinah Washington i Donald Harrison Quartet.

El pianista cubà Ramon Valle es presentà amb el baixista Omar Rodríguez i amb el bateria Dafnis Prieta. La tònica del concert fou l'exuberància.

Perquè Valle és un pianista cascada. I ple de força. La pretesa barreja d'elements autòctons amb el jazz, però, no va ser reeixida. De fet, Valle es gronxà gairebé sempre en una ona *funky* que es va fer pesada a partir del segon tema. Per la senzillera raó que la seva concepció havia estat exactament igual que la del primer. I fou igual que la del tercer. A més, van ser unes elucubracions molt llargues, que convidaren ràpidament a la monotonia.

A més, el pianista tenia al seu costat dos homes que van donar-li canya sense parar. Que és del que es tractava, és clar. Però que van fer molt —especialment el bateria— perquè aquell cordó gruixut que acabà ofegant tot hom, no es pogué trencar en cap moment.

Per la seva banda, l'actuació de Monk Tentet All Stars va decebre. *A priori* era interessant poder escoltar la música de Thelonious amb el que proposaven els arranjaments del trompeta Don Sickler. Que, així mateix, era present a l'escenari al costat del també trompeta Jack Walrath, el trombó Eddie Bert, el saxo soprà Steve Lacy, el saxo alt Phil Woods, el saxo tenor Johnny Griffin, el saxo bariton Howard Johnson, el piano Kirk Lightsey, el contrabaix Ray Drummond i el bateria Ben Riley.

O sigui, una petita *big band*. Però tot es quedà en intencions. En bones intencions. És clar que cal pensar que aquest era el primer concert que oferia el grup, constituït recentment per a una gira europea. La primera parada de la qual era Terrassa. Però això no es cap excusa. La música de Monk sorgí sense dificultats de l'escenari, el Centre Cultural. Però no arribà ni a la primera fila. Perquè hi hagué un alarmant conformisme. Aquells magnífics deu músics encara no se sabien del tot el paper.

FOTO: M. MANN

Donald Harrison

Tot i tenir-lo al davant. Però aquest aspecte es pot suplir amb lliurament, amb ganes, amb solos equilibrats... Amb voluntat d'agradar, vet-ho aquí. Cosa que, segons que semblava, no estaven disposats a fer.

Ara, cal tenir present que la idea d'homenatjar Monk és bona, sí. Però hi ha el perill, força evident, que tot plegat caigui en una monotonia exasperant. És a dir, per interpretar —no solament tocar— Monk, calen grans dosis d'inventiva. Perquè els temes del mític pianista giren obstinadament i volgudament al voltant d'una idea. De fet, el seu gran mèrit. Són temes que tothom relaciona tot seguit amb el seu autor. Però que necessiten més frescor a l'hora de posar-los sobre el paper. I a l'hora d'interpretar-los. Tot i que sabem que Thelonious no era precisament un Art Tatum.

Ni Don Sickler és un arranjador genial. Perquè tots els temes s'assemblen molt. A més, el grup es quedà sempre en un *tempo* mitjà que el podia afavorir a l'hora de llegir el pentagrama, però que es demostrà ple de llast pel que fa a la interpretació. Homes tan brillants com Woods, Lacy, Griffin i Riley passaren per allí amb més pena que glòria. Però fou l'excèntric pianista Kirk Lightsey —que de tant en tant s'aixecava

i es marcava uns passos de ball a ple escenari— el qui més ovacions rebé, perquè en algun solo feu la feina amb braó i força. Possiblement perquè era qui més ganes tenia d'agradar. Al costat de Johnson i Drummond.

Aquesta manca d'idees i frescor es trencà en el concert següent, ja que Judy Niemack i la seva gent sí que sabien què tenien a les mans. I això que la cantant nord-americana no tresoreja pas una gran veu, malgrat el seu to, fort i clar. Però la sap modular a consciència.

A més, Judy Niemack —acompanyada pel guitarrista belga Jean-François Pins, el contrabaix autòcton David Mengual i el bateria alemany Jo Krause— sap cantar la melodia, sí. Però, alhora, cerca, i les troba, noves harmonies. La qual cosa fa que un autèntic estàndard agafi volades insospitades. El perill es troba en el fet que les noves harmonies i tons es repeteixin un tema rere l'altre. Però el gran mèrit de Niemack fou que aquest aspecte amb prou feines es va fer palès durant tota la seva actuació. Per tant, una molt agradable sorpresa, extensiva al seu conjuntat i efectiu trio d'acompanyants.

Per la seva banda, el Roy Haynes Trio brodà un concert magnífic. El veterà bateria continua tresorejant un cop privilegiat

Latcho Drom

FOTO: P. LEROUX

giat sobre els tambors i els plats. Cosa que no vol dir que sigui un bateria eixordador. Res d'això. La sapiència de Haynes fa que, ultra ser un gran líder, sigui també un *drummer* variat i dinàmic. Que escomet i ataca. Però que també s'amoroseix. Que tibi del seu grup com una locomotora. Però que sap transportar-lo de les catacumbes a l'estratosfera, i l'inrevés, amb un *hard-bop* ric i ple de matisos.

Es clar que Haynes tenia al seu costat dos músics de pedra picada: el pianista Dave Kikoski i el contrabaix Dwayne Burno. I si a un bateria més savi que les rates li col·loques dos homes de gran força al davant, segur que la cosa ha d'engrescar el més avorrit. Kikoski demostrà que té un cabal enorme d'idees. Que sortiren sempre fresques gràcies a una tècnica envejable. El pianista es va afartar de fer notes. Però totes eren al seu lloc. I dient coses diferents sense parar. Pel que fa a Burno, cal dir que es constituí en una autèntica columna romana. És a dir, fou el contrapunt perfecte d'aquells dos improvisadors genials.

Com genial fou també l'actuació del grup Latcho Drom, de Tolosa de Llenguadoc. Un grup que s'arraleix al voltant de la música que Django Reinhardt i Stéphane Grapelli van fer sentir des del mí-

tic Quintette del Hot Club de France. Però que no vol imitar-la. La fa servir de base per emprendre camins diferents. Sense que això vulgui dir que fugin de mare. De fet, aquesta mare hi és sempre present. Però això no és cap obstacle perquè el grup s'enfilí cap a la *bossa nova*, que homenatgi Montand, o que adapti altres temes no precisament del famós Quintette.

El líder, el guitarrista Cristophe Lartilleux, és un Reinhardt del 2000. De fet, usa la mateixa guitarra que el seu compatriota: una Selmer acústica. De la qual sap trobar el so —semblant al de la cítara, un so un bon xic metàl·lic—, que fou una de les característiques del formidable intèrpret gitano. Però, a més, Lartilleux en sap un niu. És un guitarrista de tècnica extraordinària, que s'aproxima molt, pel que fa a fraseig, a inflexions i a acords curts i abruptes, al seu mestre a distància.

El grup es completa amb el violí Malik Richeux, el baix Joel Trolonge i el guitarra rítmic Alain Hakoun. Si Lartilleux es gairebé un Reinhardt, cal dir que Richeux intenta no assemblar-se a Grapelli. No perquè no admiri el finísim, elegant i *swingant* parisenc. Però el registre de Richeux —que també abunda en aparicions formidables i frases dites a

tota velocitat— és més dur, més aspre, més mediterrani. Però també molt àgil.

Pel que fa a Trolonge, cal dir que va estar molt correcte, i el guitarra rítmic Hakoun no es va descompondre ni un sol moment. És a dir, fou un magnífic i efecacíssim suport.

La nota negra del Festival va anar a càrrec del grup que havia d'homenatjar Dinah Washington i que suplí l'absència del percussionista Ray Barretto i la seva gent. Va fer l'efecte que els membres del combo s'acabaven de trobar per allí i havien decidit tocar una miqueta. Ho diem perquè la vocal Jan Harrington cantà només tres o quatre coses de la mítica intèrpret de *blues*. La resta foren altres estàndards. I les interpretacions no foren precisament un elixir celestial. És clar que darre-tenia un trio penós. I el saxo tenor de renom que era al davant, Benny Golson, es va haver de contenir sempre i en qualsevol moment. Perquè si apretava una mica, el seu perfecte fraseig, vaporós i dolç, deixava en ridícul els seus quatre companys de fatigues.

Per contra, el darrer concert a què vam assistir fou engrescador. El protagonitzaren el saxo alt Donald Harrison i el seu magnífic grup: Andrew Adair, piano; Brandon Rivas, contrabaix, i John Lampkins, bateria. L'exMessenger va anar al gra des del primer moment. I, així mateix, va saber connectar des del primer moment.

Per a aquest menester se serví de temes de Parker i de Coltrane, sí, però també aparegueren els estàndards i els *blues*. Fins i tot sorgí un *calypso* i el líder cantà una mena de *rap*. Tot plegat dins d'una atmosfera plenament comunicativa. A la qual contribuí Harrison amb un so claríssim, un fraseig modèlic, una força indestructible i una claredat d'idees que no afluià ni un sol moment. Qualitats que va saber encomanar als seus músics, que respongueren sense cap mena de fissura. I és que quan hi ha ganes d'agradar...

La versatilitat de Marta Fiol

Cançons de Cabaret. Marta Fiol, soprano, Carles Puig, piano. Direcció d'escena, Enric Lloret. A. Schönberg, K. Weill. Teatre Artenbrut. 28 de març de 1998.

per M.P.

La tasca que realitzen les petites sales com la d'Artenbrut és d'allò més útil per difondre bons espectacles dins d'un peculiar ambient d'intimitat que fa molt atractiva la relació de complicitat entre públic i artista. La proximitat física de l'intèrpret fa participar l'espectador d'un lligam tàcit, cosa que és més difícil d'aconseguir en sales més grans.

Marta Fiol i Carles Puig van saber connectar amb el públic assistent amb una interpretació força comunicativa. Destaquem els dos teatrals i el caràcter expressiu de la veu de la jove i alhora experimentada soprano Marta Fiol, que va saber encarar amb seguretat i gràcia un seguit de cançons de cabaret d'Arnold Schönberg i Kurt Weill, algunes de les quals de gran bellesa lírica, com per exemple *Galathea* de Schönberg, sobre text de Frank Wedekind (autor de les dues comèdies en les quals el compositor Alban Berg va basar el text de la seva inclosa òpera *Lulu*).

Certament, hauria estat una bona idea per aconseguir la plena comunicació eliminar l'obstacle que suposa no tenir accés directe al contingut dels textos, cantats directament en català. Tot i així, van estar molt bé els monòlegs teatrals que servien d'introducció a cadascuna de les cançons, amb la col·laboració mímica de Carles Puig en una divertida tasca d'actor pianista.

Associació Catalana de l'Orgue Recuperar i conservar el patrimoni organístic català

per RRM

A Catalunya hi ha un patrimoni organístic prou destacat i important com per parar-hi l'atenció que es mereix, per bé que es troba en una situació més o menys precària. Un cert abandonament econòmic institucional per a la conservació, restauració i construcció d'aquest patrimoni fa que aquesta atenció que necessita sigui la base principal que mou l'Associació Catalana de l'Orgue (ACO), que, amb més de 140 associats, du a terme bàsicament una tasca de recuperació i promoció d'aquest instrument.

El cens d'orgues actualment disponibles i en condicions acceptables per fer-hi concerts arriba a la trentena. "Molts d'aquests orgues són històrics i formen part del cicle de concerts Els Orgues de Catalunya que organitza l'ACO per encàrrec de la Generalitat, des del 1994", explica el president de l'Associació, l'organista Bernat Bailbé. D'orgues històrics, encara n'hi ha més, "i s'han de restaurar. També falten instruments nous, perquè cal ampliar les possibilitats de literatura musical per a orgue i perquè cal utilitzar de forma regular aquests orgues de què disposem. D'altra banda —continua Bernat Bailbé—, s'han construït orgues nous, però malauradament no tenen les dimensions desitjades per falta de pressupost, i no permeten abastar tota la literatura musical existent."

—Això vol dir que hi ha obres que no es poden tocar amb qualsevol orgue?

—Sí, però primer hauríem de parlar d'orgues amb molts plurals. Cada època i cada lloc ha generat el seu estil organístic i musical i, per tant, esdevé una situació una mica laberíntica i difícil en el sentit de fer entendre a les institucions el tipus d'ajut necessari i de dificultats que té el món de l'orgue.

Tota aquesta situació aboca a una certa marginació respecte d'aquest instrument, "no només a nivell institucional, sinó també entre els mateixos músics", puntualitza Xavier Massagué, investigador musicològic i vocal de l'ACO. Si bé actualment s'escriu força música per a orgue a diversos països d'Europa, Bernat Bailbé matisa que, concretament, "aquí no. Qui encarrega una obra per a orgue a un compositor? Ningú. Els mateixos músics no tenen recursos per encarregar-les i alhora falta un coneixement més ampli d'aquest instrument. I després, tampoc no hi ha els orgues ni els llocs adequats per tocar les obres". De fet, existeixen partitures per a orgue, dels segles XVIII i XIX, a diferents arxius, i moltes són desconegudes. "Aquestes partitures haurien de veure la llum", comenta Xavier Massagué, "i moltes no estan catalogades. S'hauria d'engegar una tasca d'investigació i recuperar-les". A més a més, cal potenciar també la figura de l'organista com a intèrpret.

D'altra banda, caldria desta-

car la construcció d'un nou orgue a la basílica de Santa Maria del Pi de Barcelona, que en gran part s'està finançant gràcies a diverses iniciatives i donacions populars impulsades des de la mateixa parròquia.

—L'orgue és un instrument que té una estretíssima relació amb les esglésies per raons espontànies, tradicionals i socials. En certa manera esdevé estrany per al públic fer concerts d'orgue fora d'aquests espais. És realment així?

—Tot depèn de la manera com es miri —respon l'organista, professora d'orgue del Conservatori de Barcelona i vocal de l'ACO Maria Nacy—. Si en els cicles de concerts s'inclouessin concerts d'orgue, com si fos un concert de piano, esdevindria un fet més habitual...

Si bé, en general, les sales de concerts estan mancades d'orgue, a la ciutat de Barcelona el Palau de la Música i el de Montjuïc tenen dos grans orgues que no funcionen. "L'orgue del Palau de la Música és un dels instruments que cal recuperar", explica Bernat Bailbé. "Si mirem una mica la geografia de la zona d'Europa on ens trobem, a Tolosa, una de les principals ciutats europees de l'orgue, no hi ha un orgue com el del Palau o el de Montjuïc. Caldria arribar fins a París o endinsar-se més a centreeuropa per trobar uns orgues d'aquestes dimensions en sales de concerts. Nosaltres podríem ser capdavanters en aquest aspecte, però falten recursos. És un tema que

CATALUNYA MÚSICA **Programació mes de maig**

DILLUNS, 4 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Missa solemnis op. 123. Rosa Mannion. Birgit Remmert. James Taylor. Cornelius Hauptmann. Cors de La Chapelle Royale i del Collegium vocale. Orquestra dels Champs Elysées. Dir.: Philippe Herreweghe. (77m). SUK: Trio amb piano, op. 2. Trio Suk. (16m). C.H. GRAUN: Concert per a trompa en Re M. Barry Tuckwell, trompa. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (10m). RESPIGHI: Trittico Botticelliano. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (19m). GUINJOAN: Escenes d'infants. Oriol Romani, clarinet. Àngel Soler, piano. (3m). HAYDN: Simfonia n. 6, "El matí". The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (23m). "We love to boogie" (tema jazz). John Coltrane, saxo. The Dizzy Gillespie Sextet. (3m). SAINT-SAËNS: Havanera, Op. 83. Kyung Wha Chung, violi. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Dutoit. (9m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN Feuillet d'album (Moderato) en Mi m. Jerzy Sterczynski, piano. (1m). Allegro de concert, op. 46. Vladimir Ashkenazy, piano. (12m). Andante spianato i Gran Polonesa brillant, op. 22. John Bingham, piano. (12m). "Wiosna" (Andantino) en Sol M. Jerzy Sterczynski, piano. (1m). Balades de la n. 1 a la 4, opus 23, 38, 47 i 52 respectivament. Artur Rubinstein, piano. (32m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

ROGISTER: Simfonia per a quartet de corda i gran or-

questra en mi m. Quartet Brahms. Orquestra Simfònica de la RTBF. Dir.: Alfred Walter. (43m). L. BOULANGER: Tres peces per a piano. Susana Marin. (7m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

R. STRAUSS: Don Quixot, op. 35. Lynn Harrell, violoncel. Robert Vernon, viola. Orquestra de Cleveland. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (42m). VIVALDI: Salve Regina, RV 618. J. Bowman, contratenor. The King's Consort. Dir.: R. King. (17m). ALKAN: Barcarola, op. 65 n. 6. Mar Hamelin, piano. (4m). DEBUSSY: Prélude a l'après-midi d'un faune. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Georg Solti. (11m). MOZART: Divertimento n. 11 en Re M, KV 251 "Septet Nannerl". Heinz Hollinger, oboè. Hermann Baumann i Michel Gasciarrino, trompes. Henk Guldemon, contrabaix. Quartet Orlando. (28m). SCHÖNBERG: "Von heute auf morgen" (D'un dia a l'altre). Richard Salter, baríton. Christine Whittlesey, soprano. Claudia Barainski, soprano. Ryszard Karczykowski, tenor. Annabelle Hahn, narrador. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Frankfurt. Dir.: Michael Gielen. (54m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

GLAZUNOV: Simfonia n. 2, op. 16. Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: G. Rozhdestvenski. (48m). J. STRAUSS: Sempre alegres, vals op. 335. Orquestra Johann Strauss de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (6m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 1 de maig 1998 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. NIT VIENESA. Karan Armstrong, soprano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Cellaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 5 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHUMANN: Simfonia n. 3, op. 97 "Renana". New Philharmonia Orchestra. Dir.: Eliahu Inbal. (36m). SMETANA: Quartet de corda n. 2. Quartet Talich. (18m). ROSSINI: "La regata veneziana", "La pesca" i "Duetto buffo di due gatti". Victòria dels Angels i Elisabeth Schwarzkopf, sopranos. Gerald Moore, piano. (12m). POULENC: Concert Champêtre. Simon Preston, clavicèmbal. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (24m). DOPPLER: Valse di bravura per a dues flautes i piano, op. 33. Robert Aitken. Per Oien. Geir Henning Braaten. (9m). HANDEL: Anthem per l'Hospici. Gillian Fisher. Libby Crabtree. Charles Brett. John Elwes. Cor de la Catedral de Winchester. The Brandenburg Consort. Dir.: David Hill. (28m). R. STRAUSS: Així va parlar Zarathustra, op. 30. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (33m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN Barcarola, op. 60. Vlado Perlemuter, piano. (8m). Cançó de bressol, op. 57. Vladimir Ashkenazy, piano. (5m). Bolero, op. 19. Artur Rubinstein, piano. (8m).

Bourrée n. 1 i 2. Jerzy Sterczynski, piano. (2m). Cantabile en Si b M. Jerzy Sterczynski, piano. (1m). Contradansa en Sol b M. Jerzy Sterczynski, piano. (2m). Tres escoceses per a piano. Jerzy Sterczynski. (3m). Fantasia op. 49. Kathryn Stott, piano. (13m). Fantasia-Improptu per a piano op. 66. Vladimir Ashkenazy, piano. (5m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

CHABRIER: Une éducation manquée, opereta en un acte. Christiane Castelli. Claudine Collart. Xavier Depraz. Orquestra dirigida per Charles Bruck. (36m). LOPEZ TORREGROSA: El santo de la Isidra. Toñy Rosado. Gerardo Monreal. Carlos S. Luque. Rafael Campo. Gregorio Gil. Rafael Maldonado. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Simfònica. Dir.: Ataúlfo Argenta. (19m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

RESPIGHI: Concerto gregorià. Pierre Amoyal, violí. Orquestra Nacional de França. Dir.: Charles Dutoit. (29m). BOCCHERINI: Quintet per a guitarra i corda n. 9, G 453 "La Ritirata di Madrid". Pepe Romero. Conjunt de Cambra de l'Academy of St. Martin-in-the-Fields. (28m). BRITTEN: Diversions per a piano (mà esquerra) i orquestra, op. 21. Julius Katchen. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Benjamin Britten. (25m). BACH: Obertura - Suite n. 2, BWV 1067. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (23m). MAHLER: 5 Rückertlieder. Janet Baker. New Philharmonia Orchestra. Dir.: John Barbirolli. (20m). ZELENKA: Capriccio per a orquestra n. 4, Z 185. Orquestra de Cambra de Praga. (21m). TURINA: Concert sense orquestra, op. 88. Albert Guinovart, piano. (11m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

KLAUS TENNSTEDT. MAHLER: Simfonia n. 1. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Klaus Tennstedt. (54m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

ROSSINI: La Scala di Seta, obertura. Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Carlo Rizzi. (6m). D. SCARLATT: Iste Confessor.

The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (6m). **POULENC:** Sextet per a piano, flauta, oboè, clarinet, fagot i trompa. Pascal Rogé. Patrick Gallois. Maurice Bourgue. Michel Portal. Amaury Wallez. André Cazalet. (18m). **BACH:** Concert per a violí, BWV 1042. Jaap Schröder. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (17m). **LISZT:** La Campanella. France Clidat, piano. (5m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de desembre de 1989 a les Drassanes reials de Barcelona. Concert de Nadal de la Companyia Enher. **SPIRITUALS AND GOSPEL SONGS.** Jean Cheek, soprano. Jerom Jons Trio. (46m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTÈRPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 6 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BAX: Variacions simfòniques per a piano i orquestra. Margaret Fingerhut. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson.

(50m). **FISCHER:** Praeludium & Chaconne VIII. Andreas Scholl, contratenor. Markus Märkl, clavicé. Karl Ernst Schröder, llaut. Alix Verzier, violoncel. (6m). **MERCER/RASKIN:** "Laura". Scott Hamilton, saxo. John Bunch, piano. Phil Flannigan, baix. Chris Flory, guitarra. Chuck Riggs, percussió. (5m). **MENDELSSOHN:** Trio amb piano n. 2, op. 66. Trio Borodin. (33m). **MARTINU:** Llegenda del fum de les patates. Milada Cejková, soprano. Marie Mrazová, contralt. Ivan Kusanjer, baríton. Solistes instrumentals. Cor Mixt Kühn. Dir.: Pavel Kühn. (20m). **HÄNDEL:** Simfonia en Si b M per a dues flautes traverseres, dos violins i baix continu, HWV 339. Musica ad Rhenum. Dir.: Jed Wentz. (9m). **VILLA-LOBOS:** Sextet místic, per a guitarra, oboè, flauta, saxo, celesta i arpa. Turibio Santos. Elsa Marins. Carlos Rato. Antonio Bruno. Sonia Vieira. Maria Cella Machado. Dir.: Noel Devos. (7m). **MOZART:** Concert per a violí i orquestra, KV 219. Henryk Szeryng. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Alexander Gibson. (28m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN.

Tres Impromptus per a piano op. 29, 36, 51. Vladimir Ashkenazy, piano. (15m). Largo en Mi b M. Jerzy Sterczyński, piano. (2m). Marxa fúnebre, op. 72 n. 2. Vladímir Ashkenazy, piano. (6m). 4 masurques op. 68. Vladimir Ashkenazy, piano. (8m). 4 Masurques op. 6. Artur Rubinstein, piano. (9m). 5 masurques op. 7. Vladímir Ashkenazy, piano. (9m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

RIMSKI-KORSAKOV: Scheherazade. Orquestra Simfònica de Stuttgart. Dir.: Sergiu Celibidache. (49m). **MOZART:** Sonata per a violí i piano, KV 526. Pinchas Zukerman. Marc Neikrug. (25m). **BYRD:** Ave verum corpus. The Tallis Scholars. Dir.: Peter Phillips. (4m). **TURINA:** Simfonia Sevillana, op.

23. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Antonio de Almeida. (23m). **BIBERIAN:** Vuit bagatel·les per a guitarra i violoncel, op. 62. Christine Heurteloux. Reine Flachot. (14m) **VIVALDI:** Concert per a dues trompetes, RV 537. James Thompson. Robert Early. I Musici de Montréal. Dir.: Yuli Turovsky. (7m). **WAGNER:** Idil·li de Siegfried. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Vladímir Ashkenazy. (18m). **SCHUMANN:** Romances i Ballades, op. 45 i op. 49. Olaf Bär, baríton. Helmut Deutsch, piano. (17m).

18.00 NOUS INTÈRPRETS

Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

PROKOFIEV: Romeu i Julieta, Op. 64. (Extractes). Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (45m). **SIBELIUS:** Vals Trist. Academy of St. Martin-in-the Fields. Dir.: Neville Marriner. (5m). **MOZART:** La Flauta Màgica. (ària de "Pamina", de l'acte II). Barbara Hendricks, soprano. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Jeffrey Tate. (5m).

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

MAX REGER: 125 ANYS Fantasia coral sobre "Straf mich nicht in deinem zorn" (No em castiguis en la teva ira), op. 40 n. 2. Graham Barber, orgue. (13m). Variacions i Fuga sobre un tema de Hiller, op. 100. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (39m). Sonata per a clarinet i piano n. 1, op. 49. Eduard Brunner. Gerhard Oppitz. (21m). An die Hoffnung (A l'esperança), op. 124. Karita Mattila, soprano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (12m). Suite per a viola op. 131 d n. 1. Paul Cortese. (13m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 de novembre de 1997 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. **CICLE SOLISTES DE L'OBC (Temporada IX).** **LAMOTE DE GRIGNON:** Toccata. SPOHR: Grand Nocturno, op. 31. Solistes de l'OBC. (47m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'O PERA

03.30 GRANS INTEGRALS

Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 7 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GINASTERA: Concert per a arpa, op. 25. Nancy Allen. Orquestra Filharmònica de la Ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (25m). **HÄNDEL:** "I will magnify thee", anthem n. 5. Lynne Dawson, soprano. Ian Partridge, tenor. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (23m). **REGER:** Variacions i Fuga sobre un tema de Mozart, op. 132. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (34m). **MÚSICA MEDIEVAL ANGLESA:** Dos Motets. Anonymous 4. (5m). **CUI:** Suite op. 43 "In Modo Populari". Orquestra Filharmònica de Hong Kong. Dir.: Kenneth Schermerhorn. (18m). **BLANCAFORT:** El parc d'atraccions. Antoni Besses, piano. (25m). **HAYDN:** Simfonia n. 101, "El rellotge". Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (29m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN.

4 masurques op. 17. Vladímir Ashkenazy, piano. (12m). Quatre masurques, op. 24. Peter Katin, piano. (12m). 4 masurques op. 67. Vladímir Ashkenazy, piano. (7m). 4 masurques op. 30. Vladímir Ashkenazy, piano. (9m).

4 masurques op. 33. Vladímir Ashkenazy, piano. (10m).

14.00 MÚSICA ANTIGA
 RAMEAU: Les Paladins, primera suite. Les Musicholiers. Dir.: Aviva Einhorn. (8m). MARAIS: La gamme. London Baroque. Dir.: Charles Medlam. (35m). MADRIGALS DELS SEGLES XV I XVI. (Selecció). Collegium Vocale de Colònia. Dir.: Wolfgang Fromme. (12m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
 BARBER: Concert per a violí i orquestra, op. 14. Robert McDuffie. Orquestra Simfònica d'Atlanta. Dir.: Yoel Levi. (23m). GEBAUER: Quintet de vent n. 3. Le Concert Impromptu. (30m). PURCELL: Circe. Solistes vocals. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (15m). GLINKA: Russlan i Ludmilla, obertura. Orquestra Kirov. Dir.: Valery Gergiev. (5m). KUHLAU: Concert per a piano i orquestra, op. 7. Michael Ponti. Orquestra Simfònica Odense. Dir.: Othmar Maga. (30m). RAVEL: Introducció i allegro per a arpa, quartet de corda, flauta i clarinet. Ensemble Viena-Berlin. (11m). TOLDRA: Maig. Romanç de Santa Llúcia. Cançó de bressol. Montserrat Caballé, soprano. Rosa Sabater, piano. (9m). RESPIGHI: La Boutique fantasque, suite de ballet. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Antonio Pedrotti. (20m). ALKAN: Concert de cambra op. 10 n. 1. Mar Hamelin, piano. Orquestra Simfònica Escocesa de la BBC. Dir.: Martyn Brabins. (14m).

18.00 PENTAGRAMA
 Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
 BERLIOZ: Harold a Itàlia, op. 16. N. Imai, viola. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: C. Davis. (42m). HANDEL: Xerxes (Ombra mai fù). Kirsten Flagstad, soprano. George Thalben-Ball, orgue. Philharmonia Orchestra. Dir.: Warwick Braithwaite. (5m). FAURÉ: Sicilienne, op. 78. Thomas Igloi, violoncel. Clifford Benson, piano. (4m). KHATXATURIAN: La dansa del sabre, del ballet Gayaneh. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (3m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 18 de novembre de 1997 al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. **AVUIMÚSICS** (Temporada I). Obres de STOCKHAUSEN, GERHARD, GRÉBOL, ROS i PADRÓS. Quintet de vent Zaragoza. (74m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 8 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
 SAINT-SAËNS: Simfonia n. 3, op. 78 "Amb orgue". James O'Donnell. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Geoffrey Simon. (36m). MENDELSSOHN: Sextet per a piano i corda, op. 110. Karadar-Bertoldi Ensemble. (29m). MONTEVERDI: Cinc madrigals del Cinquè llibre. Concer-

to Italiano. Dir.: Ronaldo Alessandrini. (15m). ELGAR: Romança, op. 62. Julian Lloyd Webber, violoncel. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Charles Mackerras. (6m). SATIE: Sonatina burocràtica. Yuji Takahashi, piano. (4m). WAGENSEIL: Concert per a arpa, dos violins i violoncel. Roberta Alessandrini. Orquestra de Mantua. Dir.: Vittorio Parisi. (14m). PROKOFIEV: El bufó, op. 21 (ballet en sis escenes). Gran Orquestra Simfònica de la Ràdio i TV de l'URSS. Dir.: Gennadi Rozhdestvensky. (38m). BACH: Suite per a violoncel n. 1, BWV 1007. Anner Bylsma. (18m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN 4 masurques op. 41. Vladímir Ashkenazy, piano. (9m). Masurca en la m, "Notre temps" i Masurca en la m, "à Emile Gaillard". Vladímir Ashkenazy, piano. (7m). 3 masurques op. 50. Vladímir Ashkenazy, piano. (10m). 3 masurques op. 56. Vladímir Ashkenazy, piano. (12m). 3 Masurques op. 59. Peter Katin, piano. (11m). 3 masurques op. 63. Vladímir Ashkenazy, piano. (7m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

BLAS DE LASERNA: Tona-dilla per a violoncel i orquestra. Gaspar Cassadó. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Hans Schmidt-Issers-tedt. (2m). M. SOLER: Sonata per a fagot i baix continu en Do M. Barcelona Consort. (11m). MORERA: Cançó tardoral. A un roser. Serenata. Joan Cabero, tenor. Manel Cabero, piano. (8m). PUEYO: Simfonia barroca. Camerata de França. Dir.: Daniel Tosi. (13m). BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 6, G 450. José Luis Lopategui. Quartet Travnicek. (19m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
 Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT
 Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de setembre de 1996 a l'Església del Papiol. **XX FESTIVAL DE MÚSICA DEL PAPIOL**. Obres de PALAU, VILLA-LOBOS, MARCELLO, GARCIA GAGO, VENTAS, GERSHWIN i POULENC. Barcelona Sax Ensemble. Dir.: Miquel Bofill. (74m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 9 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

HAVART: Contrasts, per a tenora i orgue. Josep Gispert. Lydie Rifa. (9m). LEÓN: El vol d'un ocell, gran vals per a flabiol solista. Pere Rabassada. Cobla Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (9m). PRENAFETA: La vall de Maldanell, suite per a dues cobles, percussió i narrador. Montserrat Cristau, narradora. Cobles La Principal de La Bisbal i Selvatana. Bernat Sellents, percussió. Dir.: Josep Prenafeta. (24m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT
 Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL
 Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES
 BACH: Missa en si m, BWV 232. Matthias Ritter. Manuel Mrasek. Matthias Schloderer. Maximilian Fraas. Anthony Rolfe Johnson. Michael George. Cor de nens de Bad Tölz. Cor i Orquestra The King's Consort. Dir.: Robert King. (110m).

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT
 Emès del dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS
 Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 10 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA
 HAYDN: Missa Cellensis, "Mariazellermesse", Hob XXII:8. Jennifer Smith. Helen Watts. Robert Tear. Benjamin Luxon. Cor St. John's College, Cambridge. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: George Guest. (35m). STRAVINSKI: Simfonia dels Salms. Cor i Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (23m). JOSQUIN DES PRES: Missa La sol fa re mi. The Tallis Scholars. Dir.: Peter Phillips. (29m). DONIZETTI: Qui sedes, A 591. Solistes vocals. Cor i Orquestra de l'Òpera Eslovaca. Orquestra de la Ràdio Televisió Eslovaca. Dir.: Edoardo Brizio. (12m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."
 Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

STRAVINSKI: The Rake's Progress, òpera en tres actes. Donald Adams. Sylvia McNair. Anthony Rolfe-Johnson. Paul Plishka. Jane Bunnett. Cor de l'Òpera de Tokio. Saito Kinen Orchestra. Dir.: Seiji Ozawa. (137m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ
 Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI
 Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT
 Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS
 Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 11 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS
 Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
 MOZART: Simfonia n. 41, KV 551. Orquestra Reial del Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (42m). MUS-
 SOROSKI: Quadres d'una ex-

posició. Ivo Pogorelich, piano. (42m). BROSCI: Ària de Me-
 rope. Aris Christoffellis, soprani-
 sta. Ensemble d'instruments
 antics. Laure Morabito, cla-
 vicèmbal. (8m). STENHAM-
 MAR: Lodolezzi canta, suite
 op. 39. Orquestra Simfònica
 de Göteborg. Dir.: Neeme Jär-
 vi. (18m). MORENO TORRO-
 BA: Suite castellana. Pepe Ro-
 mero, guitarra. (9m). BERG:
 Set lieder de joventut. Anne
 Sofie von Otter, mezzo-sopra-
 no. Bengt Forsberg, piano.
 (17m). HAYDN: Quartet de
 corda op. 33 n. 1, Hob. III:37.
 Quartet Festetics. (23m).

13.00 GRANS INTEGRALS
 LA MÚSICA PER A PIANO
 DE CHOPIN. Nocturn n. 1,
 op. 72. Dinorah Varsi, piano.
 (4m). Nocturn en do sostingut
 menor. Roland Pöntinen.
 (5m). Nocturn op. 9 n. 2. Da-
 niel Barenboim, piano. (16m).
 3 Nocturns op. 15. Daniel Ba-
 renboim, piano. (12m). Dos
 nocturns op. 27. Evgeny Kis-
 sin, piano. (12m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

HINDEMITH: Concert Fil-
 harmònic; Variacions per a
 orquestra. Queensland Sym-
 phony Orchestra Brisbane.
 Dir.: Werner Andreas Albert.
 (23m). BARTOK: Cantata
 profana, Sz 94. J. Réti. A. Fa-
 ragó. Cor de Budapest. Or-
 questra Simfònica de Buda-
 pest. Dir.: J. Ferencsik.
 (20m). BUS: Torso, per a per-
 cussió. The New Percussion
 Group Amsterdam. (12m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
 DVORAK: Concert per a violí
 i orquestra, op. 53. Itzhak
 Perlman. Orquestra Fil-
 harmònica de Londres. Dir.:
 Daniel Barenboim. (32m).
 J.V. STAMITZ: Simfonia en
 Si b M. Orquestra de Cambra
 Eslovaca. Dir.: B. Warchal.
 (10m). CORELLI: Concerto
 grosso op. 6, n. 9, Cantilena.
 Dir.: Adrian Shepherd.
 (10m). WEILL: Els set pecats
 capitals. Angéline Réaux, so-
 prano. Membres del Hudson
 Shad. Orquestra Filharmòni-
 ca de Nova York. Dir.: Kurt
 Masur. (34m). FAURÉ: 8 pe-
 ces breus op. 84. Jean-Philip-
 pe Collard, piano. (17m). RA-
 MEAU: Càstor i Pòllux, suite
 instrumental. Orquestra del
 Segle XVIII. Dir.: Frans
 Brüggen. (34m). SINGELÉ:

Primer Quartet per a saxos,
 op. 53. Rollin'Phones. (20m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i
 reviu els fets més represen-
 tatius del passat musical. Guió
 i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BORODIN: Danses polovtsia-
 nes d'El Príncep Igor. Cors i
 Orquestra Kirov. Dir.: Valery
 Gergiev. (11m). CHAUSSON:
 Quartet per a piano, violí,
 viola i violoncel, op. 30. Les
 Musiciens. (38m). KETEL-
 BEY: En un mercat persa.
 Ambrosian Singers. Philhar-
 monia Orchestra. Dir.: John
 Lanchbery. (6m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes
 musicals d'interès, realitat
 amb la col·laboració del Con-
 sell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBSC

CONCERT enregistrat per Ca-
 talunya Música el dia 8 de maig
 de 1998 al Palau de la Música
 Catalana de Barcelona. LA-
 MOTE: Divertiment per a or-
 questra de jazz. GERSHWIN:
 I got rhythm. Variacions per a
 piano i orquestra. Rhapsody
 in blue. MUSSOROSKI: Qua-
 dres d'una exposició. Albert
 Guinovart. Orquestra Simfò-
 nica de Barcelona i Nacional
 de Catalunya. Dir.: Edmon
 Colomer. (54m).

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Pre-
 sentació a càrrec d'Alfred Ca-
 laya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims progra-
 mes.

**01.00 MÚSICA PER A CÒ-
 BLA**

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 12 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia.
 Recull d'obres breus presen-
 tades per Joan Vives. Inclou
 butlletins informatius i agen-
 des musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

PERGOLESI: Stabat Mater. Eva Mei. Marjana Lipovsek. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (33m). BLOCH: Concert per a violí i orquestra. Oleh Krysa. Orquestra Simfònica de Malmö. Dir.: Sakari Oramo. (35m). BACH: L'ofrena musical. BWV 1079. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (49m). SATIE: Cinc Nocturns. Pascal Rogé. (13m). HAYDN: Simfonia n. 63 "La Roxelane". Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (20m). BERNSTEIN: La bonne cuisine. (versió anglesa). Roberta Alexander, soprano. Tan Crone, piano. (5m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN Dos nocturns per a piano, Op. 32. Jerzy Sterczynski. (11m). Nocturn en do m. Maria Joao Pires, piano. (3m). Dos nocturns per a piano, Op. 37. Jerzy Sterczynski. (12m). 2 Nocturns op. 48. Dinorah Varsi, piano. (12m). 2 Nocturns op. 55. Dinorah Varsi, piano. (8m). 2 Nocturns op. 62. Dinorah Varsi, piano. (10m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

MELODIES DE BROADWAY: Selecció de My Fair Lady. Kiri Te Kanawa, soprano. London Voices. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: John Mauceri. (21m). ZELLER: L'ocellaire (extractes). Erika Köth. Renate Holm. Rudolf Schock. Cor Günther Arndt. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Frank Fox. (32m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BRUCKNER: Simfonia n. 4 "Romàntica". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (68m). CAPLET: Una pila de petites coses. Philippe Corre i Edouard Exerjean, piano. (9m). VIVALDI: Concert per a violí i violoncel, RV 547. Fabio Biondi, violí i direcció. Maurizio Nadeo, violoncel. L'Europa Galante. (9m).

BRAHMS: Nanie, op. 82. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (12m). HUME: 3 peces de Musicall Humors, 1605. (48, 6 i 7). Jordi Savall, baix de viola. (7m). BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 2, G 466. José Luis Lopategui. Quartet Moyzes. (20m). TXAIKOVSKI: Elegia per a orquestra de corda. Orquestra de Cambra del Sudoest d'Alemanya a Pforzheim. Dir.: Paul Angerer. (6m). SCHÖNBERG: El llibre dels jardins penjats, op. 15. Jan DeGaetani, mezzo-soprano. Gilbert Kalish, piano. (26m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

KLAUS TENNSTEDT. BEETHOVEN: Simfonia n. 8, op. 93. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Klaus Tennstedt. (27m). R. STRAUSS: Quatre últims lieder. Lucia Popp, soprano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Klaus Tennstedt. (24m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

FAURÉ: Fantasia per a piano i orquestra, op. 111. Alicia de Larrocha. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (15m). MOZART: L'empresari. Singspiel en un acte, KV 486. Reri Grist. Arleen Auger. Peter Schreier. Kurt Moll. Staatskapelle Dresden. Dir.: Karl Böhm. (24m). JANAČEK: Quartet de corda n. 1. Quartet Hagen. (19m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 9 de desembre de 1997 a l'Auditori Winterthur de Barcelona. FESTIVAL DE PIANO I BEL CANTO. Les sonates de Beethoven. Eric Heidsieck, piano. (76m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTÈRPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 13 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MARTINU: Simfonia n. 4. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Jiri Belohlavek. (33m). HAYDN: La Primavera de Les Estacions. Angela Maria Blasi. Josef Protschka. Robert Holl. Cor Arnold-Schönberg. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (34m). BACH: Obertura en estil francès, BWV 831. Glenn Gould, piano. (26m). RAVEL: Quartet de corda en Fa M. Quartet de Sant Petersburg. (29m). PORTER: Night and Day, musical. (Tema) Ella Fitzgerald. Tommy Flanagan. Frank de la Rosa. Ed Thigpen. (7m). CRUSELL: Concert per a clarinet n. 3, op. 11. Thea King. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (25m). VILLA-LOBOS: Ave Maria a cinc veus. Ave Maria a sis veus. Corydon Singers i Orquestra. Dir.: Matthew Best. (6m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN Sis Poloneses opus pòstum. Vladimir Ashkenazy, piano. (28m). 3 poloneses op. 71. Vladimir Ashkenazy, piano. (20m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SCRIABIN: Simfonia n. 1, op. 26. Brigitte Baileys. Sergei Larin. Cor de la Ràdio de Berlín. Orquestra Simfònica Alemanya de Berlín. Dir.: Vladimir

Ashkenazy. (47m). BERLIOZ: Tristia, op. 18. Cor John Alldis. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (22m). ROSSINI: Sonata per a corda n. 3, en Do M. Orquestra de Cambra de Leningrad. Dir.: Eduard Serov. (13m). BALAKIREV: Rússia, poema simfònic. The Philharmonia. Dir.: Ievgeny Svetlanov. (15m). BRUCH: Kol Nidrei per a viola i piano, op. 47. Yuri Bashmet. Mikhail Muntian. (11m). SEIXAS: Beatus vir. Jennifer Smith. Magali Schwartz. Fernando Serafim. Cor i Orquestra de Cambra Gulbenkian. Dir.: Michel Corboz. (10m). BIZET: L'Arlesiana, suites 1 i 2. Orquestra Simfònica de Tokyo. Dir.: Jean Fournet. (37m).

18.00 NOUS INTÈRPRETS

Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

HOLST: Els planetes, op. 32. Cors i Orquestra de la BBC. Dir.: Andrew Davis. (51m). PUCCINI: "Che gelida manina". Aria de "La Bohème". Luciano Pavarotti, tenor. Orquestra del Teatre Municipal de Regio Emilia. Dir.: F. Molinari-Pradelli. (5m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

MAX REGER: 125 ANYS Concert per a piano op. 114. Love Derwinger. Orquestra Simfònica Norrköping. Dir.: Leif Segerstam. (44m). Quartet de corda op. 121. Quartet de corda de Berna. (38m). Eine Lustspiel-Ouvertüre, op. 120. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Hermann Scherchen. (7m). Sis Burlesques per a piano a quatre mans, op. 58. Yaara Tal. Andreas Groethuysen. (11m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 18 d'agost de 1995 a la Basílica de Montserrat. CONCERTS D'ESTIU A MONTSERRAT. CANTICA BEATAE VIRGINIS. Hesperion XX. (69m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTEGRALS
Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 14 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

STRAVINSKI: Les noces. Galina Bojko, soprano. Margarita Maruna, mezzosoprano. Ludovít Ludha, tenor. Egils Silins, baix. Cor de Cambra Ernst Senff. Membres de Piano Circus. Orquestra Simfònica Alemanya de Berlín. Dir.: Vladímir Ashkenazy. (24m). **SCHUBERT:** Quartet de corda n. 11, D 353, op. post. Quartet Melos. (23m). **BARRY, John:** Tema del film "Chaplin". Orquestra dirigida per John Barry. (3m). **PURCELL:** The Fatal Marriage. Emma Kirkby. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (5m). **COPLAND:** Concert per a clarinet, corda, arpa i piano. Richard Stoltzman, clarinet. Karen Vaughan, arpa. Robert Noble, piano. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Lawrence Leighton Smith. (18m). **J.A.BENDA:** Simfonia n. 4. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pal. (7m). **FIELD:** Cinc nocturns per a piano. (n. 5-9). Míceál O'Rourke. (23m). **SIBELIUS:** Sis humoresques per a violí i orquestra. Leonidas Kavakos. Orquestra de Cambra Ciutat d'Espoo. Dir.: Juhani Lamminmäki. (22m). **BARTOK:** Música per a corda, percussió i celesta. Zoltán Kocsis. Orquestra del Festival de Budapest. Dir.: Ivan Fischer. (30m). **PERGOLESI:** Vexilla regis. Valentina di Cola, soprano. Conjunt Coral Palestrina. Conjunt de Cambra Cavalieri.

Dir.: Federico Bonetti Amendola. (3m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA PER A PIANO
DE CHOPIN 2 poloneses op. 26. Maurizio Pollini, piano. (17m). 2 poloneses op. 40. Vladímir Ashkenazy, piano. (12m). Polonesa n. 5 op. 44. Maurizio Pollini, piano. (11m). Polonesa per a piano n. 6, Op. 53. Martha Argerich. (6m). Polonesa Fantasia op. 61. Jean-Bernard Pommier, piano. (12m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

RORE: Musica dulci sono, madrigal a quatre veus. The Hilliard Ensemble. (3m). **MONTEVERDI:** Il combattimento di Tancredi e Clorinda. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (18m). **DANSES DE LA CORT DELS DUCS DE BURGONYA.** Conjunt vocal i instrumental La Maurache. (21m). **DUMONT:** Memorare, motet. Solistes vocals. La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Simfonia n. 1, op. 21. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (25m). **BACH:** "Warum betrübst du dich, mein Herz?" (Per què t'entristeixes, cor meu?), cantata BWV 138. Alan Bergius. Stefan Rampf. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (18m). **HODDINOTT:** Escena per a orquestra de corda, Op. 119. BBC Welsh Symphony Orchestra. Dir.: Bryden Thomson. (15m). **E. STRAUSS:** Carmen-Quadrille, op. 134. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (5m). **FAURÉ:** Quartet n. 1, op. 15. Jean Hubeau, piano. Raymond Gallois-Montbrun, violí. Colette Lequien, viola. André Navarra, violoncel. (31m). **PROKOFIEV:** El fill pròdig, op. 46 (ballet en tres escenes). Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Gennadi Rozhdestvensky. (37m). **GRIEG:** La noia de la muntanya, op. 67. Anne Sofie von Otter, mezzosoprano. Bengt Forsberg, piano. (26m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BRUCH: Fantasia escocesa per a violí i orquestra, op. 46. Salvatore Accardo. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (31m). **SIBELIUS:** Simfonia n. 6, op. 104. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Colin Davis. (25m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat el dia 25 de gener de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. **CONCERTS SIMFÒNICS AL PALAU.** **BEETHOVEN:** Egnont, obertura op. 84. **MOZART:** Concert per a piano i orquestra n. 21, KV 467. **TXAIKOVSKI:** Simfonia n. 4, op. 36. Albert Guinovart, piano. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Jordi Mora. (105m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS
Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 15 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHREKER: Preludi per a una Gran Opera (Memnon). Orquestra Tonkuenstler de Viena. Dir.: Uwe Mund. (22m). **XOSTAKOVITX:** Quintet amb piano, op. 57. Sviatoslav Richter. Quartet Borodin. (35m). **PURCELL:** Fantasia sobre una nota Hespèrion XX. (3m). **C.SCHUMANN:** 5 lieder. Barbara Bonney, soprano. Vladímir Ashkenazy, piano. (10m). **MOZART:** Concert per a tres pianos i orquestra, KV 242. Vladímir Ashkenazy, Daniel Barenboim. Fou Ts'ong. Orquestra de Cambra Anglesa. (24m). **STENHAMMAR:** Cinc balades. Ingvar Wixell, baríton. Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Johan Arnell. (17m). **DVORAK:** Trio amb piano op. 90, "Dumky". Trio Fontenay. (30m). **F.BENDA:** Concert per a flauta en La M. András Adorján. Ensemble Ars Rediviva de Praga. Dir.: Milan Munclinger. (19m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO
DE CHOPIN Preludi en La b M. Vladímir Ashkenazy, piano. (1m). 24 preludis op. 28. Maria Joao Pires. (41m). Preludi op. 45. Arturo Benedetti Michelangeli, piano. (5m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

MILÀ: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 28. Leonora Milà, piano. Orquestra Simfònica de RTVE. Dir.: Miguel A. Gómez Martínez. (20m). **GERHARD:** Trio per a violí, violoncel i piano (1918). Trio Gerhard. (27m). **LOBET:** Quatre cançons populars catalanes. José Miguel Moreno, guitarra. (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 de gener de 1997 a la Sala Metrònom de Barcelona.
FERNÁNDEZ: Ombra dels pins. Agustí Fernández, piano. Carlos Zíngaro, violí. (64m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 16 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

SERRA: Introducció i dansa per a tres cobles. Cobla Mediterrània. Cobla Principal de La Bisbal. Cobla La Principal del Llobregat. Dir.: Jesús Ventura. (8m). **CAMP:** Coratge. Albert Guinovart, piano. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (7m). **GIL I MEMBRADO:** El comte Arnau, poema recitatiu. Sílvia Tarragona i Jordi Tenas, narradors. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (18m). **LLOANSÍ:** Fantasia lírica. Cobles Mediterrània i Sant Jordi. Dir.: Joan Lluís Moraleda. (11m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

GRIEG: Peer Gynt, op. 23. Barbara Bonney, soprano. Urban Malmberg, baríton. Marianne Eklöf, mezzo-soprano. Gösta Ohlin's Vocal Ensemble. Pro Musica Chamber Choir. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: Nee-me Järvi. (89m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 17 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

TYE: Peccavimus cum patribus nostris. Cor de la Catedral de Winchester. Dir.: David Hill. (14m). **CAPLET:** Missa a tres veus "St. Eustache La Forêt". Solistes dels Cors de Lió (veus femenines). Dir.: Bernard Tétu. (17m). **GAZZANIGA:** Glòria per a solistes, cor mixt, orquestra i orgue. Cappella Musicale de la Catedral de Verona. Dir.: Alberto Turco. (40m). **HAYDN:** Missa en Sol M, Hob XXII:6, "Sancti Nicolai". Nancy Argentina. Catherine Robbin. Michael Schade. Alastair Miles. Cor i Orquestra The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (28m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

VERDI: Don Carlo, òpera en cinc actes. Galina Gorchakova. Olga Borodina. Dmitri Hvorostovsky. Roberto Scandiuzzi. Richard Margison. Cor i Orquestra de la Royal Opera House del Convent Garden. Dir.: Bernard Haitink. (209m).

20.40 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 18 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MENDELSSOHN: Simfonia n. 5, op. 107 "Reforma". Orquestra Festival de Londres. Dir.: Alexander von Pitamic. (29m). **ROSENMÜLLER:** Glòria. Cantus Köln. Dir.: Konrad Junghänel. (15m). **XOSTAKO-**

VITX: Suite de Jazz n. 2. Reial Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (25m). **FRANCK:** Quintet amb piano en fa m. Alexandre Rabinovich. Lukas Hagen. Krista Bennion. Tabea Zimmermann. Clemens Hagen. (39m). **BOCCHERINI:** Concert per a violoncel i orquestra n. 10, G 483. David Geringas. Orquestra de Cambra de Pàdua i del Vèneto. Dir.: Bruno Giuranna. (22m). **STYNE/KAHN:** "A beautiful friendship". Scott Hamilton, saxo. John Bunch, piano. Phil Flanigan baix. Chris Flory, guitarra. Chuck Riggs, percussió. (6m). **SCHUMANN:** Obertura Manfred, op. 115. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Rafael Kubelik. (12m). **CZERNY:** Andante e Polacca. Hermann Baumann, trompa. Leonard Hokanson, piano. (12m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN Rondó, op. 1. Vladimir Ashkenazy, piano. (8m). Rondó "à la mazur", op. 5. Vladimir Ashkenazy, piano. (8m). Rondó en Do M, op. 73. Vladimir Ashkenazy, piano. (9m). Rondó en Mi b M, op. 16. Vladimir Ashkenazy, piano. (10m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

RAUTAVAARA: Cantus Articus, concert per a ocells i orquestra. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Max Pommer. (17m). **LUTOSLAWSKI:** Concert per a orquestra. Orquestra Filharmònica Nacional a Varsòvia. Dir.: Witold Rowicki. (30m). **ENESCO:** Andantino. Orquestra de la Ràdio Nacional Romanesa. Dir.: Horia Andreescu. (8m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

HASSE: Te Deum Laudamus. Andrea Ihle. Brigitte Pfretzschner. Armin Ude. Cor de nois de Dresden. Membres de la Staatskapelle de Dresden. Dir.: Konrad Wagner. (19m). **ELGAR:** Quartet de corda, op. 83. Chilingirian String Quartet. (30m). **NIELSEN:** Fantasiestykke per a oboè i piano, op. 2. Steinar Hannevold. Leif Ove Andnes. (6m). **MILHAUD:** L'Apothéose de Molière, op. 286. Jack Gibbons, piano. The New London Orchestra. Dir.: Ronald Corp. (10m). **HÄNDEL:** Have mercy upon me,

Anthem Chandos n. 3. Lynne Dawson, soprano. Ian Partridge, tenor. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (20m). HENSELT: Concert per a piano i orquestra op. 16. Mar Hamelin. Orquestra Simfònica Escocesa de la BBC. Dir.: Martyn Brabbins. (30m). R. STRAUSS: Macbeth, poema simfònic op. 23. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Lorin Maazel. (19m). Hale SMITH: "Bittersweet". Gay Crosse & His Good Humor Six. (4m). CAMBINI: Quartet de corda op. 40 n. 3. Giovane Quartetto Italiano. (9m). RIMSKI-KORSAKOV: La nit de maig. Obertura. Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: Daviv Zinman. (9m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

CASTELNUOVO-TEDESCO: Concert per a guitarra n. 1, op. 99. Kazuhito Yamashita. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Leonard Slatkin. (19m). SCHUMANN: Carnaval, Op. 9. Claudio Arrau, piano (34m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 15 de maig 1998 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. WAGNER: El vaixell Fantasma. Obertura i ària de Senta. Lohengrin. Preludi acte Ier i ària d'Elsa. Tannhäuser. Ària d'Elisabeth. Tristany i Isolda. Preludi i mort d'Isolda. JANACEK: Sinfonietta. Janet Cobb, soprano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster. (66m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Cellaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 19 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BACH: Missa, BWV 235. Cor i Orquestra del Collegium Vocale de Gant. Dir.: Philippe Herreweghe. (29m). HAYDN: Simfonia n. 39. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (18m). FALLA: Suite de "El Amor Brujo". Alicia de Larrocha, piano. (16m). CHAUSSON: Soir de fête op. 32, poema simfònic. Orquestra Simfònica de la RTBF. Dir.: José Serebrier. (15m). GLAZUNOV: Elegia per a viola i piano, op. 44. Nobuko Imai. Roland Pöntinen. (6m). GRAUN: Concert per a oboe, corda i continu. Heinz Holliger. Camerata Bern. Dir.: Alexander van Wijnkoop. (21m). STENHAMMAR: Serenata en Fa M, op. 31. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (33m). GRANADOS: Mazurca, Danza triste, Zambra i Arabesca (dances espanyoles op. 37). Würzburger Gitarrentrio. (22m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN. Scherzo, op. 20. Gabriel Tacchino, piano. (11m). Scherzo op. 31. Arturo Benedetti Michelangeli, piano. (11m). Scherzo per a piano n. 3, Op. 39. Martha Argerich. (7m). Scherzo n. 4, op. 54. Vladimir Ashkenazy, piano. (10m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

PURCELL: El Rei Artús (extractes). Deller Consort. Deller Choir. The King's Musick. Dir.: Alfred Deller. (60m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

THEODORAKIS: Simfonia n. 7, "De la primavera". Solistes vocals. Cor Acadèmic de Letònia. Cor d'Estat de Kaunas, Lituània. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Dimitri Kitaïenko. (55m). MOZART: Sonata per a piano i violí, KV 481 "Opus II". Temenuschka Vesselinova. Chiara Banchini. (22m). GIBBONS: Fantasies XII, V i II. Jordi Savall. Christophe Coin. Sergi Casademunt. (9m). REINECKE: Rei Manfred, música de l'òpera, op. 93. Orquestra Filharmònica Renana Dir.: Alfred Walter. (26m). R. STRAUSS: Duet - Concertino per a clarinet i fagot, amb orquestra de corda i arpa. Paul Meyer. Knut Sönstevold. Nova Orquestra de Cambra d'Estocolm. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (18m). TELEMANN: Obertura en mi m (Part I) de Tafelmusik. Concerto Amsterdam. Dir.: Frans Brüggen. (27m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

KLAUS TENNSTEDT. WAGNER: El capvespre dels Déus, dos fragments simfònics. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Klaus Tennstedt. (20m). SCHUMANN: Konzertstück per a quatre trompes i orquestra, op. 86. Norbert Hauptmann. Manfred Klier. Christoph Kohler. Gerd Seifert. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Klaus Tennstedt. (18m). R. STRAUSS: Mort i transfiguració, poema simfònic. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Klaus Tennstedt. (26m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

WEBER: Invitació al vals, op. 65. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (9m). MOZART: Serenata nocturna, KV 239. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (13m). SATIE: Fragments en forma de pera. Wyneke Jordans i Leo van Doeselaar, duo de pianos. (15m). DONIZETTI: Dues àries de "L'elisir d'amore". Luciano Pavarotti. Orquestra de l'Òpera de Viena. Dir.: Edward Downes. (7m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 23 de novembre de 1997 al Foment de la Sardana de Barcelona. Concert Commemoratiu del 75è Aniversari del Foment de la Sardana de Barcelona. SARDANES I MÚSICA PER A COBLA. Obres de PAULÍS, SERRA, GARRETA, CATALÀ, TOLDRÀ, MORERA, BASIL, entre d'altres. Cobla Sant Jordi (Ciutat de Barcelona). Dir.: Jordi León. (59m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Cellaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTÈRPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 20 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

KALINNIKOV: Simfonia n. 2 en La M. Orquestra Simfònica de l'Antiga Unió Soviètica. Dir.: Evgeny Svetlanov. (38m). PURCELL: The Married Beau or The Curious Impertinent. Joy Roberts, soprano. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (15m). LIGETI: Deu pees per a quintet de vent. Quintet de vent de la Südwestfunks, Baden-Baden. (13m). BRUCH: In Memoriam (Adagio) per a violí i orquestra, op. 65. Salvatore Accardo. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (16m). ELGAR:

The Starlight Express, suite op. 78. Cynthia Glover, soprano. John Lawrenson, baríton. Bournemouth Sinfonietta. Dir.: George Hurst. (27m). BIBER: Sonata a 6 en Si b M. "Els pagesos van a l'església". Música Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (8m). SIBELIUS: Finlàndia, op. 26. Poema simfònic. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Vassili Sinaiski. (8m). S.WAGNER: Das Märchen vom dicken fetten Pannekuchen. Dietrich Henschel, baríton. Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (8m). SAUGUET: Les Forains, ballet. Orquestra dels Concerts Lamoureux. Dir.: Henri Sauguet. (27m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN Sonata per a piano n. 1, op. 4. Vladímir Ashkenazy. (24m). Sonata n. 2, op. 35. Peter Katin, piano. (28m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
KABALEVSKI: Concert per a violoncel n. 2, op. 77. Raphael Wallfisch. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (30m). SCHUMANN: Requiem für Mignon, op. 98 b. Audrey Michael. Lília Bizimeche-Eisinger. Elisabeth Silveira. Susana Teiseira. Markus Schaeffer. Michael Brodard. Cor i Orquestra de la Fundació Gulbenkian de Lisboa. Dir.: Michel Corboz. (12m). DEBUSSY: L'illa alegre. Cécile Ousset, piano. (6m). FLETXA "EL VELL": La justa, ensalada. Studium Musicae de València. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (19m). HAYDN: Divertimento per a corda i vent Hob. X:10. Ricercar Consort. (12m). VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 5. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (38m). LANZETTI: Sonata per a violoncel i baix continu op. 1, n. 6. Claudio Ronco. Stefano Veggetti. Diana Petech. Joachim Held. (10m). PROKOFIEV: Són set, cantata per a tenor, cor i orquestra. I. Elnikov. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: G. Rozhdest-

venski. (8m). KAPER/KAHN: "While My Lady Sleeps". Harold Mabern, piano. Bob Cranshaw, baix. Billy Higgins, bateria. (8m). SAINTE COLOMBE: Concert a dues violes n. 3 "Le Tendre". Jordi Savall i Wieland Kuijken, baix de viola. (8m). RENNES: Tres quartets vocals, op. 24. Irene Maessen. Rachel Ann Morgan. Christa Pfeiler. Corrie Pronk. Frans van Ruth, piano. (5m).

18.00 NOUS INTÈRPRETS
Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

ELGAR: Serenata en mi m, op. 20. The Bournemouth Sinfonietta. Dir.: George Hurst. (13m). BARTOK: "El príncep de fusta", ballet en un acte, Op. 13 Sz. 60. Orquestra Filharmònica de Budapest. Dir.: András Kórodi. (42m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

MAX REGER: 125 ANYS. Variacions i Fuga sobre un tema de Beethoven, op. 86. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Hermann Scherchen. (24m). Benedictus, op. 59 n. 9. Peter Hurford, orgue. (5m).

20.45 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL TEATRE VICTÒRIA DE BARCELONA

TXAIKOVSKI: Ievgueni Oneguín, òpera en tres actes. Wojciech Drabowicz. Solveig Kringelborn. Evan Bowers. Itxaro Mentxaka. Konstantin Corny. Taras Chtonda. Cor i Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Alexander Anissimov.

24.00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTEGRALS
Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOURS, 21 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HÄNDEL: "Eternal Source of Light Divine", Oda per a l'Aniversari de la Reina Anna. Gillian Fisher, soprano. James Bowman, contratenor. Michael George, baix. Cor del New College d'Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (29m). SUK: Serenata per a corda, op. 6. Camerata Berna. Dir.: Thomas Furi. (26m). BACH: Fuga sobre un tema de Tomaso Albinoni, BWV 950. Glenn Gould, piano. (4m). HONEGGER: Simfonia n. 2 per a orquestra de corda i trompeta. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Serge Baudo. (25m). HAYDN: Insanae et vanae curae, motet Hob. XXI:1 n. 13c. Cor de Nens de Bad Tölz. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (6m). HOLST: Moviment líric per a viola i petita orquestra. Stephen Tees. City of London Sinfonia. Dir.: Richard Hickox. (11m). J. Jf. STRAUSS: Suite del ballet "El bell Danubi" (arranjament de Désormière). National Philharmonic Orchestra. Dir.: Richard Bonynge. (30m). BORODIN: Quartet de corda n. 2, "Nocturn". Quartet Praga. (28m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN Sonata per a piano n. 3, op. 58. Eldar Nebolsin. (24m). Estudis op. 10. Nikita Magaloff, piano. (31m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

CARISSIMI: "I Filosofi". Duet. Concerto Vocale. Dir.: René Jacobs. (9m). PALESTRINA: Pange Lingua. Cor del St. John's College de Cambridge. Dir.: George Guest. (9m). MONTEVERDI: Glòria a 7 veus, cor i orquestra (Selva Morale e Spirituale). Solistes, cor i conjunt instrumental de la "Società cameristica di Lugano". Dir.: Edwin Loehrer. (18m). M.FLETXA: El Foc. Ensallada. Studium Mu-

sicae València. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (19m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Concert per a violí i orquestra op. 35. Maxim Vengerov. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (35m). FRANÇAIX: Cinc danses exòtiques per a saxo i piano. Pekka Savijoki. Margit Rahkonen. (6m). BEETHOVEN: Simfonia n. 2, op. 36. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (33m). VICIANA: "King-Kong", retrat cinematogràfic. M. Victòria Fernández, violí. Joan Morera, violí. Dolors Casas, viola. Anna Comellas, violoncel. Paco Vicianna, piano. (5m). MOZART: Quartet de corda, KV 590. Quartet Festetics. (38m). ADAMS: The Chairman Dances, foxtrot per a orquestra. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (13m). BUXTEHUDE: "Mein Gemüt erfreuet sich". Cantata BuxWV 72. Solistes vocals. Cor de nens de Hannover. The Amsterdam Baroque Orchestra. Dir.: Ton Koopman. (11m). CHOPIN - NICODE: Allegro de concert, Op. 46. Frankuski Setrak. Orquestra de Cambra de la Filharmònica de Polònia. Dir.: Wojciech Rajski. (16m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

SCHUBERT: Quintet op. 163, D 956. Yo-Yo Ma, violoncel. Quartet de Cleveland. (55m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 14 de maig de 1997 al Centre Cultural de la Fundació "La Caixa" de Barcelona. XXè FESTI-

VAL DE MÚSICA DE CAMBRA. HAYDN: Sonata n. 43, Hob. XVI:48. Sonata n. 46, Hob XVI:50. MOZART: Adagio en si m, KV 540. SCHUBERT: Dos moments musicals, op. 94, D 780. BEETHOVEN: Set Bagatelles, op. 33. Olga Tverskaya, piano. (64m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 22 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA REBEL: Els elements, suite per a orquestra. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (24m). R. STRAUSS: Deutsche Motette, op. 62. Jessica Cash. Jean Temperley. Wynford Evans. Stephen Varcoe. Cor Schütz de Londres. Dir.: Roger Norrington. (21m). BRAHMS: Quartet de corda n. 2, op. 51 n. 2. Quartetto Italiano. (32m) PROKOFIEV: Concert per a piano i orquestra n. 3, op. 26. Emil Guilels. Gran Orquestra Simfònica de la Ràdio d'URSS. Dir.: Kiril Kondrachine. (27m). REUSNER: Suite per a llaüt en do m. Konrad Junghänel. (14m). HONNEGGER: Rugby, moviment simfònic n. 2. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (8m). MOZART: Adagio i

Fuga KV 546. Quartet Italià. (9m). DVORAK: Deu cançons bíbliques, op. 99. Brian Rayer Cook, baríton. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Nee-me Järvi. (25m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN. 12 estudis per a piano op. 25. Vladimir Ashkenazy, piano. (33m). Tres nous estudis. Vladimir Ashkenazy, piano. (5m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

J.MARTÍ: Siesta a los dolores y soledad de María Santísima. Enregistrament fet per Catalunya Música. Ensemble La Colombina. La Confraria de músics de Catalunya. Dir.: Sergi Casademunt. (19m). SCHUBERT: Quintet op. 114 "La truita". Enregistrament fet per Catalunya Música. Trio de Barcelona. Enrique Santiago, viola. Ludwig Streicher, contrabaix. (36m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 23 de març de 1997 al Palau de la Música Catalana, de Barcelona. ELS DIUMENGES AL PALAU. GERSHWIN: Rhapsody in blue. BRUCH: Concert per a violí i orquestra n. 1, op. 26. HEIFETZ/GRIGORAS: Hora stacatto. BORODIN: Simfonia n. 2. Bruce Polay, piano. Mihai Craioveanu, violí. Knox-Galesburg Symohony (Illinois). Dir.: Scott Garlock. (84m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 23 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

ARISA: Princesa Petra. Ball de la Petra. Cobla Montgrins. Santi Arisa & Lakatans. (10m). GRIVÉ: Almogavarenca, sardana per a dues cobles i tambales. Cobla Mediterrània. Cobla La Principal del Llobregat. Dir.: Jesús Ventura. (5m). DANSES DE LA GARROTXA: Ball de nans, Ball de Sant Ferriol, Ball de Capgrossos, Ball del gambeto. Cobla la Principal de la Bisbal. (9m). GIL I MEMBRADO: Glossa de La Mare de Déu. Glossa del Pobre Alegre. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (9m). CASALS: Sant Martí del Canigó, sardana. La Principal de la Bisbal. Dir.: Ricard Viladesau. (8m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

MOZART: Ascanio in Alba, festa teatral KV 111. Lilian Sukis. Agnes Baltsa. Edith Mathis. Peter Schreier. Arleen Augér. Cor de Cambra de Salzburg. Orquestra del Mo-

zarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (164m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Mari Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès del dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 24 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

PALESTRINA: Missa del Papa Marcel. Cor Filharmònic Txec. Dir.: Josef Veselka. (31m). PÄRT: Stabat Mater. Lynne Dawson, soprano. David James, contra-tenor. Rogers Covey-Crump, tenor. Gidon Kremer, violí. Vladimir Mendelssohn, viola. Thomas Demenga, violoncel. (24m). BIBER: Requiem en fa m. Catherine Bott. Tessa Bonner. Christopher Robson. John Mark Ainsley. Michael George. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (30m). LISZT: Missa Pro Organo. Zsigmond Szathmáry, orgue. (14m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Molló.

19.15 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL TEATRE PRINCIPAL DE BARCELONA

TOLDRÀ: El giravolt de maig, òpera còmica en un acte de Josep carner. Mireia Casas. Jordi Mas. Rosa Nonell. Jordi Casanova. Josep Pieres. Antoni Colomer. Orquestra del Conservatori del Liceu. Dir.: Miquel Ortega/Guerràs-sim Voronkov.

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 25 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Missa en do m, KV 427 "Gran Missa". Sylvia McNair. Diana Montague. Anthony Rolfe Johnson. Cornelius Hauptmann. Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (53m). BARTOK: Quartet de corda n. 4, Sz 91. Quartet Lindsay. (22m). MARTINI: Sonata en Re M per a dues flautes. Massimo Mercelli. Nicola Guidetti. (3m). TXALKOVSKI: Simfonia n. 4, op. 36. Orquestra del Concertgebouw. Amsterdam. Dir.: Bernard Haitink. (43m). VIVALDI: Concert per a quatre vio-

lins op. 3 n. 10. "L'estro armonico". The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (10m). MILHAUD: Suite provençal, op. 152 c. Orquestra Regional de Cannes-Provence Alpes-Côte d'Azur. Dir.: Philippe Bender. (16m). BACH: Pavana i Gallarda "Lord of Salisbury" Glenn Gould, piano. (6m) BRITTEN: Occasional Overture op. 38. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (7m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN

Tarantella op. 43. Kathryn Stott, piano. (3m). Variacions sobre una tonada nacional alemanya. Vladímir Ashkenazy, piano. (8m). Record de Paganini. Nikolai Petrov, piano. (3m). Variacions brillants op. 12. Peter Katin, piano. (8m). Variacions en Mi M (de Hexaméron). Vladimir Ashkenazy, piano. (2m). 3 Valsos, op. 34. Artur Rubinstein, piano. (13m). 2 valsos per a piano, op. 69, ns. 1 i 2. Vladimir Ashkenazy, piano. (8m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

KODALY: Duet per a violí i violoncel, op. 7. Jean-Jacques Kantorow. Mari Fujiwara. (25m). LUTOSLAWSKI: Variacions sobre un tema de Paganini, per a dos pianos. M. Lourdes i Lluís Pérez Molina. (5m). GORECKI: Petit Requiem per una Polka, op. 66. Schönberg Ensemble. Dir.: Reinbert de Leeuw. (24m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SIBELIUS: Simfonia n. 3, op. 52. Philharmonia Orchestra. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (30m). GLINKA: Vals en Sol M. Kalery Kamishov, piano. (7m). ALBINONI: Concerto a cinque, op. 9 n. 2. David Reichenberg, oboè. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (12m). FAURÉ: La bonne Chanson, op. 61. Gérard Souzay. Dalton Baldwin. (21m). M.HAYDN.: Quintet de corda, P 108. L'Archibudelli. (20m). CARULLI: Concert per a flauta, guitarra i orquestra en Sol M. Jean-Pierre Rampal. Alexandre Lagoya. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: Janos Rolla. (22m). GLAZUNOV: Les estacions, ballet op. 67. Orquestra de la Suisse Romande.

Dir.: Ernest Ansermet. (36m). DE JERUSALEM: Dixit Dominus. Chanticleer. Chanticleer Sinfonia. Dir.: Joseph Jennings. (9m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

RAVEL: Pavana per a una infanta difunta. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (7m). BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 3, op. 37. Till Fellner. The Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (36m). DVORAK: Rapsòdia eslava, op. 45 n. 3. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (13m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 30 de novembre de 1997 a l'Església de sant Pere de Rubí. CONCERT COMMEMORATIU DEL 50è ANIVERSARI DE LA CORAL SANT JORDI. Coral Sant Jordi. Dir.: Xavier Sans. (49m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 26 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRAHMS: Simfonia n. 1, op. 68. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (44m). HUME: Capitaine Humes Poetical Musicke. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (10m). GRANADOS: Trio amb piano op. 50. Trio Beaux Arts. (25m). DEBUSSY: Nocturns. Cor John Alldis. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Pierre Boulez. (25m). BACH: Concert de Brandenburg n. 3, BWV 1048 The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (11m). ENESCO: Deset de vent, op. 14. Solistes instrumentals. Dir.: Horia Andreescu. (23m). GRIEG: Sonata per a violí i piano, op. 45. Pierre Amoyal. Mikhail Rudy. (22m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN

3 valsos per a piano, op. 70, ns. 1-3. Vladímir Ashkenazy, piano. (6m). Tres valsos en Mi M, Mi b M, mi m. Vladimir Ashkenazy, piano. (8m). Vals per a piano, op. 18. Vladimir Ashkenazy, piano. (5m). Gran vals op. 42. Eldar Nebolsin, piano. (4m). Vals en Mi b M (Sostenuto). Vladimir Ashkenazy, piano. (2m). Variacions sobre un aire nacional de Moore, per a piano a quatre mans. Krystyna Makowska i Anna Welosowska. (7m). Rondó per a dos pianos, Op. 73. Krystyna Makowska i Anna Welosowska. (9m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

DELIBES: L'Omelette à la Folliebuche (extractes). L.Dachary. C.Jacquín. J.Mollien. R.Lenoty. M.Pieri. Orchestre Lyrique. Dir.: J.Brebion. (26m). SERRANO: La Dolorosa. Teresa Berganza. Plácido Domingo. Ramon Contreras. Rondalla. Cor de Solistes lírics. Orquestra Simfònica de Barcelona. Dir.: L.A. García Navarro. (29m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
W. SCHUMAN: Simfonia n. 7. Orquestra Simfònica de Pittsburgh. Dir.: Lorin Maazel. (30m). SPOHR: Sonata concertant per a arpa i flauta, op. 113. Marielle Nordmann. András Adorján. (16m). XOSTAKOVITX: Suite d'El tàvec, op. 97 a. Orquestra Simfònica Nacional d'Ucràina. Dir.: Theodore Kuchar. (44m). BACH: Partita n. 4, BWV 828. Jean Louis Steurman, piano. (23m). ELLINGTON: Angelica, John Coltrane: saxofon. Jimmy Garrison: baix. Aaron Bell: baix. Elvin Jones: bateria. Sam Woodyard: bateria. (6m). KORNGOLD: Baby Serenade, op. 24. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (21m). HAYDN: The Spirit's Song. Mhairi Lawson, soprano. Olga Tverskaya, pianoforte. Rachel Podger, violí. Oleg Kogan, violoncel. (6m). LALO: Rapsòdia. Orquestra Nacional de l'Òpera de Monte-Carlo. Dir.: Antonio de Almeida. (11m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS
KLAUS TENNSTEDT MAHLER: Simfonia n. 5. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Klaus Tennstedt. (75m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT
TXAIKOVSKI: Suite del ballet "Trencanous", op. 71a. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Z. Mehta. (23m). DEBUSSY: Danses per a arpa i corda. Irina Karpous. Ensemble Graz - St. Petersburg. Dir.: René Staar. (12m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS
Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 18 de desembre de 1997 a l'Auditori del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. DONES COMPOSITORES DEL SEGLE XX dins la I Temporada d'AVUIMÚSICA. Obres per a piano de BOULANGER, SCHMITZ GOHR,

HEUNING, RIBAS, MILÀ, BOFILL i GUBAIDULINA. Liliana Maffiotte, piano. (489m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Cellaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTÈRPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 27 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
BEETHOVEN: Simfonia n. 3, op. 55, "Heroica". Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (49m). SCHUBERT: Nocturn per a piano, violí i violoncel, D 897, op. pòst. 148. Trio Arion. (9m). MONTEVERDI: Ballo delle ingrate. Catherine Bott. Tessa Bonner. Michael George. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (38m). HINDEMITH: Concert per a violí i orquestra. David Oistrakh. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (27m). RESPIGHI: Fons de Roma. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (16m). BRAHMS: Sonata per a clarinet i piano n. 1, op. 120 n. 1. Karl Leister. Jörg Demus. (22m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN Variacions sobre "Là ci darem la mano" de Mozart, op. 2. Claudio Arrau, piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Eliahu Inbal. (20m). Fantasia sobre aires nacionals polonesos op. 13. Misha Dichter, piano. Philharmonia Orchestra. Dir.: Neville Marriner. (14m). Krako-

viak, op. 14. Bella Davidovitch, piano. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Neville Marriner. (15m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
SPOHR: Concertante n. 2 per a violí, arpa i orquestra. Ursula Holliger, arpa. Christoph Poppen, violí. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Heinz Holliger. (25m). MARTINU: Les Paràboles. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Praga. Dir.: Zdenek Kosler. (23m). BACH: Preludis i fugues n. 1 a 6 d'El clavecí ben temperat (llibre II). Friedrich Gulda, piano. (27m). ELGAR: Cockaigne (In London Town), obertura op. 40. The Philharmonia. Dir.: Owain Arwel Hughes. (17m). SCHUBERT: Concert per a clavecí o hammerflügel i orquestra. E. Selheim. Collegium Aureum. Dir.: F. Meier. (24m). BOCCHERINI: Simfonia op. 37 n. 1, G 515. Orquestra Barroca Academia Montis Regalis. Dir.: Luigi Mangiocavallo. (16m). HALVORSEN: Nordraakiana, suite orquestral. Orquestra Simfònica Trondheim. Dir.: Ole Kristian Ruud. (16m). BOISMORTIER: Suite per a flauta de bec, llaut i viola de gamba, op. 35 n. 1. Bernhard Böhm. Jürgen Hübscher. Achim Weigel. (10m).

18.00 NOUS INTÈRPRETS
Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

ELGAR: Sea Pictures, op. 37. Della Jones. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (20m). HANDEL: Música aquàtica, suite n. 1. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (27m). BARBER: Adagio per a corda, Op. 11. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (9m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE
MAX REGER: 125 ANYS
Concert per a violí i orques-

tra, op. 101. Edith Peinemann. Orquestra Filharmònica de Stuttgart. Dir.: Wolf-Dieter Hauschild. (64m). Dotze Valsos - Capricci, per a piano a quatre mans, op. 9. Yaara Tal. Andreas Groethuysen. (19m). Una suite de ballet, op. 130. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (19m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de setembre de 1996 a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. MOMPOU: Suite compostelana. GARCÍA ABRIL: Evocacions. TORRENT: Tres valsos. Fantasia sonata n. 1, op. 20. Jaume Torrent, guitarra. (53m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Cellaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTEGRALS
Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 28 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
BORODIN: Simfonia n. 1. Reial Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (36m). GERHARD: The plague (la pesta). Michael Lonsdale, narrador. Cor Simfònic BBC. Jove Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Edmon Colomer. (47m). C.HABEL: Sonata sobre el Cu-Cut. Ricercar Consort. (6m). MENDELSSOHN: O-

tet de corda, op. 20. Hausmusik. (32m). GRIEG: Concert per a piano i orquestra op. 16. Ewa Poblecka. Orquestra Simfònica de la Ràdio Polonesa de Cracòvia. Dir.: Tadeusz Wojciechowski. (30m). RODRIGUEZ - PICÓ: Imatges de l'Alicia. Lluís Vidal, piano. Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (9m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 21. Murray Perahia. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Zubin Mehta. (30m). Andante spianato i Gran Polonesa brillant, op. 22. Claudio Arrau, piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Eliahu Inbal. (15m).

14.00 MÚSICA ANTIGA MAZZOCCHI: Lamento di David. Nederlands Kamerkoor. Solistes instrumentals. Dir.: René Jacobs. (11m). CABEZON: Quatre obres. Trio Unda Maris. (11m). CANÇONER DEL DUC DE CALABRIA: Estas noches à tan largas. Vella de vos som amorós. Yo me soy la morenica. Falai meus olhos. La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (15m). MARINI: Già son amante no'l niego più. The Consort of Musicke. Dir.: Anthony Rooley. (6m). FALCONERI: 2 peces instrumentals. Musicalische Compagny. (11m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA MAHLER: Simfonia n. 8. Solistes vocals. Cor de l'Òpera de l'Estat de Viena. Associació de cantors de Viena. Petits cantors de Viena. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Georg Solti. (80m). WOLF - FERRARI: Trio amb piano n. 1. Op. 5. Trio de Munic. (33m). HANDEL: Concerto a due cori n. 3. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (20m). PFITZNER: Fantasia op. 56. Walter Forchert, violí. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Werner Andreas Albert. (13m). BELLMAN: Tres epístoles, n. 2, 71 i 82. Martin Best, tenor, sistre i guitarra. (12m).

18.00 PENTAGRAMA Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BRAHMS: Rapsòdia per a contralt, op. 53. Kathleen Ferrer. Cor i Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Clemens Krauss. (16m). VIOTTI: Concert per a violoncel i orquestra en Do M. Ofra Harnoy. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (24m). JOPLIN: Maple Leaf Rag. The Entertainer. Michel Legend, piano. (8m). PACHELBEL: Canon. Canadian Brass. The Berlin Philharmonic Brass. (6m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 7 de març de 1997 al Teatre "La Faràndula" de Sabadell. SCHUBERT: Rosamunda. GUZMAN: Confidències a Antonio Machado. BIZET: Carmen, suite n. 1 i n. 2. Teresa Garrigosa, soprano. Orfeó de Sabadell. Coral Sant Vicenç de Mollet. Coral Al·leluia. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Jordi Mora. (65m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS
Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 29 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

POULENC: Les animaux modèles, suite d'orquestra. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori de París. Dir.: Georges Prêtre. (21m). DUSSEK: Concert per a arpa op. 15. Roberta Alessandrini. Orquestra de Mantua. Dir.: Vittorio Parisi. (25m). SCHUMANN: Tres romances per a oboè i piano, op. 94. Douglas Boyd. Maria Joao Pires. (12m). BACH: "Widerstehe doch der Sünde" (Resisteix al pecat), cantata BWV 54. Paul Esswood, contralt. Cor de nens de Hannover. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (12m). KABALEVSKI: Simfonia n. 2, op. 19. Orquestra New Philharmonia. Dir.: David Measham. (24m). DELIUS: Suite Noruega (The Council of the People), música incidental. Orquestra Simfònica Eslovaca, Bratislava. Dir.: John Hopkins. (25m). SWEE-LINCK: Mein junges Leben hat ein End. Quartet Amsterdam Loeki Stardust. (6m). GALUPPI: Concerto a quatre. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (7m). GERSHWIN: Rhapsody in blue, versió per a banda de jazz Marcus Roberts, piano. Components de l'Orquestra de St. Luke's i de l'Orquestra de Jazz del Centre Lincoln. Dir.: Robert Sadin. (28m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA PER A PIANO DE CHOPIN. Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 11. Krystian Zimerman, piano. Orquestra Simfònica de Polònia. Dir.: Jerzy Maksymiuk. (42m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

TELEMANN: Trio Sonata en la m. Barcelona Consort. (12m). PAHISSA: El moca-dor. Un ventall. Joan Cabero, tenor. Manel Cabero, piano. (4m). VIVALDI: Concert per a fagot, corda i continu, RV 477. Josep Borràs. L'Armonia e l'Inventione. (11m). BLANCAFORT: Quartet de corda

de Pedralbes. Quartet Pedralbes. (27m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.45 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL TEATRE LA FARÀNDULA DE SABADELL

DONIZETTI: Anna Bolena, òpera en dos actes. Hyejin Kim. Arutjun Kotchinian. Rosa Mateu. Lluís Vilamajó. Marisa Martins. Lluís Ramon Sales. Carles Cosías. Cor dels Amics de l'Òpera de Sabadell. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Federico García Vigil.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS
Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 30 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

J. SERRA: El profeta, vals. El piloto, schottisch. El grumete, vals-socis. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (8m). GLOSSES POPULARS CATALANES: L'hereu Riera, El mariner. Ramón Pla, tenora. Cobla Barcelona. (8m). SERRA: La presó de Lleida, poema simfònic per a dues cobles i timbales. Cobla Barce-

lona. Dir.: Antoni Ros Marbà. (11m). BALL DE GITANES: Toc de festa, Masurca, Galop. Cobla Principal de la Bisbal. Dir.: Francesc Casús. (8m). TOLDRA: Sol ixent. Camperola, sardanes. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (8m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL
Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

OFFENBACH: La Grande-Duchesse de Gérolstein, òpera bufa. Lucia Valentini-Terra-

ni. Carlo Allemano. Carlo Di Censo. Thomas Morris. Cor de Cambra de Bratislava. Orquestra Simfònica de Graz. Dir.: Emmanuel Villaume. (132m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès del dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 31 DE MAIG DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA
SPOHR: Missa per a cinc solistes i dos cors a cinc veus,

op. 54. Juliane Claus. Beate Timm. Christiane Oertel. Martin Petzold. Wolfgang Dersch. Cor de la Ràdio de Berlín. Dir.: Michael Gläser. (30m).

PENDERECKI: Jutrznia / Utrenya (Enterrament de Crist). Solistes vocals. Cor Pioneer. Cor i Orquestra Filharmònica Nacional de Varsòvia. Dir.: Andrzej Markowski. (41m). MONTEVERDI: Missa a cappella "In illo tempore". Conjunt vocal Europeu de La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (33m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

WEBER: Oberon, òpera en tres actes. Deon van der Walt.

Inga Nielsen. Peter Seiffert. Bo Skovhus. Vesselina Kasarova. Cor de la Ràdio de Berlín. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Marek Janowski. (121m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mollófré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Marí Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

CONCERTS

BARCELONA (BARCELONÈS)

1 MAIG	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Karan Armstrong, soprano. Dir.: Lawrence Foster. Nit vienesa.
2 MAIG	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Nit vienesa (segona audició).
3 MAIG	12 h 17 h	Barri Gòtic/Pati Tarongers Palau	Concert extraordinari Eurocarilló. Prova final del Concurs Internacional d'Execució Musical Maria Canals.
4 MAIG	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola España). Ma. Carme Hernández, soprano. Mireia Casas, soprano. Francisco Vas, tenor. Àngel Odena, baríton. Dir.: Albert Argudo. Fragments de sarsuela, <i>Luisa Fernanda</i> (versió de concert). (Concert de Tarda al Palau).
5 MAIG	19,30 h	Amics dels Clàssics	Salvador Molins, baríton. Maria Canela, piano. Morera, Verdi, Chopin.
6 MAIG	19,30 h 20 h 21 h	Casa Elizalde La Pedrera Palau	Albert Giménez, piano. Mozart, Prokofiev, Rachmaninov. (Escola de Música de Barcelona). Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Carles Trepà, guitarra. Dir.: Jordi Casas. Oltra, Villa-Lobos, Albéniz, Castelnuovo-Tedesco. (Centenari García Lorca). I Musici. (Euroconcert).
7 MAIG	20 h	Saló de Cent	Àngel Jesús García, violí. Albert Atenelle, piano. Saint-Saëns, Debussy, Milhaud. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).

CONCERTS

	21 h	Casal del Metge	Marçal Cervera, violoncel. Brigitte Meyer, piano. Bach, Martin, Beethoven. (Europa en Concert).
	21 h	CCCB	Ensemble Avance. Lachenmann. (Associació Catalana de Compositors).
8 MAIG	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Albert Guinovart, piano. Dir.: Edmon Colomer. R. Lamote, Gershwin, Mussorgski.
9 MAIG	12 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Dir.: Laszlo Heltay. Mozart, Weber, Rossini, Puccini, Verdi. (Concerts Simfònics al Palau).
	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
10 MAIG	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Harnick, Lloyd, Bernstein, Respighi.
	18 h	Palau	Percussions de Barcelona. Puértolas, Miki, Mendoza, Guinjoan. (Els Diumenges al Palau).
	18,30 h	Ateneu Barcelonès	Anna Moreno-Lasalle, soprano. Montserrat Margalef, clarinet. Angels Vila, piano. Schubert, Kreutzer, Spohr, Meyerbeer. (Associació Massià-Carbonell).
	19 h	Casal del Metge	Miquel Jorba, piano. Mozart, Schumann.
11 MAIG	19 h	Palau	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Carles Trepà, guitarra. Dir.: Jordi Casas Bayer. Oltra, Villa-Lobos, Albéniz, Castelnuovo-Tedesco. (Centenari García Lorca). (Concert de Tarda al Palau).
12 MAIG	20,30 h	Auditori Winterthur	Octet Schubertiada. Schubert. (Associació Franz Schubert).
	20,30 h	CIC	Sergi Alpiste, violí. Bernat Bofarull, viola. Mozart. (Escola de Música Virtèlia).
13 MAIG	20 h	Catedral	Francesc Pi, orgue. Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Dir.: Jordi Casas Bayer. Millet, Vives, Nicolau, Casals.
	21,30 h	Palau	Manolo Sanlúcar, guitarra. Carmen Linares, cante. <i>Locura de Brisa y Trino</i> (homenatge a García Lorca). (IX Festival de Guitarra de Barcelona).
14 MAIG	20 h	Saló de Cent	Quartet de corda Albéniz. Mozart, Beethoven. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h	Teatre Victòria	<i>Ievgueni Onieguin</i> , de Txaikovski. (Gran Teatre del Liceu).
15 MAIG	20,30 h	Palau Güell	Quartet Gala. Carles Trepà, guitarra. Laporta, Boccherini.
	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Janet Robb, soprano. Dir.: Lawrence Foster. Wagner, Janáček.
16 MAIG	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
17 MAIG	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	11,15 h	Col·legi M. de Déu del Roser	Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Benet Cardó, violí. Núria Morral i Massià, soprano. Dir.: Joan Palet. Corelli, Vivaldi, Solà, Watermeyer, Scarlatti.
	17 h	Teatre Victòria	<i>Ievgueni Onieguin</i> , de Txaikovski. (Gran Teatre del Liceu).
	18,30 h	Ateneu Barcelonès	Manuel Santapau, violoncel. Ainoha Múgica, piano. Cassadó, Brahms, Falla, Chopin. (Associació Massià-Carbonell).
	21,30 h	Església de Santa Anna	Cor Madrigal (dir.: Mireia Barrera) i Cor Lieder Camera (dir.: Josep Vila). Brahms, Mahler, Berg, Schönberg, Martin. (Europa en Concert).
18 MAIG	19,30 h	Amics dels Clàssics	Lluís i M ^a Lourdes Pérez Molina, pianos. Homs, Boliart, Stravinski, Ravel.
19 MAIG	21 h	Palau	Escolania de Montserrat. Coral Antics Escolans de Montserrat. Homenatge al Pare Ireneu Segarra.
20 MAIG	21 h	Palau	I Musici. (Euroconcert).
	21 h	Teatre Victòria	<i>Ievgueni Onirguin</i> , de Txaikovski. (Gran Teatre del Liceu).
21 MAIG	20 h	Saló de Cent	Conjunt de cambra. Dir.: Alfons Reverté Casas. Schönberg, Puértolas. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h	Casal del Metge	Niklas Sivelöv, piano. Beethoven, Haydn, von Weber, Stenhammar, Bartók. (Europa en Concert).
	21,30 h	Palau	Recital John Williams. (IX Festival de Guitarra de Barcelona).
23 MAIG	17 h	Palau	Orquestra Simfònica Diaula. Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola Espanya). Cors Infants de l'Orfeó Català i del Centre d'Educació Musical Diaula. Dir.: Alfons Reverté Casas. <i>Carmina Burana</i> , d'Orff.
	21 h	Teatre Victòria	<i>Ievgueni Onieguin</i> , de Txaikovski. (Gran Teatre del Liceu).
22 MAIG	22 h	Teatre del Cercle (Gràcia)	Quartet Accademia. Angel Soler, piano. Beethoven, Schumann.
23 MAIG	22 h	Palau d'Esports	Pat Metheny Group. (IX Festival de Guitarra de Barcelona).
24 MAIG	18 h	Palau	Orquestra Barroca Catalana. Jordi Argelaga, flauta de bec. Albert Romani, clavicèmbal. Sergi Casademunt, viola de gamba i director. Vivaldi, Bach, Telemann, Händel. (Els Diumenges al Palau).

25 MAIG	19 h	Palau	Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Dir.: Jordi León. Sardanes clàssiques i balls vuitcentistes. (Concert de Tarda al Palau).
26 MAIG	20,30 h	Escola Thau	Grup del Departament de Música Moderna. (Escola de Música Virtèlia).
	21 h	Teatre Victòria	<i>Ievgueni Onieguin</i> , de Txaikovski. (Gran Teatre del Liceu).
27 MAIG	21 h	Casal del Metge	Octet de Vent París-Bastilla. Mozart, Schültz, Schubert, Beethoven. (Europa en Concert).
28 MAIG	19,30 h	Amics dels Clàssics	Mònica Guarro, violí. Natàlia-Patrícia Sánchez, piano. Turull, Beethoven, Janero.
	21,30 h	Capella de Santa Anna	Godelieve Monden & Thomas Ragossnig. (IX Festival de Guitarra de Barcelona).
29 MAIG	21 h	Teatre Victòria	<i>Ievgueni Onieguin</i> , de Txaikovski. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	Mercat de les Flors	Joao Bosco e Grupo. (IX Festival de Guitarra de Barcelona).
31 MAIG	19,30 h	CCCB	Christian Poltéra, violoncel. Karl A. Kolly, piano. Lutoslawski, Messiaen, Honegger, d'Alessandro, Henze, Debussy. (Europa en Concert).
3 JUNY	20,30 h	Auditori Winterthur	Sarah Walker, soprano. Roger Vignoles, piano. Haydn, Schumann, Horovitz, Debussy, Fauré, Hahn. (Associació Franz Schubert).
	21 h	Palau	Concert de cloenda del curs 97/98 del Conservatori del Liceu.
4 JUNY	21 h	Casal del Metge	Maurizio Zanini, piano. Stravinsky, Prokofiev, Barhms, Albéniz. (Europa en Concert).

CAPELLADES (ANOIA)

16 MAIG	21 h	Paper de Música	Marisa Martins, mezzosoprano. Guillem Martí, piano. Schubert, Brahms, Debussy.
----------------	-------------	-----------------	--

GIRONA (GIRONÈS)

13 MAIG	21 h	Teatre Municipal	Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Dir.: Josep Vila i Casañas. Oltra, Olsson, Grieg, Norman, Srenhammar.
----------------	-------------	------------------	---

IGUALADA (ANOIA)

8 MAIG	21 h	Escola de Música	Guillem Martí, piano. Beethoven, Grieg, Schumann, Brahms.
15 MAIG	21 h	Escola de Música	David Riba, flauta. Marta Riba, viola. David Murgadas, guitarra. Molino, Diabelli, Kreutzer.

REUS (BAIX CAMP)

6 MAIG	22 h	Teatre Fortuny	Ballet flamenco Antonio Canales.
7 MAIG	22 h	Teatre Fortuny	Ballet flamenco Antonio Canales.
15 MAIG	22 h	Teatre Fortuny	Recital Jaume Aragall.
2 JUNY	21 h	Teatre Fortuny	<i>Cossì fan tutte</i> , de Mozart. (X Cicle d'Òpera a Catalunya).

RIPOLLET (VALLÈS OCCIDENTAL)

22 MAIG	22,30 h	Teatre Auditori	Strastnaia. Música russa i búlgara.
----------------	----------------	-----------------	-------------------------------------

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

27 MAIG	21 h	La Faràndula	<i>Cossì fan tutte</i> , de Mozart. (XVI Festival d'Òpera de Sabadell).
29 MAIG	21 h	La Faràndula	<i>Cossì fan tutte</i> , de Mozart. (XVI Festival d'Òpera de Sabadell).
31 MAIG	18 h	La Faràndula	<i>Cossì fan tutte</i> , de Mozart (pels cantants de l'Escola d'òpera de Sabadell).

SANTA COLOMA DE GRAMENET (BARCELONÈS)

8 MAIG	21,45 h	Conservatori	César Puente, baríton. Josep Ma. Gironell, piano. Fauré, Duparc.
15 MAIG	21,45 h	Conservatori	Josep Fuster, clarinet. Amalia Llorente, acordió. Begoña Pérez, violí. Elisabetta Renzi, violoncel. Esperanza Muñoz, piano. Schelb, Weber, Rossini.
22 MAIG	21,45 h	Conservatori	Quintet de Guitarras de Barcelona. Moreno Torroba, Albéniz, Falla.

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

7 MAIG	21 h	Centre Cultura	I Musici. Vivaldi, Bach. (Fundació Caixa de Terrassa).
10 MAIG	18,30 h	Centre Cultural	Santiago Juan, violí. Manuel Martínez de Fresno, violoncel. Jordi Masó, piano. Schubert, Brahms. (Conservatori).
17 MAIG	18,30 h	Centre Cultural	Francesc Garrigosa, tenor. Alan Branch, piano. (Xarxa de Música Clàssica a Catalunya).
21 MAIG	21 h	Centre Cultural	Òpera de Cambra de Varsòvia. <i>L'italiana in Algeri</i> , de Rossini. (Fundació Caixa de Terrassa).
23 MAIG	21,30 h	Conservatori	Daniel García, piano. Enric Riera, violí. Bach, Mozart, Chopin, Brahms. (Conservatori).

cal no perdre de vista.”

I tampoc cal perdre de vista que el nou Auditori de Barcelona també tindrà un orgue, per bé que a llarg termini, perquè només n'hi ha el projecte.

En l'àmbit institucional, concretament la Generalitat de Catalunya, fonts del Servei de Música del Departament de Cultura han confirmat que, efectivament, no hi ha cap partida pressupostària per a la recuperació d'orgues, malgrat que el cicle Els Orgues de Catalunya continua i que és possible la figura d'un patrocinador per a un concert concret. “Durant una dècada, a partir del 1981, quan Antoni Sàbat ocupava el càrrec de cap del Servei de Música de la Generalitat –del 1980 al 1984–, es van restaurar uns quants instruments, la qual cosa va permetre configurar el cicle musical tal com el coneixem ara”, comenta el president de l'ACO. “Però han canviat els interessos i ja no hi ha cap ajut en concepte de subvenció. A part el cicle, només queda de manera regular el cicle d'orgue a la catedral de Barcelona, que organitza el mateix Sàbat des de fa vuit anys, i els d'Igualada, Reus, Tarragona, Collbató i la Bisbal del Penedès, a més d'altres que s'organitzen de manera esporàdica.”

Segons Bernat Bailbé, encara queden per recuperar uns 10 instruments d'aspecte patrimonial, és a dir, antics i irrepetibles.

Moltes són, doncs, les contradiccions que es produeixen en el món de l'orgue, sobretot a partir de la premissa que es tracta d'un instrument molt conegut i popular però del qual manca una cultura concertística a diversos nivells. “Podem dir que la cultura organística s'ha perdut des de diferents punts de vista”, assenyala Bernat Bailbé. “En la dinàmica de construcció d'orgues, entre els anys 20 i 60 no s'ha fet cap orgue interessant, i la guerra civil en va destruir molts d'interessants; i posteriorment l'empresa Organeria

L'orgue de Torredembarra

Española va fer unes tasques de restauració poc afortunades. D'altra banda, la música religiosa, que és la que sostenia l'orgue, s'ha empobrit notablement. Malgrat tot, jo diria que actualment hi ha una demanda latent gràcies al cicle Els Orgues de Catalunya que ha permès retrobar els instruments ben afinats i ben tocats. A part, no cal dir que els concerts de la catedral de Barcelona sempre estan plens de gent!”

—A nivell d'ensenyament, com es manifesta la situació de l'orgue?

—Des de fa tres anys hi ha llista d'espera per assistir a les classes d'orgue —respon Maria Nacy—. La classe és plena, tots els alumnes són joves i puc assegurar que el seu interès és per amor a l'instrument.

Al Conservatori s'estudia amb un orgue petit, de 15 jocs, que té gairebé vint anys. “De vegades fem classe a Santa Maria de Badalona, que té un orgue mitjà, de 20-30 registres, que ja permet un repertori més ampli. Falten recursos, però tampoc no estem sense res. D'altra banda —afegeix—, la LOGSE preveu la formació organística, però s'haurà de veure com i amb quins mitjans.”

Dels 16 orgues que van configurar la darrera edició (la 17a) del cicle Els Orgues de Catalunya, només dos funcionen regu-

larment al marge del cicle. L'ACO va llançar una proposta que implicava institucions nacionals, comarcals i locals per tal de fer un front comú (crear el Consorci Català de l'Orgue) que permeti reconstruir, restaurar, mantenir i tocar els orgues existents. Aquesta actuació, que tindria un pressupost aproximat de 2.000 milions de pessetes (certament, un orgue ben fet és car), necessitaria 10 anys per dur-se a terme. “No hem tingut cap resposta”, manifesta Bernat Bailbé.

Altres projectes omplen d'idees l'Associació Catalana de l'Orgue. “Estem en converses amb el Departament d'Ensenyament per tal de confeccionar un tríptic informatiu sobre l'orgue per a les escoles, amb la finalitat d'organitzar concerts escolars”, explica el president de l'ACO. Afegit a aquest projecte pedagògic, que si s'escau podria tenir lloc el curs que ve, s'està estudiant l'organització d'un cicle de concerts als Caputxins de Sarrià, i també organitzar concerts per a grups i proposar a Jordi Savall l'organització d'un curs sobre el baix continu a l'orgue. “Continuarem amb la catalogació d'orgues i en farem el seguiment, amb l'organització del cicle Els Orgues de Catalunya, mentre ens ho encarreguin, i assessorarem tothom que ho necessiti.”

Gràcies a l'empenta de l'ACO, en tot aquest panorama que acabem d'exposar es pot albirar una petita llum d'esperança envers aquest instrument tan popular i alhora tan abandonat. “Els orgues que no s'utilitzen es fan malbé”, recorda Xavier Massagué. I és que la realitat pura i dura ens ensenya que un orgue mut és un orgue mort, però que pot, i cal, ressuscitar.

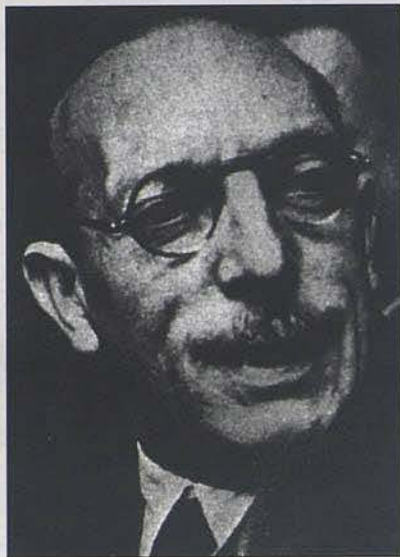
Associació Catalana de l'Orgue.
Carrer del Teatre, 2, 2n
08221 TERRASSA
Tel.: 93-731.22.32
Seu social:
Oratori de Sant Felip Neri
Pl. Sant Felip Neri, 5
08002 BARCELONA

L'enigma del concert de Baltasar Samper

per JOAN MOLL I MARQUÈS

A Mallorca es treballa fort recobrant les obres dels compositors autòctons, però sembla que no aclarirem mai el que ha passat amb el *Concert per a piano i orquestra* del compositor mallorquí Baltasar Samper. Sols ens n'han arribat els dos primers moviments, però hi ha constància escrita que l'havia acabat, si bé manifesta el desig de refer el tercer temps. Quan s'acabava la guerra civil Samper fugí a França i residí dos anys a Tolosa, abans de traslladar-se a la que seria la seva residència definitiva, la ciutat de Mèxic. Anys més tard mantingué correspondència amb el compositor català Josep Valls, resident a la localitat francesa de Le Havre, i en diverses ocasions parla del seu *Concert*. Així ho fa en la carta del 12.1.46: "A Toulouse vaig compondre un Concerto per a piano i orquestra." A la mateixa carta adjunta una llista de les seves obres que li havia demanat Valls, en la qual inclou també el *Concert* com a obra acabada.

En una carta posterior, Samper és encara molt més explícit parlant del *Concert*, i hi mostra alhora un elevat grau d'autocrítica. El 12.2.46 escriu: "Us diré alguna cosa del Concerto per a piano. Jo mateix em pregunto per què he escrit una obra tan incoherent, i no sé respondre. Possiblement influí en això el fet d'haver-la composta a França durant un temps que el meu equilibri nerviós deixava molt que desitjar. La incoherència per a mi consisteix que l'obra té un primer temps —desmesuradament llarg— netament romàntic pel seu caràcter, amb un singular entestament a desenrotllar els temes —dos, és clar— amb rigor escolàstic. (...) Per al segon moviment vaig agafar aquesta escala: fa-sol-la-si bemoll-do-re bemoll-mi bemoll-, i aquest acord: fa-si bemoll-mi bemoll-la bemoll, on cada nota és el primer grau de la mateixa escala, transposada per quarts, i vaig anar fent. (...) cada veu usa una de les escales que surten de l'acord esmentat. (...) faig sentir juntes les quatre tonalitats. Procurar que sortís música

d'això, fou la meua diversió durant gairebé un mes. I el tercer temps de l'obra és una diversió, preponderantment rítmica, amb molta salsa pianística. Ja veieu, doncs, que el qualificatiu d'incoherent escau bé a aquest Concerto, que probablement és una obra esguerrada. Amb tot, com que no em resigno a tirar-la al cove (...) és gairebé segur que referé el darrer moviment."

Samper fa enviar a Valls els dos primers moviments del concert i el prepara de cara a la possible impressió que li causarà l'obra amb aquestes paraules (24.3.46): "Quant al Concerto, serà un rave per a Vós. Molt líric, molt líric. És possible que fins hi trobeu l'ombra de Granados, amb el seu bigot decadent i els seus ulls tan bonics i sempre tristos. I hi ha, sobretot, un entestament a fer un exercici acadèmic de construcció, que, portat a l'extrem, comprenc que deu empipar. No vaig saber guardar les mesures escaients, però la cosa no té remei. N'escriuré un altre, i potser l'experiència m'haurà estat profitosa."

Malauradament, Samper no tan sols no n'escrigué cap altre, sinó que sembla que tampoc no dugué a bon fi el seu projecte de retocar el tercer moviment del *Concert*. En una carta escrita a Valls dotze anys més tard, es manifesta així (28.2.58): "M'heu donat una sorpresa quan he llegit que teniu dues coses meves. Me n'havia oblidat

completament. El concert per a piano és un que vaig començar l'any 1840 [no hi ha errada, he escrit un 8, i, altrament, la música confirma la data] i encara no he acabat." Probablement havia començat la tasca de retocar l'últim moviment i havia deixat la feina sense acabar, si bé fa pensar que mantenia la intenció de fer-ho.

Però el fet és que el tercer temps del *Concert* ha desaparegut i que els dos primers sols s'han conservat gràcies a la còpia que en tenia Josep Valls. Es podria pensar que el compositor en els darrers anys de la seva vida (morí el 1966) hagués decidit destruir-lo. Així ho va fer amb un *Tema i variacions*, premiat els anys vint a Barcelona en un concurs de composició, i que sortosament es va salvar perquè la seva segona esposa, la pianista mallorquina Dolors Porta, en recollí els trossos, els enganxà i els amagà. Més tard en féu una còpia que va tenir l'amabilitat de regalar-me quan la vaig visitar a Mèxic l'any 1988. Probablement no tingué tanta sort una *Balada* que Samper va interpretar en un concert a Palma de Mallorca, i que no hem pogut trobar enlloc.

Ara bé, la teoria de la destrucció xoca amb un fet que converteix en misteriosa aquesta història: quan Samper morí, Dolors Porta inventarià i empaquetà tota la seva música. A l'inventari, hi consta el *Concert*, però quan l'any 1988 vaig tenir el goig i l'emoció de revisar amb ella aquells caramells de partitures, en llevar-los la pols acumulada durant vint-i-dos anys, aquesta obra no aparegué. La senyora Samper no s'ho explicava.

En tot cas, davant la pràctica impossibilitat de trobar aquest tercer moviment, amb el director de la Simfònica de Balears, Salvador Brotons, hem pres la decisió de donar a conèixer almanco els dos moviments que hem conservat.

L'estrena es produirà el febrer de 1999 en la programació de l'esmentada orquestra. Que el públic i els musicòlegs puguin valorar les qualitats d'aquesta obra, la qual el seu creador jutjava amb tanta severitat.

L'avinentesa d'una nova edició del Festival Internacional de Música Antiga afavoreix l'exercici de la memòria sobre els orígens d'una realitat que, si bé avui és un fet normal i normalitzat en el conjunt de la vida musical del país, ha hagut de patir un procés, primer d'instauració i després de consolidació, llarg, esforçat, convençut i intel·ligent.

Un procés que arrenca dels anys immediatament pretèrits a la guerra civil, en què el corrent de recuperació dels criteris originals d'interpretació de la música renaixentista i barroca es trobava a les beceroles i que després de l'esmentat fet històric va anar avançant lentament en el si d'unes circumstàncies socioculturals no gens favorables.

En aquestes condicions, la il·lusió, la sensibilitat, la lucidesa i la vocació d'un grup de persones providencials van fer possible que Catalunya s'integrés a la història d'aquesta parcel·la de la vida musical, en sintonia directa amb el que s'esdevenia arreu del continent. Van ser figures que sovint van treballar en l'anonimat o en el semianonimat, també en l'amateurisme més estricte —en allò que, per una part, es refereix a la dimensió retributiva i en allò que afecta la condició d'estimadors autèntics del que feien— i que a la fi va ser possible arribar on hem arri-

bat. Una situació que, tanmateix, encara que sigui lluny de l'ideal somniat per aquestes persones, resulta mínimament satisfactòria. I aquí caldria recordar, de passada, com a factor negatiu, el buit incomprensible, en termes de pura racionalitat, que li dispenen els nostres conservatoris.

L'homenatge que tributem a les figures de Josep M. Lamaña i Enric Gispert hauria de ser extensible, en certa mesura, a d'altres que van treballar

amb ells amb plena sintonia. En tot cas, aquesta individualització i personalització queda plenament justificada pel relleu tan remarkable que van tenir llurs respectives aportacions. Josep M. Lamaña, un enginyer humanista d'una gran finor d'esperit i intel·lectual, com autèntic pioner i ànima. I Enric Gispert com a continuador de

la tasca d'aquell, a la qual aportà, ultra l'amor i l'estima per la mena de música que ens ocupa, el talent de músic d'una sòlida formació i d'una refinadíssima sensibilitat.

Els treballs que presentem constitueixen un intent, creiem que seriós, d'establir de forma definitiva els trets del solc profund i imperible que van deixar aquestes dues personalitats, sense les quals el panorama de la música genèricament dita antiga, a casa nostra, amb tota seguretat seria molt diferent.

Els pioners de la música antiga a Barcelona

Enric Gispert (1925-1990). L'home del Renaixement

"Heu de pensar que no em plau el cortesà si no és també músic; així, doncs, ultra la seva sapiència i erudició, ha d'ésser igualment destre en diferents instruments [...] i ésser capaç de cantar a primera vista qualsevol de les veus d'un madrigal..." B. Castiglione il Cortigiano (1528).

per ALBERT ROMANÍ

Enric Gispert és, per als qui l'han conegut, l'home del Renaixement. En tots els sentits. Culte, polifacètic, refinat, irònic, racional, antidogmàtic, entusiasta però ponderat, lluitador però contemplatiu, brillant però extremament modest. Per a alguns potser és un dels pioners de la música antiga al nostre país; per a altres, de la Nova Cançó. Per a molts, potser la majoria, i especialment els més joves, és un d'aquells noms que "sonen molt" i no se sap ben bé de què.

I és que Enric Gispert ha estat d'aquelles persones que, sense haver-se prodigat gaire públicament, ha fet una tasca notòria des de l'ombra i ha influït poderosament sobre tota una generació de músics ben significats; i es pot dir, sense exageració, que el panorama musical del nostre país seria diferent sense ell. N'és una prova la freqüència amb què, fins a la seva mort el 1990, solistes de renom internacional i una bona colla de musicòlegs, crítics, cantants *pop* i directors d'orquestra tenien alguna cosa a consultar a Gispert o sol·licitaven el seu consell o el seu parer, amb el respecte de qui s'acosta al guru. El menjador o la sala de música del seu pis del passeig de Maragall era l'obra d'obra on s'havien gestat petits o grans esdeveniments musicals, sovint fins a altes hores de la nit –o del dia... següent–, i en els camps més insòlits i diversos. Entre els primers barcelonins que van tenir el privilegi de sentir "Al vent! la cara al vent!..." en directe i a ple plumó, malgrat l'hora intempestiva, hi havia els soferts veïns de l'escala de can Gispert.

Un jove Raimon, acabat d'arribar de Xàtiva amb una guitarra i unes quantes mudes de roba, hi havia estat adreçat per veure si podria enregistrar un disc...

Però els camps en què destacà foren els de la musicologia, l'organologia i la interpretació de la música antiga. I molt especialment el seu treball de recerca continuada, consultant les fonts necessàries, per buscar una interpretació cada vegada més fidel i més ajustada a la documentació històrica, en la línia dels estudiosos més especialit-

zats d'arreu. Fet i fet, seria una història ben normal, si hagués estat d'una generació posterior, i que, en lletra de motllo, ens pot recordar la redacció de tants i tants currículums de programa de mà o de tapa de disc. La diferència és que, mentre sovint el que s'hi diu és d'una veracitat poc més que retòrica, en el seu cas és totalment cert i ell no redactà mai un currículum en nom propi. Però el més extraordinari és que tot això passava... quan Hogwoods, Pinnocks i Gardiners anaven al col·legi (o al "college") amb la seva gorreta i la calça curta!

Formació i estudis

Enric Gispert i Fabrès pertany a aquella generació intel·lectual de postguerra, formada en els més negres anys quaranta en aquella universitat on gairebé tots es coneixien i on la vitalitat i la il·lusió inherents a l'edat semblaven l'únic senyal de vida d'una societat civil enfonsada. Hi féu estudis de Dret i, de fet, s'hi definiren els trets més característics de la seva personalitat: inquietuds culturals i artístiques, rigor intel·lectual i complicitat activa amb els primers brots de resistència nacionalista.

La seva inclinació cap a la música es decidí a la Schola Cantorum de Pérez Moya, d'on sorgí, en bona part, el moviment coral característic de la postguerra. Trets decisius d'aquella formació coral pogueren ser: renovació del repertori culte, del tractament harmònic de la cançó popular i, lògicament, un enfocament de la polifonia antiga més lligat a la formació cultural, literària i científica dels cantaires. Els estudis que realitzà posteriorment amb Cristòfor Taltabull, al costat dels nostres més notables compositors, completaren la seva formació tècnica i estimularen la seva inesgotable curiositat. Tanmateix, Gispert fou bàsicament un autodidacta i, més encara, un precursor, sobretot en el camp de la música antiga, que estudià sempre. Tot i que mai no deixà el negoci familiar, portat amb el mateix bon gust i passió per l'autenticitat, el seu nom quedà vinculat a dues formacions musicals: el Cor Alleluia i Ars Musicae.

Enric Gispert
amb Raimon

pecats i espera un futur millor [...] davant la sordidesa i míseres condicions que el rodegen." No calia ser gaire bon entenedor per sentir-se negre de cap a peus.

El repertori del Cor Alleluia s'amplià de seguida cap a altres camps específics, com ara les obres contemporànies (Hindemith) o la cançó popular harmonitzada (Jaume Padrós), sempre respectant les llengües originals i les diferenciacions estilístiques. Fou decisiva la seva influència sobre Bernat Rovens-trunck, el qual esperonà per als seus treballs sobre la cançó catalana. A poc a poc es van anar especialitzant en el repertori antic, sobretot la cançó polifònica del Renaixement, que demanava un nombre reduït de cantaires —eren cap a una dotzena— i una interpretació gairebé solista. Ja a les primeres gires europees, promogudes per Joventuts Musicals per representar "Espanya", i en el primer enregistrament, decisiu, a Lausana, va

caldre portar-hi repertori peninsular, antic i popular, i convertir el nom del grup a la religió catòlica, preconiliar.

El cor i el seu director foren molt valorats pel públic i els seus col·legues i tingueren una certa aurèola d'elitisme i especialització, cosa que explicaria la seva vinculació, des de cap al 1960, al grup Ars Musicae de Josep M. Lamaña, en el qual acabà integrant-se definitivament. Ja abans d'això havien presentat programes monogràfics, fins i tot de música medieval, en versions totalment inèdites, com eren les transcripcions de Mn. Higiní Anglès o d'altres especialistes, que Gispert podia haver trobat remenant pels arxius de la Biblioteca de Catalunya o de l'Institut de Musicologia. Començava a prendre notes sobre la interpretació dels modes rítmics, la transcripció de la notació mensural o la semitonía *subintellecta*... Aquestes notes personals, com també les mateixes transcripcions, ja no s'estronearien, però tampoc no qua-

El Cor Alleluia (1953-1965)

D'aquells cercles universitaris en sortí, a principi dels cinquanta, la seva obra personal, el Cor Alleluia —el primer cor de cambra del país?—, format amb uns criteris selectius, tant pel que fa al nombre de cantaires com al repertori. Els seus fundadors tenien unes afinitats en les seves preferències; la més clara: els espirituals negres. Les seves primeres actuacions públiques, amb el nom Hallelujah, tingueren aquest tema monogràfic i destacaren ja pel rigor (i vigor!) interpretatiu, el respecte al text i la seva dicció, i la selecció d'arranjaments que defugissin adulteracions vulgaritzadores. Les notes al programa, que ell mateix llegia, per tal de poder fer-ho en català, delataven el futur especialista: observacions històriques, literàries, musicals —sobre el caràcter d'improvisació col·lectiva—... i polítiques(!): "*Insinua [la poesia dels negres] la seva condició servil, un cert ressentiment per la seva sort, [...] plora els seus*

FOTO: BOSCH

 catalunya música
 revista musical catalana

163

llarien en cap obra teòrica o de divulgació. Els seus treballs tingueren sempre una orientació pràctica, i els seus ensenyaments, uns receptors directes. El Cor Alleluia marcava, amb ell, unes fites importants: primera audició de la *Missa Solemnis* de Mozart, el 1956, que inicià la tradició de reunir petits cors (Madrigal, Sant Jordi) per a tals ocasions; estrena absoluta de la importantíssima *Missa de Barcelona*, del segle XIV —setze anys abans de la seva publicació—; versions integrals del *Llibre Vermell de Montserrat*, etc.

Ars Musicae (1958-1973)

Quan Josep M. Lamaña començà a deixar la direcció activa del seu grup d'instruments antics, comptà de seguida amb Enric Gispert, que els havia dirigit ja, juntament amb el seu cor, el 1958, en un homenatge a Mn. Anglès. En sortí l'estret lligam d'amistat i col·laboració amb aquells dos investigadors i s'inicià la seva etapa més activa, com a director titular d'Ars Musicae i del petit grup vocal, integrat com a cor col·laborador. Finalment podia interpretar la música del Renaixement, que tan bé coneixia, amb les veus i els instruments idonis. Les seves investigacions s'orientaren cap als problemes relacionats amb la instrumentació, l'adquisició d'instruments nous per enriquir el patrimoni de l'entitat, la seva tècnica peculiar, els temperaments, l'ornamentació, etc.

Per fer-nos una idea del que era portar un grup de música antiga al principi de la dècada dels seixanta, hem de fer-nos càrrec del panorama general d'Europa i del món sencer, quan encara no existien la majoria de les entitats que havien de divulgar aquesta música anys a venir. És cert que, com a notables excepcions, hi havia algun dels pioners d'aquella orientació pràctica de la recerca musicològica: l'americà Safford Cape a Brussel·les, A. Wenzinger i H. M. Linde a la Schola Cantorum Basiliensis, Alfred Deller, i algun disc de l'Archiv de Deutsche Grammophon... a Andorra. Però també és cert que Enric Gispert mereix ser comptat entre aquells pioners. Quan Ars Musicae actuà amb Victòria dels Àngels al Festival d'Edimburg, el 1960, la crítica en destacà la novetat i raresa del repertori... a la Gran Bretanya! Només al final de la dècada començaven a sonar els noms de Leonhardt, Harnoncourt... i de seguida, el boom.

Foren també els anys d'Edigsa, de la crítica musical a "Destino"... Com a assessor d'aquella discogràfica catalana, contribuï decisivament al desplegament de la Nova Cançó, amb la promoció d'artistes com Pi de la Serra, Toti Soler o Raimon, que guià i assessorà personalment. I de màxima projecció. Els enregistraments amb Victòria dels Àngels, iniciats a l'època de Lamaña, proporcionaven a Ars Musicae una fama internacional i reiterades invitacions a participar en festivals i programes per a diverses televisions. Al Festival de

En aquesta pàgina i l'anterior: Ars Musicae a l'època en què el dirigia Enric Gispert. Entre d'altres es pot reconèixer Romà Escalas, Xavier Torra, Laura Almeric, Joaquim Proubasta, Antònia Jordà, Anna Nubiola, Josep M. Gelpi i el doctor Rocha

Granada (1966) obtingueren un notable èxit, i l'òfacte d'algun crític destacà del conjunt un noi a qui deixaven tocar sol un parell de peces de viola: es deia "Jorge" Savall. El mateix any, a Barcelona, feren un gran pas en la divulgació i popularització de la música antiga, oferint el primer d'una sèrie de drames litúrgics medievals, representats al Tinell amb gran espectacularitat i èxit de públic, seguint l'ona expansiva propagada per certs grups americans i que sacsejà el món sencer. Catalunya no en quedava al marge.

Enric Gispert va estar sempre al dia i era ben conscient de l'evolució que s'estava produint i de les exigències que provocava l'aparició de grups d'alt nivell virtuositic en el món de la música antiga. Una altra cosa eren les possibilitats reals d'aquell Ars Musicae que, malgrat la incorporació de joves talents del seu propi planter, no deixava de ser un grup amateur. Ell no va poder professionalitzar-lo totalment, ni trobar-li un suport institucional, com hauria desitjat, però el va convertir en una altra cosa, infinitament més important i necessària que una empresa comercial o una prebenda personal: un seminari, un taller d'experimentació i una plataforma de llançament. Donà l'oportunitat d'entrar en contacte amb l'instrument original a molts que n'han fet després la seva professió, els orientà i els encoratjà a fer estudis als millors centres de l'estranger. Mentre Sergi Ca-

sademunt i Romà Escalas feien també els seus primers passos com a musicòlegs, Montserrat i Pili Figueras, Jordi Savall i David Padrós s'encaminaven a Basilea, Xavier Torra a Bruges, Romà Escalas a Amsterdam, Salvador Mas a Viena, Pere Casulleras i Pere Ros, també a Basilea...

Renuncià a la direcció d'Ars Musicae el 1973, tot i els èxits recents del premi discogràfic de l'Académie Charles Cros i de les últimes gires europees. Cessà la seva activitat pública, només represa els últims anys amb el grup Consonare i la fundació de la Capella de Santa Maria del Mar. Però no deixà de treballar i d'investigar —com la vocació tampoc el deixà mai a ell—, i molt especialment en una sèrie de temes interrelacionats: el repertori polifònic català, l'instrumentari renaixentista corresponent, la relació entre els instruments antics i els de la cobla, la procedència de moltes melodies catalanes de danses franceses antigues, etc., i fins i tot arribà a formular una hipòtesi molt fonamentada per determinar l'etimologia, encara incerta, del nom de la jota —que, per cert, no havia esta mai pronunciat amb "j" catalana. El llegat que deixà en llibres especialitzats, centenars i centenars de volums, no eren pas per decorar les llibreries ni per exhibir el seu domini de llengües. Estan tots llegits. Els freqüents subratllats i acotacions al marge, i les nombroses notes que prenia, són el tractat que no va escriure i la lliçó pòstuma d'un mestre de mestres.

Josep Maria Lamaña, l'impulsor de la música antiga a Catalunya

per MARTA PORTER

Parlar de Josep Maria Lamaña és fer referència a un dels musicòlegs que més ha fet per la introducció de la música antiga a Catalunya. Quan el 1936 un conjunt instrumental creat per Lamaña amb el nom d'Ars Musicae oferia la seva primera audició a Barcelona amb motiu del Congrés Internacional de Musicologia, eren ben pocs els qui, entre el públic, coneixien el que avui denominem com a "música antiga", és a dir, no només aquella composta en anys pretèrits al classicisme, sinó aquella que, a més, era interpretada amb instruments de l'època en què va ser escrita.

Romà Escalas, director del Museu de la Música de Catalunya, que va entrar a formar part d'Ars Musicae quan Lamaña ja havia deixat la direcció del grup a Enric Gispert, i del qual també fou director a partir del 1974, explica que la influència de Lamaña en la seva persona i en altres components de la formació va comportar que molts dels músics que hi participaven fessin de la música antiga la seva professió. Si Jordi Savall, Pere Ros, Pere Casulleras, Salvador Mas, Montserrat Torrent o Sergi Casademunt, per esmentar alguns noms, han estat els principals exportadors d'aquest concepte musical, és gràcies al mestratge de Lamaña.

Escalas recorda que, tot i que va conèixer Lamaña quan aquest havia cedit la direcció d'Ars Musicae a Gispert, el músic continuava al capdavant de la formació, treballant a nivell de recerca en tot allò que es tractés d'instruments antics. "Va desenvolupar una gran tasca de recuperació en tot el que es refereix a organologia –recorda Escalas– i també va ser un gran continuador de la tasca iniciada per Higiní Anglès a nivell de Museu de Musicologia. Abans de la guerra, quan Lamaña va crear Ars Musicae, la gent estava cansada d'escoltar Beethoven i Mendelshonn. Les programacions eren monòtones, sempre basades en grans simfonies. Ningú no podia imaginar que es poguessin escoltar obres de música espanyola o catalana dels segles XIII o XVI, Vivaldi o música barroca, i menys amb instruments d'època. Lamaña, segurament influït per Anglès i per l'ambient de la universitat, va buscar noves músiques, desconegudes, i així va començar tot."

El contratenor Xavier Torra, que va entrar a formar part del grup a mitjan anys seixanta, també quan Gispert va accedir a la direcció, explica que "Lamaña va ser qui va introduir la música antiga no només a Catalunya, sinó a tot Espanya. Al principi, per al públic, eren un grup de músics que tocaven instruments desconeguts"... Per a Torra, la influència de Lamaña va ser fonamental per al seu desenvolupament posterior com a professional. "Ell em va ensenyar tot un repertori que no coneixia i amb el qual encara disfruto."

Romà Escalas explica que el fet que Lamaña fos enginyer va influir molt en el seu treball de recuperar –ja fos comprant o reconstruint– instruments antics i, el més important, fent-ne construir de nous a partir dels dissenys que ell mateix creava.

"A partir d'instruments antics o de fons documentals, en treia els plànols per encarregar-los a un luthier, Ignasi Fleta."

Potser algú es deu preguntar si aquells instruments tenen actualment algun valor. Escalas ho afirma rotundament. "Quan es va dissoldre el grup, el 1979, una de les condicions va ser que els instruments d'Ars Musicae passessin a formar part del Museu de la Música."

Pere Ros, que al principi dels anys setanta va entrar a formar part del grup de violes, explica que dels dos anys en què va participar en l'aventura, recorda la important col·lecció d'instruments de què disposava el grup. "Eren iguals que els instruments d'ara i la col·lecció era molt considerable. Els instruments de vent, Lamaña els havia fet portar d'Alemanya, i la corda la va construir Fleta. Penso que actualment no tothom s'atreveix a tocar amb aquells instruments, però en el seu moment van fer una tasca cabdal per a la música antiga."

La formació es va dissoldre el 1979. "Va arribar un moment en què els membres del grup s'havien de professionalitzar. Ars Musicae va néixer com una associació sense ànim de lucre. Així l'havia volgut Lamaña i així va ser fins a l'últim dia", explica Escalas.

El grup, durant els seus 46 anys d'existència, va viure de les aportacions econòmiques que hi feien els seus membres "i el que cobràvem en els concerts era per reconstruir instruments". Escalas també recor-

Josep Maria Llamaña, amb Victòria dels Àngels. Una relació enormement fructífera per a la música catalana

da, com a dates especialment significatives, el parell d'enregistraments que van fer per a la BBC. "Un va ser un concert que vam fer al Museu del Prado, en què vam programar obres de Granados interpretades amb instruments del tombant de segle."

Ars Musicae no va donar només bons instrumentistes, sinó també una de les veus més reconegudes en l'àmbit internacional que ha tingut Catalunya, la de Victòria dels Àngels.

"La Victòria —explica Romà Escalas— va començar en el grup com a cantant i també tocant la flauta. Llamaña va descobrir els seus dots vocals i la va empènyer a iniciar la seva carrera, portant-la a concursos, a Ginebra. Es va crear un vincle d'amistat molt fort, que encara perdura actualment amb la vídua de Llamaña. Per a ella, el matrimoni Llamaña van ser com uns pares."

Pere Ros té força present, com un dels moments cabdals de la seva actuació amb Ars Musicae, una actuació a Londres, el 1973, amb Victòria dels Àngels.

Xavier Torra recorda Victòria dels Àngels en una època posterior, "quan venia a veure'ns actuar i ens donava ànims. Sempre va estar molt vinculada a la formació i al matrimoni Llamaña". Ho confirma el fet que a l'últim recital a Barcelona de la gran soprano, el gener d'aquest any al Teatre Nacional de Catalunya, hi era present Lolita Llamaña, que Torra defineix "com la gran dona que sempre hi ha darrere de tot gran home, fent-li costat i donant-li suport en les seves iniciatives".

Xavier Torra també explica, com a anècdota, que a mitjan anys setanta, bona part dels components d'Ars Musicae van començar a fer teatre medieval al Saló del Tinell. "A més de nosaltres, que dúiem

la part musical, també hi havia actors que després han esdevingut grans homes de teatre, com Favià Puigserver, Francesc Nel-lo i Albert Boadella. Llamaña va voler que fos un teatre que conservés el regust d'abans, en el qual no participaven les dones, tots els papers eren interpretats per homes. I també va buscar un escenari que pogués assemblar-se a una església sense ser-ho, el Tinell." El teatre medieval amb música de l'època va ser una iniciativa que va durar deu anys.

Pel que fa al tracte humà, Escalas recorda Llamaña com "una persona molt amable, delicat en el tracte, amb el qual discutíem sobre com havia de ser o no un instrument", tot i que confessa que Llamaña era el mestre i "mai van ser enfrontaments, sinó aprenentatge. Vam tenir una molt bona relació pel que fa a recerca. Coses que jo vaig trobar, a ell li van ser molt útils, i jo vaig poder treballar a fons a la seva biblioteca i el seu fons iconogràfic. Llamaña va determinar totalment el meu arrelament en el camp de la recerca d'instruments antics", assegura l'actual director del Museu de la Música.

Xavier Torra, per la seva banda, explica que Llamaña, tot i ser enginyer de la Renfe, era un "boig per la música. S'apassionava en tot el que feia, des d'aconseguir plànols per fer una viola de gamba que després sonava la mar de bé, fins a fer-nos endur els llumets i els faristols en els concerts que fèiem per als Amics dels Castells, per tal de reproduir l'ambient dels assajos. Ell va aconseguir formar un planter de músics que ara són una autèntica generació dedicada a la música renaixentista."

MANUEL LANZA

La veu emergent de les noves generacions

Manuel Lanza és un jove baríton que a hores d'ara ja ha realitzat una carrera força important. Nascut a Santander, estudia en aquesta ciutat i posteriorment a Madrid amb Isabel Penagos. Guanya el 1989 el primer premi del Concurs Nacional de l'ONCE, el concurs de cant de Logronyo i el 1990 el Concurs Julián Gayarre. A partir d'aquí comença una carrera internacional a Viena, Mèxic, Florida, Pesaro, Pittsburg, etc. i a assolir compromisos en teatres com La Scala o el Metropolitan.

En la nostra entrevista ens hem trobat amb una persona jove que mira el futur amb una gran confiança i naturalitat. Senzill i amable, ens rep a l'hotel on s'allotja durant la seva estada a Barcelona.

per HELENA BAYO

Com vas començar a cantar?
—Vaig començar a cantar sense escollir-ho. En principi no era una professió que jo tenia en ment. Jo estava fent els estudis normals de batxillerat i tenia pensat fer estudis d'informàtica. Cantava de manera informal amb els amics i al cor de l'institut. El director del centre em va instar perquè estudiés música seriosament i li vaig fer cas. Va arribar un moment en què la meua mestra de cant de Santander em va dir que jo tenia un futur cert en això i, bé, veient aquestes persones de certa autoritat que m'animaven, doncs vaig decidir d'abocar-m'hi.

—Encara veus el futur com a cert?

—Ha, ha... el futur mai no és cert, no. I, bé, jo estic en una posició que he vist arribar, però en la qual és difícil de mantenir-se. S'ha d'estar atent per tal de no cometre errors. El concurs de Logronyo va ser el primer que vaig fer, després el concurs de l'ONCE, el Concurs Gayarre i aquí a Barcelona el Maria Ca-

FOTO: EVA GUILLAMET

nals.

—Què t'ha aportat guanyar aquests concursos?

—Ara valoro molt el fet de superar la pressió a què et veus sotmès durant uns dies. El fet de superar aquest enfrontament amb el públic o el jurat aporta una certa experiència.

—Hi ha hagut alguna persona que t'hagi ajudat de manera es-

pecial en la teua carrera?

—Sí, l'ajut més gran va venir quan jo vaig anar a estudiar a Madrid després dels meus inicis a Santander, ja amb una dedicació absoluta. A Madrid vaig estudiar amb Isabel Penagos, que va ser la que a l'inici de la carrera va ser no només mestra, sinó també una mica mànager, ja que em va introduir en els cercles de Madrid més professionals: em va presentar al Teatro de la Zarzuela i també em va donar l'oportunitat de conèixer persones dels Estats Units, amb la qual cosa vaig fer el salt.

—Des de la teua perspectiva, són importants els Estats Units per a un artista europeu?

—Per descomptat que sí. Si fas una carrera internacional, els EUA són molt importants, perquè és un tros molt important de la història de l'òpera de pràcticament tot aquest segle.

—I el Metropolitan, concretament?

—Bé, actualment és considerat com el primer teatre del món; bé, hi ha gustos per a tot, però el nivell a què funciona és d'allò més alt.

FOTO: EVA GUILLAMET

calatunya música
163
Feixista musical catalana

-Pel que fa a produccions, quina t'ha impressionat més?

-Una producció que vaig fer amb Franco Zeffirelli i Plácido Domingo a Los Angeles en una producció de Payasos. Aquí és on diguem que he tocat el sostre del que es pot fer en òpera actualment.

-També vas participar al Concert de Reis amb Plácido Domingo el 1995. Què recordes d'aquesta experiència?

-Per descomptat, per a qual-sevol que tingui un mínim de sentit artístic sobre l'escena, quan veus aquests senyors (jo he cantat amb Plácido Domingo, Alfredo Kraus, Mirella Freni...), llavors tens dos camins: un, encongir-te i sortir de l'escenari, o créixer i intentar absorbir per osmosi o com sigui alguna cosa del que estàs veient en aquest moment.

-Quins rols estàs acarant actualment?

-Fins ara el repertori de bàrton líric, Rossini, Donizetti, el repertori francès també va bé

per a la meua veu. Ara estic incorporant-hi a poc a poc els títols de Verdi més lírics, per anar ampliant el repertori, cosa que és normal, perquè diguem que la meua veu també va canviant i va creixent i exigeix més coses.

-Tens repertori sarsuelístic?

-Bé, de fet jo vaig començar amb sarsuela al Teatro de la Zarzuela de Madrid amb La del manojo de rosas, una producció magnífica d'Emilio Sagi, amb un èxit esclatant. Vam estar dos anys seguits amb un munt de funcions. Amb Emilio Sagi també he fet La Revoltosa, La verbena de la Paloma... Sí, he fet alguna cosa, no tot el que a un li agradaria. A més, jo crec que actualment la sarsuela, traient el Teatro de la Zarzuela, a la resta de l'Estat no es pot fer. Arriba un moment en què un demana en el que fa un nivell artístic a tot el que té al voltant i ara per ara en la sarsuela no es donen les condicions.

-No tens por d'equivocar-te?

-No, perquè jo crec que en això Isabel Penagos em va assessorar molt bé i afortunadament la feina que m'ha vingut ha estat dintre d'aquesta línia i mai no he fet una cosa que estigués fora del meu abast. I he pogut dir que no, que és una cosa molt important per a un cantant jove. No és només saber dir que no, perquè molts cantants joves saben dir que no, sinó "poder" dir no davant una oferta d'un teatre o d'un gran teatre, o d'un gran mestre. Moltes vegades és difícil, simplement perquè no es té feina i un a vegades necessita treballar en el que sigui i a vegades s'hi veu forçat. A mi no m'ha passat, això.

-Creus que la gent jove té possibilitats en el "mercat" líric actualment?

-Hi ha molta gent jove molt bona i bones veus. Hi ha, per a mi, un canvi de tendències actualment en el món de l'òpera. No sé on va, això s'haurà de veure anys més endavant. Però

hi ha un canvi de tendència de gustos. El públic també canvia. Alguna cosa està canviant.

—Per al teu tipus de veu, ¿sents que se't tanquen les portes a algun repertori concret que t'agradaria afrontar?

—No, encara no dono cap pa-
per per tancat. Bé, el de tenor i
soprano sí, oi? Ha ha... No,
no... Dintre del paper de barí-
ton encara estic per tancar
aquestes coses. Bé, estic gairebé
segur que mai no cantaré Wag-
ner, per qüestió de "xip", de
cultura, d'idioma...

—La Scala què ha suposat en
la teva trajectòria?

—La Scala m'ha suposat i em
suposa... Uns diuen que el Me-
tropolitan és el primer teatre
del món. D'altres pensen o con-
tinuen pensant que és La Scala.
El teatre, per tradició, històri-
cament és el primer teatre del
món, i quan hi vas, la veritat és
que imposa. És un teatre on en-
tres i respire tota aquesta tra-

dició i tota la història que s'ha
viscut allà: compositors, can-
tants, directors d'orquestra...

—L'ambient que s'hi respira
actualment té alguna cosa a veu-
re amb La Scala mítica?

—Actualment la part dolenta
és el mal moment polític que
està travessant Itàlia, i això fa
que estiguin retallant a Itàlia
moltes coses. Però artísticament
es continua mantenint, i cantar
allà és una experiència molt,
molt positiva.

—Por al fracàs?

—No, por, no. Tampoc és que
visqui un pensant, "Déu meu,
Déu meu..." El que passa és que
el cant és una carrera llarga i
per molts motius un pot equivo-
car-se o es pot cansar i pot dir:
deixo de cantar, ha, ha... Sí,
per què no?

—Coneixes algun cas de cansa-
ment?

—Bé, no sé si de cansament,
però sí de dir: bé, ja n'hi ha
prou de viatjar d'un costat a

l'altre, de no estar mai amb la
família, etc. Això sí que ho he
vist.

—Tens en ment alguna figura
de la teva corda que per a tu si-
gui referència en la teva manera
de fer?

—Diverses. Vocalment m'ag-
rada la tècnica de Leonard
Börn, la veu de Capuccilli, de
Robert Merri.

—Per a tu existeix algun can-
tant que aplegui totes les virtuts
tècniques, vocals, interpretati-
ves?...

—En algun cas concret s'ha
donat, però el que passa és que
aquí entren els gustos. N'hi ha
que prefereixen la tècnica d'en-
tal, la veu de tal altre, no és ha-
bitual que t'agradi tot, tot.

—El cognom Lanza imagino
que deu haver donat peu en més
d'una ocasió a la pregunta...
"tens alguna cosa a veure-hi..."

—Sí, sí. Sobretot als Estats
Units, perquè allà Mario Lanza
va ser molt conegut. De fet, ell

TELEFÓNICA YA ES UNA EMPRESA PRIVADA.

Y es también una de las primeras
operadoras del mundo.

Dos de las mayores compañías de
telecomunicaciones en los cinco
continentes han decidido entrar
en el nuevo siglo junto a Telefónica.

Para nuestros accionistas
significa que su confianza se ha traducido
en aún más rentabilidad
para su inversión. Para todos, para ti,

quiere decir que ante tus ojos
se abre un mundo del que no sólo
han desaparecido las fronteras.

También las distancias.

Hoy en Latinoamérica, Estados Unidos,

Europa, donde quieras llegar,

nos encontrarás a tu lado.

Ahora más que nunca.

Telefónica

LA PRIMERA
MULTINACIONAL ESPAÑOLA

InfoVía: <http://telefonica.inf>
Internet: <http://www.telefonica.es>

TODO TUYO

era italoamericà. I als Estats Units sempre m'ho pregunten. I alguna vegada, a nivell privat fins i tot he arribat a dir que sí ja de pur avorriment, ha, ha, ha... He arribat a admetre, ha, ha, que era família de Mario Lanza. Ha estat divertit. Fins i tot em va passar una anècdota a Mèxic; en un periòdic, quan cantava a Bellas Artes, el titular era: "El Barbero de Sevilla se estrena esta tarde en Bellas Artes. Encabezan el reparto Ramon Vargas y Mario Lanza". Ha, ha... aquí ja no vaig poder escapar-me. I ara que recorde aquest Barbero, precisament, durant la funció va haver-hi un terratrèmol. Sí, és curiós, perquè jo no me'n vaig adonar perquè en aquell moment precis, quan va tremolar el terra jo estava en una espècie de passarel·la per sobre del fossat de l'orquestra. En aquesta produc-

**"No és important
dir no,
sinó poder dir-ho
davant una
oferta d'un gran
teatre o d'un
gran mestre"**

ció a vegades passàvem al públic per unes passarel·les per sobre del fossat. I en aquest precís moment jo era a sobre d'una mentre cantava, i la passarel·la, passant-hi ja es movia, perquè era de fusta. Estava cantant i veig la gent de la part de dalt que es comença a aixecar i a marxar, rumors a tot el

teatre... Què estic fent? Ha, ha... I és clar, després me'n vaig assabentar. I va ser curiós, la gent es va espantar més i va sortir corrent perquè és un moment en l'obra en què jo crido: "Aaah! la scala, la scala non è più." He de cridar perquè Figaro s'adona que han tret l'escala del balcó, i, és clar, en cridar jo això, la gent es va espantar més. Es creien que jo estava cridant per allò altre... ha, ha, i jo sense adonar-me'n!

—Alguna il·lusió a curt termini?

—Ara que passo per aquí per les Rambles, penso que tinc ganes que inaugurin el Liceu i poder cantar-hi, cosa que no he fet mai. No vaig arribar a cantar-hi abans de l'incendi.

—I a llarg termini?

—Que dintre de molts anys em tornis a fer una altra entrevista i et pugui contar tot el que he fet en els anys vinents.

catalunya música / revista musical catalana

Ja en sou subscriptor?

INFORMACIÓ:

Sant Francesc de Paula, 2 – Tel. 268 10 00 – 08003 Barcelona

Alfred Brendel torna al Palau

Ibercamera. Alfred Brendel, piano. Haydn, Mozart, Schumann. Palau de la Música Catalana. 28 de maig de 1998 (21 h).

Després del seu últim recital que tingué lloc al Palau de la Música Catalana el mes de març de 1994, el prestigiós pianista Alfred Brendel torna a la temporada Ibercamera amb un programa integrat per tres sonates de Haydn que, alternativament, estaran disposades entre *Les escenes d'infants* de Robert Schumann i la *Sonata en Do major Kv. 330* de Mozart.

Brendel ha consagrat principalment la seva carrera a les obres pianístiques de Beethoven, Mozart, Schubert i Haydn, en un repertori que abasta les grans obres del repertori clàssic i romàntic, però que idènticament és capaç de submergir-se en el llenguatge d'Arnold Schönberg o la música de Bach. Aquest pianista nascut a la ciutat austríaca de Weisenberg té uns dots musicals només a l'abast dels grans mestres. Amb sis anys ja tocava el piano i amb deu coneix harmonia. Sota el tutelatge d'Edwin Fischer i de Baumgartner, als disset anys ofereix el seu primer recital a Graz, on clou la seva formació acadèmica. Als divuit ja guanya el Premi Busoni i inicia una carrera imparable com a solista i concertista. Com a exemple, als vint-i-nou anys ja va debutar als Festivals de Salzburg com a solista al costat de la Filharmònica de Viena.

Brendel és un pianista reflexiu, summament poètic, que cuida fins al més mínim detall les obres que passen per les seves mans i d'una perfecció tècnica absoluta. Per a ell, tocar la música de

Schubert, Liszt, Haydn, Beethoven... sembla un fet impensable si prèviament no ha realitzat una tasca musicològica i summament reflexiva de tots els aspectes implícits a la partitura. Brendel va començar a tocar amb pianos Bechstein i Bösendorfer, i finalment optà per realitzar els seus recitals amb pianos Steinway.

Són moltes les particularitats d'aquest pianista amant de la pintura, la literatura, l'arquitectura i de tots els aspectes de l'art en general. Són prou conegudes les seves gires de concerts dedicades a integrals de compositors. Una de les més cèlebres la va realitzar entre el 1982 i 1983 interpretant en setenta-set recitals, i a set països diferents, la integral de *Sonates* de Beethoven, com també el seu cicle dedicat a les últimes obres per a piano de Schubert que va ser escoltat els anys 1987 i 1988 des dels Estats Units al Japó, l'antiga Unió Soviètica i nombroses capitals europees. Doctor *honoris causa* per la Universitat d'Oxford, Brendel continua, any rere any, aprofundint en la música dels seus autors predilectes tot realitzant enregistraments —ja des del 1970 amb Philips—, per bé que prefereix el directe a l'estudi de gravació.

En definitiva, escoltar Haydn, Mozart i Schumann en les mans de Brendel esdevindrà una brillant cloenda de la XIV temporada d'Ibercamera. ● Lluís Trullén

El Quartet Alban Berg debuta a Ibercamera

Ibercamera. Quartet Alban Berg, Hariolf Schlichtig, viola. Haydn, Debussy, Brahms. Palau de la Música Catalana. 22 maig de 1998 (21 h).

El Quartet de corda Alban Berg debutarà en la temporada Ibercamera. Fundat l'any 1970, dos dels seus components, el violinista Günther Pichler i el violoncel·lista Valentin Erben, són els dos únics representants que es mantenen del conjunt inicial. L'any 1981 Thomas Kakuska va substituir el viola Hatto Beyerle i l'any 1978 Gerhard Schulz va realitzar la tasca de segon violí en detriment de Klaus Mätzl. Amb dos violins Stradivarius del 1710 i 1719, amb una viola Lorenzo Storioni del 1780 i Matteo Goffriller de 1722, que havia estat en mans de Pierre Fournier i de Yo-Yo Ma, aquest quartet ha esdevingut un dels més preuats conjunts de cambra dels darrers vint anys. Les seves interpretacions de música contemporània, amb estrenes d'obres de Schnittke, Wimberger, Leitermeyer, Berio i del mateix Alban Berg, les *Variacions sobre un tema original* han mantingut una idèntica vinculació amb tot el gran repertori dels segles XVIII i XIX.

Després de formar-se amb el Quartet LaSalle a Cincinnati, les seves actuacions als festivals més preuats del món han esdevingut un fet habitual. Obres de Beethoven, Haydn, Mozart o Brahms han passat per les seves mans, amb unes versions que esdevenen veritables referències. Els *Quartetts* de Mozart, de Debussy, Brahms, Beethoven, Berg, Bartók, Debussy, Smetana o Ravel, formen part d'una discografia summament àmplia. En aquest debut interpretaran quartets de Haydn i Debussy, amb una segona part monogràficament dedicada al *Quintet op. 111* de Brahms, en què comptarà amb la col·laboració del viola Hariolf Schlichtig. ● LL.T.

I Musici clouen Euroconcert

Euroconcert. I Musici. *L'estro armonico* de Vivaldi. Palau de la Música Catalana. 6 i 20 de maig de 1998 (21 h.)

Com ja és habitual, el prestigiós conjunt italià I Musici torna a la temporada Euroconcert, en aquesta oportunitat per oferir dos concerts amb els quals es clourà la XIII edició de l'esmentat cicle.

I Musici s'ha convertit en un dels emblemes de la temporada Euroconcert; amb aquests dos concerts ja seran tretze les ocasions que hauran estat programats, i de nou la música de Vivaldi tornarà a convertir-se en protagonista de la seva actuació. Podrem escoltar, en el decurs d'aquestes dues actuacions, els dotze concerts que integren l'*opus 3* de Vivaldi, més conegut per *L'estro armonico*, un dels corpus musicals més cèlebres de la producció del compositor venecià.

Com és prou sabut dels melòmans, I Musici ha consagrat bona part de la seva trajectòria a la producció vivaldiana, com també a la dels autors barrocs italians contem-

poranis del compositor venecià. Les seves versions, hagin vingut de la mà de Felix Ayo, de Roberto Michelucci —que va estar al capdavant de la formació entre 1967 i 1972—, de Salvatore Acardo, de Pina Carmirelli, que substituï el cèlebre violinista l'any 1986, de Federico Agostini o de Mariana Sirbu, tenen un color musical d'una personalitat rellevant i distintiva respecte dels altres conjunts que també interpreten l'esmentat repertori. El seu Vivaldi lluminós, obert, amable en el gest, ric en la realització d'aquells clarsobscurs summament vinculats amb l'estètica musical barroca, sona en els seus Stradivarius i Guarnerius amb una màgia absoluta.

Aquests onze instrumentistes de corda, acompanyats pel baix continu del clavicèmbal, porta des de la seva fundació l'any 1952 una trajectòria musical imparable. Aleshores eren uns estudiants —pertanyents a l'Academia de Santa Cecília de Roma— que van integrar un conjunt sota la direcció del seu mestre, Remy Principe, i que tenien Felix Ayo com a primer violí, dedicats a l'exhumació de les partitures concertants del barroc italià; dècada rere dècada han consolidat una trajectòria que els ha portat a realitzar centenars d'enregistraments i a convertir-se en els més preuats ambaixadors mundials de la música vivaldiana. ● LL.T.

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA

C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/libreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat Nº Agència Dígit control Nº Compte

Titular Banc/Caixa Agència

Adreça agència Població Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms Professió

Carrer Telèfon

Població Dte. Província

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ Faré efectiu l'import mitjançant ☐

amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐ taló bancari adjunt. ☐

semestral de 2.350 ☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

Estrena del Divertiment de Ricard Lamote de Grignon

per F. TAVERNA-BECH

Certament, que una estrena d'una música es produeixi amb el retard de cinquanta i tants anys no constitueix cap motiu per lluir de cultura musical, sinó que és un fet del qual ens hauríem d'avergonyar tant els músics, com les entitats culturals i el públic en general. És cert que la guerra civil i els quaranta anys llargs de dictadura van suposar un seriós obstacle per a la difusió en general de la nova música catalana. Tot i això, però, en el cas de Ricard Lamote de Grignon hem de reconèixer que la nostra societat ha estat injusta en marginar-lo. I així es posa de manifest si ens atenim a la poca música que n'ha arribat a les nostres orelles.

Podem dir que Lamote de Grignon va ésser un dels molts compositors catalans que en un moment va sentir-se atret pel wagnerisme, conreat amb veritable devoció per la generació del seu pare. Amb tot, Ricard Lamote de Grignon aviat va intentar trobar el seu camí amb la pràctica d'un cromatisme més lliure i fins i tot apropant-se a les tendències seguides per l'escola francesa. Fins a cert punt la seva música constitueix una mena de nexa entre el wagnerisme i el romanticisme d'arrel llatina.

Dotat d'uns coneixements ben profunds tant de la composició com

Ricard Lamote de Grignon

de l'art de l'orquestració, Lamote de Grignon, fill, tingué la capacitat d'emprendre amb èxit la pràctica de qualsevol estil compositiu i d'adequar-se a les exigències d'una estètica determinada, bo i aportant-hi quelcom de personal en aquestes temptatives.

La composició del *Divertiment* per a orquestra de jazz va ésser iniciada el mes octubre de 1936 i va

posar-hi punt final pocs dies abans del Nadal del mateix any. Consta de quatre moviments que contrasten entre si per llurs *tempi*. En principi, sembla que va ésser concebut per a una petita orquestra integrada per flauta, clarinet, saxòfons, trompetes, trombó, piano, timpani, percussió i quintet de corda. Una ullada a la partitura, en la qual impressiona la grafia nítida i clara del compositor, ens posa de manifest l'atenció del compositor per cuidar els detalls i l'esperit obert per desenvolupar l'obra, és a dir, sense prejudicis estètics per desenvolupar fórmules rítmiques inusuals en la distribució dels temps del compàs o fins i tot de plantejar-hi processos politonals que accentuen el caràcter propi del divertiment. Sembla que l'obra havia de constituir la música d'un ballet; a més, una nota manuscrita que figura al final de la partitura sembla indicar que per a l'any 1937 estava prevista una estrena parcial de l'obra a Ràdio Barcelona. Amb tot, la inestabilitat i els conflictes de l'època van impedir la realització d'ambdós projectes.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Albert Guinovart, piano. Edmon Colomer, direcció. Obres de Ricard Lamote de Grignon, G. Gershwin i M. Mussorgski. Palau de la Música Catalana. 8, 9 i 10 de maig de 1998 (21 h, 19 h i 11 h, respectivament).

Obra de Leo Janáček per l'OBC

per F.T.-B.

La temporada de l'OBC conclourà amb un concert que té una programació ben especial. Així, hi figuren tot un seguit de fragments operístics de Wagner i la *Sinfonietta* de Leo Janáček, el compositor txec que, adscrit al nacionalisme romàntic, va evolucionar vers un expressionisme més lliure i les audàcies del qual van atorgar la consideració de figurar entre els avantguardistes de principi de segle; també va ésser membre actiu de la SIMC, la societat que va treballar per a la difusió de la nova música a partir dels anys vint i que anualment, encara ara ho continua

fent, organitzava un Festival Internacional per estrenar-hi les obres més interessants del moment. L'any 1936 aquest Festival s'esdevingué a Barcelona, amb el privilegi d'estrenar, entre altres partitures, el *Concert per a violí i orquestra* d'Alban Berg i el *Quartet de corda núm. 5* de Bartók, dues obres cabdals i exemplars de la música del nostre segle.

Janáček va estudiar a fons les relacions entre el cant popular i la fonètica del llenguatge, de les quals va extreure unes conclusions —que ara no és el moment d'exposar— que li van servir per trobar l'harmonia i els principis formals subjacents en

les melodies populars. La troballa o la teoria, si es vol, ha de considerar-se com una aportació important per al coneixement de les bases del cant dels pobles i va servir-li per accentuar el caràcter personal de la seva música. La *Sinfonietta* constitueix avui dia un dels textos clàssics de la literatura musical del segle XX.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Janet Robb, soprano. L. Foster, direcció. Richard Wagner i L. Janáček. Palau de la Música Catalana. 15, 16 i 17 de maig de 1998 (21, 19 i 11 h, respectivament).

Torna el cicle del Nick Havanna

per F.T.-B.

Per als qui s'interessen per la nova música del segle XX, la cita anual que convoca el Nick Havanna amb el suport de la Fundació Música Contemporània suposa una mena d'oasi reconfortant on recuperar forces per resistir el setge i l'omnipresència de les músiques de l'antigor, sigui remota o bé propera.

Amb aquesta que se celebra enguany, són ja tretze les edicions que s'han organitzat amb el propòsit de donar a conèixer algunes de les novetats més interessants del moment i alhora permetre l'actuació dels músics més qualificats en la interpretació d'una música, la qual, si més no, constitueix un revulsiu estètic per al conformisme i la immobilitat de certs sectors de la indústria musical.

El cicle va inaugurar-se el propi passat dia 20 d'abril amb un «Homenatge in memoriam: Xavier Joaquim» que, protagonitzat per Anna Ricci i Pedro Vicedo, programava obres de Charles, Rossini, Guinjoan, Marco, Barce, Nuix, Mestres Quadreny, Soler i Sardà. A continuació (dia 27 d'abril) hi va haver l'actuació del Trio Sekwenza (flautes, guitarra i violoncel).

Ja aquest mes de maig és previst per al dia 4 un recital del clarinetista Joan-Pere Gil amb el pianista Miquel Villalba amb un programa en què figuren partitures de Reger, Castillo, Boulez, Grébol, Soler i Francaix. El dia 11 el quintet Luur-Metalls interpretarà obres de Zbinden, Lutoslawski, Jurado, Egea, Crespo, Brotons i Montsalvatge. El dia 18 hi ha anunciada l'estrena d'una òpera original d'Eduardo Diago titulada *Cecilio*: in

memoriam, qualificada per l'autor com a comèdia fúnebre. El 25 de maig es presentarà l'Orquestra de Flautes de Barcelona, integrada per dotze instrumentistes que dirigeix Pierre Alain Biget; en el programa figuren composicions de Guinjoan, Nuix, Taïra, Solberger, Reich i Brotons.

Ja en el mes de juny, concretament el dia 8, el grup instrumental Sitges 94, dirigit per González de la Rubia, oferirà un programa amb obres de Blanch, Humet, Dini i del mateix director. El cicle es clourà amb l'actuació de l'Ensemble Triolog de Munic, que ha preparat un programa integrat per obres de Hirsch, Riedl, Vadillo, Stravinsky, Lutoslavski, Schéid i Cage.

Com és habitual, els concerts són gratuïts, tots comencen a les nou de la nit i sempre s'escauen en dilluns.

Generalitat de Catalunya
Abadia de Montserrat
Consell Català de la Música
Escola de Pedagogia Musical
Fundació Abadia de Montserrat, 2025
Fundació Orfeo Català - Palau de la Música Catalana

Montserrat

Homenatge
P. Ireneu Segarra

HOMENATGE AL P. IRENEU SEGARRA

Acte acadèmic

Glossa de la figura i l'obra del P. Ireneu
per l'escriptor
JORDI SANSANEDAS

Concert

ESCOLANIA DE MONTSERRAT
CORAL ANTICS ESCOLANS DE MONTSERRAT
ORQUESTRA DE L'ESCOLANIA DE MONTSERRAT

BERNAT VIVANCOS, piano

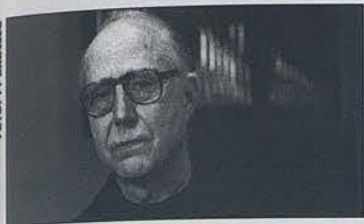
Solistes vocals i instrumentals

JORDI-AGUSTÍ PIQUÉ, director

Obres: J. Cererols, I. Segarra, A. Viola

Dimarts, 19 de maig de 1998, a les 21 h. - al Palau de la Música Catalana

Concert d'homenatge al P. Ireneu Segarra

P. Ireneu Segarra

per RRM

El proper dia 19 de maig, en un concert al Palau de la Música Catalana, les mostres d'afecte personal, d'admiració i reconeixement a la seva tasca en el món de la música i de la pedagogia, que el P. Ireneu Segarra ha rebut d'arreu, amb motiu del seu comiat de la direcció de l'Escolania de Montserrat, després de 44 anys d'exercir-la, cristal·litzaran en un concert d'homenatge, el pes principal del qual recau, precisament, en l'actuació de l'Escolania de Montserrat, sota la direcció del seu successor G. Jordi-Agustí Piqué i Collado.

El concert s'inicia i es clou amb dues obres emblemàtiques i adientment representatives de dues grans figures de l'Escola Montserratina dels segles XVII i XVIII: els *Magnificat* del P. Joan Cerebols (1618-1680) i del P. Anselm Viola (1738-1798), obres que, en respondre als corrents estètics i estilístics privats del seu temps, donen fe de l'actitud oberta i receptiva que ha estat, i és, una constant de la comunitat montserratina.

Un fet que també podem constatar mitjançant les tres composicions del mateix P. Ireneu Segarra que formen el centre del programa: *Tres petits preludis per a piano*, l'harmonització d'una melodia tradicional, *Muntanyes del Canigó*, i una *Salve* a quatre veus blanques i orgue, datades, respectivament, del 1949, 1974 i 1978.

A més de l'Escolania de Montserrat, amb els solistes vocals de la mateixa formació, de la Coral d'Antics Escolans de Montserrat i de l'Orquestra de l'Escolania de Montserrat, col·laboren en aquesta audició el pianista Bernat Vivancos i l'organista Joan Casals, tots ells antics membres de l'Escolania.

D'aquesta manera —amb l'actuació de l'Escolania i dels seus antics membres, i també amb una mostra de l'obra de creació del P. Ireneu, en gran part dedicada, exemplarment, a les necessitats funcionals i pastorals del Monestir— els amics de l'homenatge podran copsar la qualitat del seu llegat, en l'aspecte interpretatiu, creatiu, pedagògic i pastoral.

Concert d'homenatge al P. Ireneu Segarra. Escolania de Montserrat. Coral d'Antics Escolans (dir.: Jordi Boltes). Orquestra Escolania de Montserrat (dir.: Josep M. Falcó). Carles Prat, soprano. Ernest Brufau, soprano. Joan Casals, orgue. Dir.: G. Jordi-Agustí Piqué i Collado. Cerebols, Segarra, Viola. Palau de la Música Catalana. 19 de maig de 1998 (21 h).

Torna l'òpera més bella de Txaikovski

per J.C.C.

Torna a la programació del Gran Teatre del Liceu l'obra més celebrada de Piotr I. Txaikovski. Estrenada a Moscou el mes de novembre de 1979, va ser la seva presentació a Sant Petersburg, dos anys més tard, la fita que marca l'autèntic punt de reconeixement d'aquesta composició.

Dotze anys més jove que *Dama de piques*, l'òpera mestra del compositor, *Ievgueni Onieguin* ha fet més història sobretot per causa de la seva extraordinària bellesa, en el sentit més explícit de l'expressió. Com ha escrit Paul Henry Lang, *Ievgueni Onieguin* és massa bonica per ser una òpera gran. De fet, aquest és un judici que serveix per a la major part de la producció del segurament més escoltat de tots els compositors russos.

L'argument es basa en una obra del gran literat rus A. Pushkin, en què es narra una història d'amors i desamors, no ben convencional però a la fi no del tot original, en un ambient social d'alta noblesa del segle XIX situada a la imperial ciutat de Sant Petersburg; un context genèric i històric que ha agomolat una gran part del repertori operístic romàntic. Amb un argument mancat d'autèntic nervi tràgic —ben altrament del que s'esdevé amb l'al·ludida *Dama de piques*—, tanmateix permet al compositor abocar la seva imaginativa, reconeguda i tan estimada vena melòdica, sadollant els tres actes de la representació de moments d'una extraordinària espectacularitat, ja sigui en el pla orquestral com també en el vocal solista i en el coral, alguns dels quals ben coneguts, en algun cas per haver fet història de forma independent en el concertisme simfònic; és el cas de la polonesa que obre el tercer acte. També s'ha de fer esment del cor "Vót tak Syurpriz!" que obre el segon, el gran duet que clou l'obra entre Tatiana i Onieguin, la densa ària de Lensky del segon acte, la de Gremin del tercer acte i l'escena dita dels duel·listes que clou el segon acte.

L'exuberància de recursos imaginatius de Txaikovski i el domini excepcional de l'orquestració inunda aquestes pàgines d'autèntic specta-

Piotr I. Txaikovski

cle musical en el millor sentit de l'expressió i converteix l'òpera en una manifestació exultant d'al·licients.

La versió que arriba al Victòria està servida per un quadre d'interprets en el qual dominen veus joves de considerable projecció, que a més donen molt bé el tipus físic corresponent als seus personatges. Onieguin serà Wojciek Drabowicz, Tatiana serà interpretat per la soprano Solveig Kringelborn, Lensky per Evan Bowers i Olga per la mezosoprano donostiarra Itxaro Mentxaka. Al seu costat il·lustres veterans, com Viorica Cortez (Larina), Rita Gorr (Filippyena) i el nostre Eduard Giménez (Mr. Triquet) esdevindran comprimaris de luxe. Per la seva part, els segons premis del Francesc Viñas de les darreres edicions Taras Chtonda i Aik Martirossian compartiran el paper de Zaretsky.

La producció és compartida per l'Òpera de Leipzig i pel Gran Teatre del Liceu, adaptada a les possibilitats del Victòria. La direcció musical serà d'Alexander Anissimov, que, com la major part del repartiment, és un nom nou per als afeccionats barcelonins.

Gran Teatre del Liceu. *Ievgueni Onieguin*, de Txaikovski. Llibret: K.S. Shilovsky i Piotr I. Txaikovski. Wojciek Drabowicz, Solveig Kringelborn, Evan Bowers, Itxaro Mentxaka, Konstantin Gorny, Viorica Cortez, Rita Gorr, Eduard Giménez, Taras Chtonda i Aik Martirossian. Direcció musical: Alexander Anissimov. Producció Gran Teatre del Liceu-Òpera de Leipzig. Teatre Victòria. 14, 20, 23, 26, 29 (21 h) i 17 (17 h) de maig de 1998.

PASSIÓ PER LA MÚSICA

Canal 33

1- E
caràcte
-La
2- L
en un l
-La
3- L
en una
-La
4- A
els ami
-La
5- E
-La
ció or
6- L
da?
-Ll
7- E
-Co
8- Q
desgrà
-P
xim.
9- Q
-El
10-
-O
11-
-El
12-
-La
13-
-L'
14-
en pro
-Jo
15-
-L
16-
-R
17-
ció fa

Qüestionari Proust

JOSEP M. MESTRES QUADRENY

Manresà nascut el 1929, Josep M. Mestres Quadreny ha assumit tots els mites artístics propis de la seva generació. Membre de l'històric Cercle Manuel de Falla de Barcelona, deixeble de Cristòfor Taltabull i promotor del grup Música Oberta, vinculat al Club 49, conreà el serialisme, abans de considerar el so com un pur objecte musical, i d'acostar-se a la música electrònica i servir-se de les eines informàtiques. Les seves afinitats envers el teatre musical l'han portat, a més, a una peculiar identificació amb el característic món poètic de Joan Brossa.

1- El principal tret del meu caràcter?

-La serenitat.

2- La qualitat que prefereixo en un home?

-La diligència.

3- La qualitat que prefereixo en una dona?

-La diligència.

4- Allò que més m'estimo en els amics?

-La lleialtat.

5- El meu principal defecte?

-La dificultat de comunicació oral.

6- La meua ocupació preferida?

-Llegir.

7- El meu somni de benestar?

-Continuar com estic ara.

8- Quina fóra la meua pitjor desgràcia?

-Perdre un familiar pròxim.

9- Què voldria ser?

-El que sóc.

10- On desitjaria viure?

-On visc.

11- Quin color prefereixo?

-El verd.

12- Quina flor prefereixo?

-La mimosa.

13- Quin ocell prefereixo?

-L'àliga.

14- Els meus autors preferits en prosa?

-Joyce, Eco.

15- Els poetes preferits?

-Lorca, Brossa.

16- Els herois de ficció?

-Ràma, Orfeu.

17- Les meves heroïnes de ficció favorites?

-Isolda, Carmesina.

18- Els meus compositors favorits?

-Bach, Wagner, Debussy.

19- Els pintors predilectes?

-Goya, Miró.

20- Els meus herois de la vida real?

-Els metges sense fronteres.

21- Les meves heroïnes històriques?

-Rosa Luxemburg, Teresa de Calcuta.

22- Els noms que prefereixo?

-Albert, Bernat.

23- Què detesto més que res?

-La mesquinesa.

24- Quins caràcters històrics menyspreo més?

-L'arrogància, l'estupidesa.

25- Quin fet militar admiro

més?

-Tots són prou vergonyants.

26- Quina reforma admiro més?

-La que encara està per fer.

27- Quins dons naturals voldria tenir?

-Intel·ligència, clarividència.

28- Com m'agradaria morir?

-De cap manera. Si no hi ha remei: de sobte.

29- Estat present del meu esperit?

-Escèptic.

30- Fets que m'inspiren més indulgència?

-Els derivats de la bona fe.

31- El meu lema?

-Endavant!

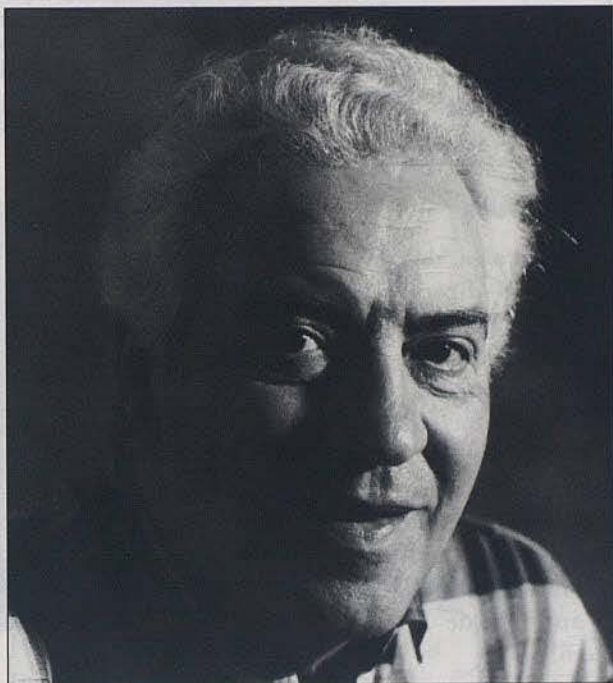

FOTO: E. MARTÍN

AUDITORIS DE CATALUNYA

Auditori Carulla-Font de l'Espluga de Francolí

1.-**Nom:** Teatre del Casal de l'Espluga de Francolí. Nom de l'Auditori: Carulla-Font (dins del Casal de l'Espluga de Francolí).

2.-**Adreça:** pl. Montserrat Canals, 1. L'Espluga de Francolí (Tarragona). Tel. 977.87.03.59. Fax 977.87.10.12.

3.-**Arquitecte:** el del Teatre és Bonet Garí. L'arquitecte de l'Auditori és Jordi Piñol i Font.

4.-**Any d'inauguració:** el Teatre és de l'any 1963. L'Auditori és de l'any 1982.

5.-**Cost de la construcció:** tant el Teatre com l'Auditori van ser totalment finançats per l'industrial Lluís Carulla i Canals.

6.-**Propietat:** el Casal de l'Espluga.

7.-**Gestió:** el Casal mitjançant la junta directiva.

8.-**Aforament:** el teatre té 1.200 localitats. L'Auditori en té 160.

9.-**Capacitat d'ubicació dels intèrprets:** la boca de l'escenari del teatre fa 14 m d'amplada per 10 m de fons. Hi han actuat or-

questres simfòniques i el Cor gran de l'Orfeò Català. L'escenari de l'Auditori fa 6 x 4 m de fons.

10.-**Funcionalitat i/o polivalència:** les activitats es reparteixen entre les dues sales. S'hi fa cinema cada setmana, algunes obres de teatre i música.

11.-**Temporades estables:** la més estable seria la catorzena edició del Festival de Música que es fa a l'estiu. I uns tres concerts al trimestre.

per MONTSERRAT PUIG

Josep Rovira és, des de fa sis anys, el director general del Casal de l'Espluga de Francolí, triat per la junta directiva. Ell prové del sector de l'exportació de mobles d'hoteleria.

—Sorprèn una mica que una població de 3.000 habitants tinguin uns equipaments culturals tan grans, un teatre de 1.200 places i un auditori de 160. Té una explicació?

—Sí, la idea del senyor Lluís Carulla era que l'Espluga creixeria amb un polígon industrial, i per tant calia assegurar els equipaments culturals perquè cada habitant tingués el seu lloc. Després les coses han anat d'una altra manera.

—Com s'organitzen al Casal per fer les activitats que hi porten a terme?

—Tenim 28 seccions d'activitats, entre les quals un fons editorial i també s'edita una publicació, "La Revista del Francolí", que està subvencionada. L'Escola de Música també és del Casal. Actualment tenim uns 90 alumnes, repartits entre la secció instrumental i la secció de cant coral. Rebem ajuts del municipi, ja que cada un dels nostres alumnes és subvencionat amb 40.000 pes-

setes l'any, però l'aplicació de la LOGSE ens ha encarit molt les despeses. La mateixa Escola organitza tres concerts al trimestre, entre els quals comptem el de Nadal i el de final de curs. A l'estiu s'organitza el Cicle de Música Clàssica, anem per la catorzena edició. Esporàdicament tenim l'actuació d'alguna orquestra com a intercanvi, mitjançant la Diputació de Tarragona.

—I pel que fa al teatre?

—Tenim una secció, "Cent anys de teatre a l'Espluga", que fa unes 3 o 4 produccions pròpies l'any. De tant en tant fem acords amb Focus, nosaltres hi posem el teatre i ells es queden el taquillatge. D'altra manera no és possible. Com a activitat constant es fa cinema tots els caps de setmana. També fem acords amb

grups de teatre que vulguin adequar-s'hi la llum i el so.

—I la qüestió del pressupost? Tenen subvencions?

—Mirem d'explotar aquells serveis del Casal que poden ser rendibles, com el bar i el restaurant, i ens acollim a les subvencions de la Diputació per a grups de teatre que, com ja he dit, es vulguin adequar la llum i el so...

Al Casal de l'Espluga treballen incansablement per mantenir les instal·lacions culturals que ja fa anys els van regalar. Lluiten per mantenir els serveis, com l'Escola de Música, malgrat les lleis que n'encareixen el cost, i poder mantenir una tradició de música i teatre ben arrelada en aquesta vila de només 3.000 habitants on gairebé cadascú pot tenir la seva butaca al teatre.

MAIG

catallunya música
163
petista musical catalana

El Taller de Músics i Columna Música treuen cinc nous CD

per ALBERT SUÑÉ

El passat mes de març el Taller de Músics presentà cinc novetats discogràfiques editades conjuntament amb Columna Música. L'acte serví per presentar, igualment, una sèrie de reedicions. Tant pel que fa a coses del Taller en solitari com en col·laboració amb l'esmentada editora. Entre les quals l'exitós àlbum de Tete Montoliu amb la banda del mateix Taller, que ja ha vist la seva tercera aparició.

Les autèntiques novetats són cinc CD en què, igual com en els altres discos, hi ha intervingut gent que han tingut o tenen relació amb l'escola barcelonina: Sean Levitt; Central Intelligence Jazz Orquestra, amb l'obra *La*

Terra és un tambor; Àngel Pereira+Lluís Vidal; The Michael Grossman Group sota el títol *As It Appears*, i Alfons Enjuanes Quartet, que amb el disc *Yes or No*, ret homenatge a la música del saxo Wayne Shorter.

No tots aquests cinc CD són actuals. Per exemple, el que fa referència al percussionista Pereira i al pianista Vidal. De fet, és una obra de joventut, ja que els temes foren gravats el mes de juny dels anys 1979 i 1981. El del guitarrista Sean Levitt ho fou el novembre de 1988, i el del pianista Grossman, el setembre de 1995 a Nova York. Els més actuals són els del també guitarrista Enjuanes (abril de 1997) i el de l'orquestra que dirigeix el trompeta Jürgen Scheele (maig de l'any passat).

El Taller de Músics edità en solitari vuit CD. A partir del número nou, s'associà amb Columna Música. Fet que s'esdevingué la darrereria de l'any 1997. Les cinc novetats de què parlem corresponen precisament al núm. 9 (Levitt), 10 (Grossman), 18 (Enjuanes), 19 (Pereira+Vidal) i 20 (Central Intelligence Orchestra). Pel que fa a les reedicions presentades, cal parlar, entre d'altres, de les del grup A Free K i el trompeta Jack Walrath, Ze Eduardo Unit, Ictus, i Joan Sanmartí (àlbum doble).

Sembla, per tant, que la col·laboració Taller de Músics-Columna Música —editora que ha donat a conèixer també altres estils musicals— ha posat la directa.

Jovenets

Àngel Pereira + Lluís Vidal. Àngel Pereira, vibràfon, xilòfon i marimba; Lluís Vidal, piano.

Ja hem dit que aquest treball és una obra de joventut. Pereira i Vidal lliguen i deslliguen temes de Joan Albert Amargós, el mateix Vidal, Chick Corea i Peter Tanner.

És un disc que pot arribar a cansar. Però en el qual hi ha troballes força aconseguides. No és un disc de jazz. Simplement, és el treball de dos músics joves —que més endavant aconseguiran uns quants llorers— que decideixen unir esforços sota una ona clàssica. Quan Pereira està millor

és en la "Sonata per a marimba i piano", de Tanner, on demostra el seu virtuosisme en aquest instrument. Per la seva banda, Vidal palesa ja un bon cabal d'idees i sensacions.

Indolència

Sean Levitt. Sean Levitt, guitarra; Lluís Vidal, piano; Mario Rossy, contrabaix; David Xirgu, bateria.

Primer disc en què el guitarrista nord-americà fincat a Catalunya actua com a líder. La gravació és força deficient, ja que se sent molt el piano i poc la guitarra. De tota manera, hom es pot adonar tot seguit que el so de Levitt no és precisament brillant. De fet, és un xic apagat. Precisament per això i pel fet que ningú vol tibar del carro, el disc, en general, es basa en un *swing* tranquil i relaxat, en el qual els quatre músics es gronxen indolents. És, per tant, un disc molt lineal. Massa,

en ocasions. Perquè no hi ha emoció. Excepte en el darrer tema, "The Fruit", de Bud Powell, en què el combo, sense Vidal, transmet bastant més calor. Només hi ha una balada: "My ideal".

La música de Shorter?

Alfons Enjuanes Quartet. *Yes or No*. Alfons Enjuanes, guitarra; Albert Bover, piano; Horacio Fumero, contrabaix; Peer Wyboris, bateria.

El subtítol del disc pot enganyar algú, ja que s'hi especifica: "La música de Wayne Shorter". I no ho diem perquè el grup no interpreti temes del saxo nord-americà. Que sí que ho fa. Però cal pensar que Shorter és un home que ha evolucionat de manera continuada des que fou membre d'un dels combos de Miles Davis. Posteriorment entrà en l'ona del *jazz-rock* amb la constitució del grup Weather Report, i sempre més s'ha mantingut en una ona de modernitat.

Naturalment, Enjuanes i els seus companys poden tocar Shorter com vulguin. Però aquest disc és, bàsicament, un pulcre i educat concert de *swing*. Ningú no arrisca i tothom fa la feina amb dedicació,

sí, però sense alçar en cap moment el nivell de l'esmentada modernitat. Cosa totalment vàlida, d'altra banda. Per tant, el disc podria haver estat dedicat a la música d'un altre home, i no hauria passat res.

Enjuanes se'n surt amb escreix. És un guitarrista que s'entén força bé i s'explica amb soltesa. Al seu costat, Albert Bover torna a palesar que és un dels nostres pianistes més qualificats. La seva magnífica tècnica, la posa al servei d'un discurs curull d'idees i sensacions. Per la seva banda, Fumero i Wyboris estan com sempre. És a dir, perfectes en el seu rol d'acompanyants. El disc rep el nom del primer dels temes de Shorter que interpreta el grup.

La idea era bona

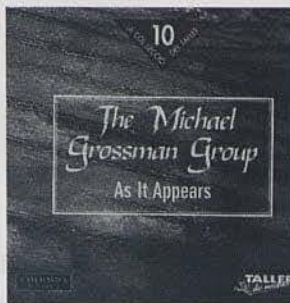
Central Intelligence Jazz Orquestra. *La Terra és un tambor*. Vint-i-un músics. Composició, arranjaments, trompeta i direcció: Jürgen Scheele.

Aquest concert fou presentat a l'Espai en el marc del Festival Internacional de Jazz de Barcelona de 1996. I la gravació tingué lloc al Mercat de les Flors el maig de l'any passat.

La idea de Scheele era bona: constituir una orquestra integrada per quatre trompetes (incloent-hi la seva), tres trombons, quatre saxos i clarinets, tres violins, una viola, un violoncel, un contrabaix, un bateria i tres percussionistes, per tal de fer un cant a la terra i en què la percussió tingués una importància cabdal. I la idea era acoïllida *a priori* amb expectació. Però els resultats no són satisfactoris. Perquè és allò de "molt soroll i poques nous".

De fet, la banda actua

conjuntada en molts pocs moments. Per tant, prevalen els solos, una solució que no sempre pot funcionar. A més, els temes s'assemblen força els uns als altres. I encara que s'hi barregi el jazz amb la música d'avantguarda i els mil sons que poden produir tres percussionistes realment inspirats (Chandra, Nan Mercader i Antonio Sánchez), cal més frescor d'idees per tal de poder espremer al màxim el talent dels músics que s'hi apleguen: Matthew Simon, trompeta; John DuBuclet, trombó; Alfons Carrascosa, saxos i clarinet; Olvido Lanza, violí; i Paul Stouthamer, violoncel, entre d'altres, que vagaregen perduts per les immensitats d'un espai que només s'insinua.

Un Bill Evans del 2000

The Michael Grossman Group. *As It Appears*. Michael Grossman, piano; John Stubblefield, saxo tenor; Tony Garnier, contrabaix; Mike Clark, bateria.

Grossman és un pianista nord-americà que fa uns cinc anys que viu a casa nostra. Però com que tenia un grup a Nova York, va aprofitar l'avenç per enregistrar-lo a la ciutat dels gratacles. Gravació que ara ha sortit a la llum i en la qual es demostra que Grossman és un pianista excel·lent. De vegades pot recordar, fins i tot, Bill Evans. Ho diem pel seu lirisme, no gens embafador. A més, fa servir un lligat magnífic i personal, que trenca, però, amb frases tallants, curtes. És un pianista que mai no es fa pesat, cosa que vol dir que les seves idees apareixen sempre fresques. Evidentment, amb tot això hom pot pensar que és un músic sensible i flexible alhora.

El grup demostra que és un combo sòlid i efectiu, que s'instal·la còmodament en l'ona *bop*. Però no vol dir que no hi hagi espai per a les balades i el *blues*. O, fins i tot, per a un tema *latin*. És un grup amb força, compacte, en el qual destaca, a més, el saxo tenor Stubblefield, amb una forta influència coltranià. El disc rep el nom d'un dels temes: "As it appears", tocat com un vals, i que esdevé un dels moments essencialment lírics de la gravació. El tema, com gairebé tots, és del mateix líder.

Oboe quartets

Obres de Mozart, Stamitz i Krommer. Paul Goodwin (oboè) & Terzetto Harmonia Mundi HMC 907220

Sempre es comenta que van ser els anomenats *Quartets de París* de Telemann els que, d'alguna manera, van anunciar l'adveniment d'una de les formes més valorades durant el classicisme musical en la segona meitat del segle XVIII i fins i tot més enllà. El classicisme també va representar la desaparició d'altres formes musicals, com el *concerto grosso*, i també d'instruments com la viola de gamba o la flauta de bec.

Davant d'aquestes afirmacions, queda clar que el fet que es componguessin durant aquesta etapa quartets per a oboè i corda, reflectia que aquest instrument havia superat la revàlida que va representar el canvi d'època i que es va produir sobretot entre el 1750 i 1770. Si fins aleshores la sonata per a oboè i continu havia estat la forma cambrística predilecta per a aquest instrument, a partir d'aleshores ho fou el quartet per a oboè.

El present enregistrament n'és un exemple, ja que s'hi inclouen quatre mostres de quatre autors diferents: Wolfgang Amadeus Mozart, l'alemany afrancesat Louis Massoneau, Carl Stamitz i Franz Krommer. Tots reflecteixen ambients força diferents... Mozart l'escriu en els anys de Salzburg, després de la seva estada a

Mannheim. Massoneau el va escriure a Hamburg. Carl Stamitz va ser un dels compositors de Mannheim que va compondre el quartet més o menys per la mateixa època que el de Mozart, tot i que probablement es va estrenar a París, al Concert Spirituel, on aquest compositor es va fer cèlebre. Krommer va ser amic de Haydn i Beethoven a Viena, ciutat on va escriure el quartet l'any 1795.

D'aquest petit repàs històric traïem la conclusió que el repertori inclòs en el present enregistrament constitueix una mostra certament antològica del gènere, factor al qual hem de sumar el fet que es tracta d'una interpretació amb criteris històrics.

L'oboïsta anglès Paul Goodwin ja és prou conegut entre els discòfils pels seus nombrosos enregistraments discogràfics, també per la seva col·lecció d'oboès històrics i més recentment perquè és un dels directors associats de The Academy of Ancient Music. En aquest enregistrament el sentim al costat de les tres senyores que formen el trio de corda anomenat Terzetto: Anna McDonald i Jane Rogers (violins) i Helen Gough (violoncel).

El sempre delicat treball de conjunt que comporta la transparent sonoritat de la música del classicisme, en aquest enregistrament està resolt de manera extraordinàriament acurada. El treball dinàmic dona al resultat un lirisme de gran atractiu i plenament adequat al discurs musical d'aquest repertori. Una delícia.

El disc, enregistrat l'octubre de 1996, es complementa amb un *adagio* (K. 580a) que Wolfgang Amadeus Mozart va escriure per a corn anglès i corda i que, com a curiositat, direm que comença amb un primer compàs idèntic al del cèlebre motet "Ave Verum". ● Joan Vives B.

VIVALDI: Concert for the prince of Poland

The Academy of Ancient Music. Dir. Andrew Manze
Harmonia Mundi
HMC 907230

Enregistraments com el que ara ens ocupa ens recorden que Venècia va ser, sobretot a partir del segle XVI, una ciutat eminentment turística. Precisament un dels grans atractius que aquella ciutat va oferir durant les primeres dècades del segle XVIII va ser precisament la música d'Antonio Vivaldi. Això era una evidència. Vivaldi va arribar a aplegar una gran fortuna gràcies a la venda dels seus concerts, no només a l'Ospedale della Pietà on va treballar intermitentment, sinó també a tota una sèrie d'aristòcrates europeus que passaven per la ciutat dels canals i que, portats per la seva melomania, s'emportaven música d'"Il prete rosso".

La que segurament va ser l'última visita il·lustre que Vivaldi va veure passar per l'Ospedale esmentat i que se'n va emportar concerts seus, concretament quatre, va ser el príncep de Polònia. Fins i tot el dia 21 de març de 1740 aquest príncep va poder assistir a un concert especial dedicat a la seva persona per l'orquestra de noies orfes i abandonades que dirigia el mateix compositor. En aquelles dates Vivaldi ja estava en les seves hores baixes. Encara no un mes després, conscient que la

seva música ja no brillava de la mateixa manera que uns anys enrere, va decidir marxar cap a Viena a la recerca d'una nova oportunitat. Vivaldi havia de morir a la capital austríaca l'any següent, el 1741.

Tots aquests fets donen a les quatre obres que centren aquest enregistrament (*Simfonia R. 149, Concert R. 540 per a llaüt i viola d'amor solistes, Concert R. 552 "violino in echo lontano" i Concert R. 558 "con molti strumenti"*) la dimensió d'obres escrites per un Vivaldi madur, de 61 anys. Molt probablement van ser les últimes que van sorgir de la seva ploma. Obres per a instrumentacions inusuals i que avui han esdevingut certament populars entre els melòmans. L'enregistrament es complementa amb la inclusió de dos dels concerts per a violí, corda i continu de l'*opus VIII* "*Il cimento dell'armonia e l'invenzione*": el número 5, "*la tempesta di mare*", i el número 6, "*Il piacere*".

No és la primera vegada que la mítica Academy of Ancient Music, dirigida tant de temps per Christopher Hogwood, se'ns presenta sota el segell d'Harmonia Mundi, dirigida pel violinista Andrew Manze, a qui també coneixem per la seva participació al grup Romanesca. Recordeu en aquest sentit l'enregistrament aparegut fa un temps dels concerts per a violí de J. S. Bach.

Aquesta lectura dels concerts vivaldians participa plenament del que podríem qualificar com a esperit interpretatiu anglès. Òbviament, es tracta d'una versió amb criteris històrics caracteritzada per una contenció i un refinament plenament allunyats de la contundència de les versions amb *tempi* brillants, contrastats i dinàmiques espectaculars que en els últims anys han vingut oferint

grups italians com L'Europa Galante o Il Giardino Harmonico. No obstant això, es tracta d'una versió excel·lent que entre els seus atractius comptem amb la participació d'aquest virtuós en alça que és el violinista Andrew Manze i també amb el valor segur que atorga a l'enregistrament el fet d'estar format per alguna dels concerts més atractius de la producció vivaldiana. ● J.V.B.

L'esplendorós barroc

Música per a oboè i orgue.
Josep Julià (oboè) i Montserrat Torrent (orgue)
DISCANT, MIL 3
CD - 3M 3002

La firma discogràfica del nostre país Discant continua ampliant el catàleg de la seva oferta amb un nou enregistrament de l'orgue Montserrat Torrent, aquest cop, però, al costat de l'oboïsta Josep Julià. Aquests dos músics de reconegut prestigi formen un duet estable des de l'any 1992, alhora que comparteixen la tasca de professors del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona, cadascú en la seva especialitat.

Un altre element en comú que comparteixen aquests dos intèrprets és el de ser dos coneixedors de la interpretació amb criteris històrics. En el cas de Montserrat Torrent ja són prou conegudes i celebrades les seves versions, particularment de música ibèrica dels segles XVI i XVII. En el cas de Josep Julià, paral·lelament a la seva formació en l'oboè mo-

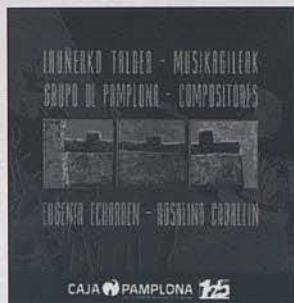
dern, sovint també ha fet concerts amb oboè barroc.

Més enllà del títol de l'enregistrament... *L'esplendorós barroc*, en aquest disc podem sentir Josep Julià emprant un oboè modern. D'altra banda, l'orgue és el de l'Església Parroquial de Sant Feliu de Cabrera de Mar (Maresme). Afegim-hi que l'enregistrament es va fer la darrerria de 1996, principi de 1997.

Un dels valors afegits d'aquest disc és la varietat i la plasticitat sonora del repertori que s'hi inclou, òbviament extret íntegrament del període barroc. Primerament sentirem l'atractiva *Sonata en do menor* (R. 53) per a oboè i baix continu d'Antonio Vivaldi, a la qual segueix una *Ciaccona per a orgue* del gran antecessor de Johann Sebastian Bach, Dietrich Buxtehude. Del mateix Bach hi podem sentir 3 fragments de *Cantates* arranjats per a oboè i orgue, concretament de les números 4, 21 i el cèlebre coral de la 140.

Un *Preludi i fuga en Sol menor per a orgue sol* de Nicolaus Bruhns dona pas a un dels 3 concerts per a oboè i corda (reducció a orgue), l'escrit en Sol menor, de Georg Friedrich Händel. L'enregistrament acaba amb una *Coral partita per a orgue*, una de les fantasies per a flauta sola de Telemann interpretades amb oboè i amb la transcripció de la inspirada ària final de Dido de l'òpera *Dido and Aeneas* de Henry Purcell.

Més enllà de l'atractiu que representa aquest repertori, cal destacar particularment la bellesa tímbrica i l'elegància de la sonoritat que Josep Julià aconsegueix amb el seu instrument, com també la força interpretativa de Montserrat Torrent, que per raons òbvies emergeix de manera especial en les obres per a orgue sol. ● J.V.B.

IRUÑEAKO TALDEA: *Musikagileak*

(Grup de Pamplona. Compositors). Obres de Jaime Berrade, Teresa Catalán, J. Vicent Egea, Patxi J. Larrañaga i Koldo Pastor. Rosalina Caballín, piano. Eugenia Echarren, soprano. ARS INCOGNITA.

Ens trobem davant un disc de característiques realment poc comunes. Aplega una mostra de la producció del grup Iruñeako Taldea, format l'any 1985 per Jaime Barrade, Teresa Catalán, Vicent Egea, Patxi Larrañaga i Koldo Pastor després d'un període de formació amb Agustín González Acilu i Ramon Barce.

La mostra està circumscrita a obra per a veu i piano, fet que limita l'abast de la consideració del conjunt de la producció dels seus autors. D'edats força semblants —nascuts entre el 1947 (Pastor) i 1963 (Larrañaga)—, els uneix també un fil conductor estètic, força perceptible en tot el disc, que ens situaria en les coordenades de l'evolució atonal postschönberguiana; o més ben dit encara, en el postwebernisme. Hi ha, per tant, més referents de l'obra de Webern que de Schönberg en aquest aplec de composicions, moltes de curta durada, d'una gran densitat expressiva, bastit sobre textos de César Vallejo (obra de Teresa Catalán), Félix Grande (obra de J. Vicent Egea), Lord Byron (obra de Patxi Larrañaga) i Patxi Perurena (obra de Koldo Pastor).

I en parlar de l'evolució de l'esmentada estètica, podríem arribar també a in-

fluències de l'Escola de Mannheim —Boulez i Cage especialment—, en un conjunt d'altra banda no exempt de característiques individualitzades en cada autor.

Aquest disc adquireix un valor notable per la seva dimensió reveladora d'un grup molt concret, situat al País Basc, en una àrea cultural, per tant, poc present a casa nostra en les programacions dels cicles de música contemporània. Cosa que cal lamentar amb totes les conseqüències.

La interpretació de la soprano Eugenia Echarren i de la pianista Rosalina Caballín resulta convincent, especialment tenint en compte les extraordinàries dificultats d'aquest tipus de composicions, que obliguen a un doble i considerable esforç. El purament interpretatiu, en el sentit de capacitat de penetració en l'estètica concreta, i el tècnic, d'una complexitat i exigència notabilíssimes. ● J.C.C.

TELEMANN: *Solo works*

(fantasies per a flauta de bec)
Marion Verbruggen (flauta de bec) i Mary Springfels (viola de gamba)
Harmonia Mundi USA
HMC 907158

No fa gaire, en aquesta mateixa secció ja comentàvem que en el seu temps va ser molt més conegut i prestigiós que Johann Sebastian Bach i que avui dia apareix al llibre *Guin-ne's* dels rècords com l'autor que ha escrit més obres en la història de la música. Georg Philipp Telemann va ser un model a

seguir pels músics del seu temps. De la mateixa manera que J. S. Bach va deixar les seves *Suites per a violoncel sol*, o les seves *Sonates i partites per a violí sol*, Telemann també va deixar dos reculls de 12 fantasies cadascun, el primer dels quals destinat eminentment a la flauta travessera sola i el segon al violí sol.

Partint de premisses com el fet que a l'època el canvi d'instrumentació d'una obra era una pràctica habitual i també que el mateix Telemann tocava perfectament la flauta de bec, s'ha fet molt habitual de sentir les 12 *Fantasies per a flauta travessera* interpretades segurament molt més pels flautistes de bec. Així ens ho testimonien la bona quantitat de vegades que les hem pogut veure enregistrades per flautistes de bec, des que ho feren Frans Brüggen i Hans Martin Linde.

La gran dificultat d'interpretar música per a un instrument melòdic (com la flauta de bec) sense cap mena d'acompanyament (baix continu...) és la de saber donar-hi un cert sentit de llibertat que ja es deriva de la mateixa paraula "Fantasia". És molt fàcil resoldre aquesta mena d'obres sense cap mena de subtilitat, amb un so ampul·lós constant, un tempo regular i una gran velocitat..., tot plegat per camuflar la més absoluta manca d'imaginació..., un element tan valorat en tota la història de la música. L'altre factor que cal tenir en compte és la capacitat de poder oferir quelcom de nou amb obres tan populars, en particular entre els flautistes de bec d'arreu. La flautista de bec holandesa Marion Verbruggen, que amb els seus diversos enregistraments, sobretot per a Harmonia Mundi, s'ha consolidat com una intèrpret de referència en el seu terreny, n'ha sabut fer una versió

atractiva, elegant, que alhora defuig en la mateixa proporció tant la manca d'idees com del pintoresquisme interpretatiu.

L'enregistrament, que es va fer entre l'octubre de 1996 a Califòrnia i el març de 1997 a Massachusetts, es complementa amb la inclusió de la *Sonata per a viola de gamba sola en Re major* inclosa en el recull "Der Getreue Music Meister" interpretada per la gambista Mary Springfels. És una obra que encara ens apropa més al món de les *Suites per a violoncel sol* de Bach.

Més enllà de la sonoritat "divina" de l'antiga versió d'aquestes mateixes *Fantasies* enregistrada ja fa un parell de dècades per Frans Brüggen, la de Marion Verbrüggen pot esdevenir una referència discogràfica d'aquestes obres, però en la seva dimensió "humana". La sonata per a viola sola és un excel·lent complement per a un disc d'aquestes característiques. ● J.V.B.

The Passion of Reason ("Res Musice")

(Música per a flautes de bec de l'època medieval al barroc)
The Sour Cream legacy
GLOSSA Nouvelle Vision
GCD 921102

D'enhorabona per a tots els mitòmans de la flauta de bec és l'aparició d'aquest enregistrament en forma de doble disc compacte, en què la gran vaca sagrada d'aquest instrument en el segle que ja s'acaba, Frans Brüggen, es retroba amb els seus dos superdeixebles, Walter van Hauwe i

Kees Boeke, tot revivint el mític grup Sour Cream, amb el qual anys enrere s'havien dedicat a la interpretació principalment de música contemporània i música antiga de la més inhabitual, com ara *Ars Subtilior*, etc. En algunes de les peces incloses en aquest enregistrament, s'hi afegeixen la cantant Isabel Álvarez i la intèrpret de llaut Toyohiko Satoh. Deduïm que, conscients de la dimensió entre atractiva, interessant i nostàlgica d'aquesta última fita discogràfica per ara de Sour Cream, sorgeix el nom de The Sour Cream legacy. L'enregistrament es va fer en dues parts. La primera va ser el juny de 1993 a Montevardi di Arezzo (Itàlia) i la segona el juliol de 1994 a Renswoude (Holanda).

The passion of reason (la passió per la raó) o *Res musice* (sobre música, títol del comentari que acompanya l'enregistrament) són dos títols que en major o menor mesura ens fan retrobar amb un temps en què la música com a disciplina humanística estava inclosa en l'anomenat Quadríum al costat de les matèries que avui qualificariem com a ciències. Parlar de música sovint comportava parlar de proporcions numèriques, d'harmonia de les esferes, etc. Com una mena de referència a la perpetuïtat de la música, el primer disc comença amb l'arribada des de lluny del so de les flautes, mentre que el segon acaba amb la seva desaparició en l'espai.

L'enregistrament, format per un total de 28 obres (14 en cada disc), sembla una petita reflexió a l'entorn de les sonoritats sorgides de la múltiple combinació de flautes de bec que permet un trio com el que ens ocupa. L'expressió "sonoritats" potser l'hauríem de fer extensible a timbres, proporcions, ritmes i estèti-

ques sonores d'èpoques diferents.

Entre les 28 obres, podem sentir-hi cançons polifòniques de Guillaume de Machaud, el *Fumeux*, *fume* de Solage o *En Semeuillant* de Trébor (dos clàssics de l'*Ars Subtilior*), una bona quantitat de fragments del *Manuscrit Baldwin*, obres d'alguns insignes del renaixement, com Heinrich Isaac i Jannequin, entre d'altres. L'enregistrament acaba amb uns cançons de Johann Sebastian Bach, i amb una paràfrasi sobre Bach titulada *Eclipse* escrita el 1983 pel mateix Kees Boeke.

Si bé la sonoritat continuada de flautes de bec pot fer la impressió de monotonia als no iniciats, som davant d'un enregistrament d'adquisició obligada per a incondicionals.

● J.V.B.

Beauté parfaite, "l'automne du Moyen Age" Cançons dels segles XIV i XV

Alla Francesca
Opus 111 "OPS 30-173"

El grup Alla Francesca s'ha fet popular entre els discòfils del nostre país particularment pels seus enregistraments de música medieval, publicats sota el segell discogràfic Opus 111. En aquest segell, han seguit una trajectòria amb caràcter cronològic centrada principalment en el repertori francoflamenc. Així, ràpidament, recordem el disc dedicat al compositor Gautier de Coincy (principi del segle XIII), a les cançons de tro-

badours i trouvères en el temps de Ricard Cor de Lleó (que també en va ser un), als motets i virolles de J. Ciconia i, més recentment, la seva versió del *Llibre Vermell de Montserrat* (segle XIV).

Aquest cop Alla Francesca arriba amb un repertori certament fronterer entre els temps medievals i el renaixement incipient. D'aquí la posició de "la tardor de l'edat mitjana", tot i que el títol central del disc *Beauté parfaite* (belleza perfecta) està pres de l'obra que enceta el present enregistrament, fet l'octubre de 1996, i que pertany a Anthonello de Caserta, un dels representants de l'anomenat *Ars Subtilior*.

Precisament, aquest corrent estètic produït a França i particularment al nord d'Itàlia, al final del segle XIV i principi del XV, ve representat en aquest disc per algunes obres anònimes o la típica *Fumeux fume* de Solage. Així, doncs, inclou fins a un total de 22 obres diferents del repertori exclusivament profà, entre les quals també trobem pàgines d'alguns dels pioners del renaixement flamenc, com ara els grans mestres Guillaume Dufay i Gilles Binchois, a part d'una bona quantitat d'anònims ja al·ludits.

La impressió general és que es tracta d'un enregistrament d'esperit autològic en el qual es pot valorar el desenvolupament estètic de la sonoritat de la música del final dels temps medievals i del seu pas cap al renaixement. L'hàbil combinació tímbrica d'obres vocals amb d'altres d'interpretades només amb instruments, barrejada amb els contrastos rítmics i amb una interpretació certament acurada i brillant fan que el qualificat usat com a títol de l'enregistrament sigui emprat també en aquestes línies de comentari... *beauté parfaite*. ● J.V.B.

Exposició

Ara fa cent anys, Catalunya enlluernava amb el Modernisme

L'any 1898 ha passat a la història com un moment de crisi. Amb la derrota a Cuba i Filipines, desapareixien les últimes restes de l'imperi espanyol. La pèrdua de les colònies va provocar un daltabaix econòmic, polític i moral, recordat més tard com el desastre del 98. Però fa un segle, la societat catalana vivia també l'impuls del Modernisme; una efervescència d'iniciatives culturals, associatives, esportives, polítiques i sindicals; l'esclat del catalanisme. Enmig de la crisi, Catalunya demanava la paraula per fer una proposta renovadora i europea.

Escolta, Espanya. L'exposició d'un dels moments més dinàmics de la nostra història.

"Escolta, Espanya"
Catalunya i la crisi del 98

L'empenta dels catalans

Museu d'Història de Catalunya
del 19 de març al 13 de setembre

Amb la col·laboració de:

Fundació "la Caixa"

Amb el patrocini de:

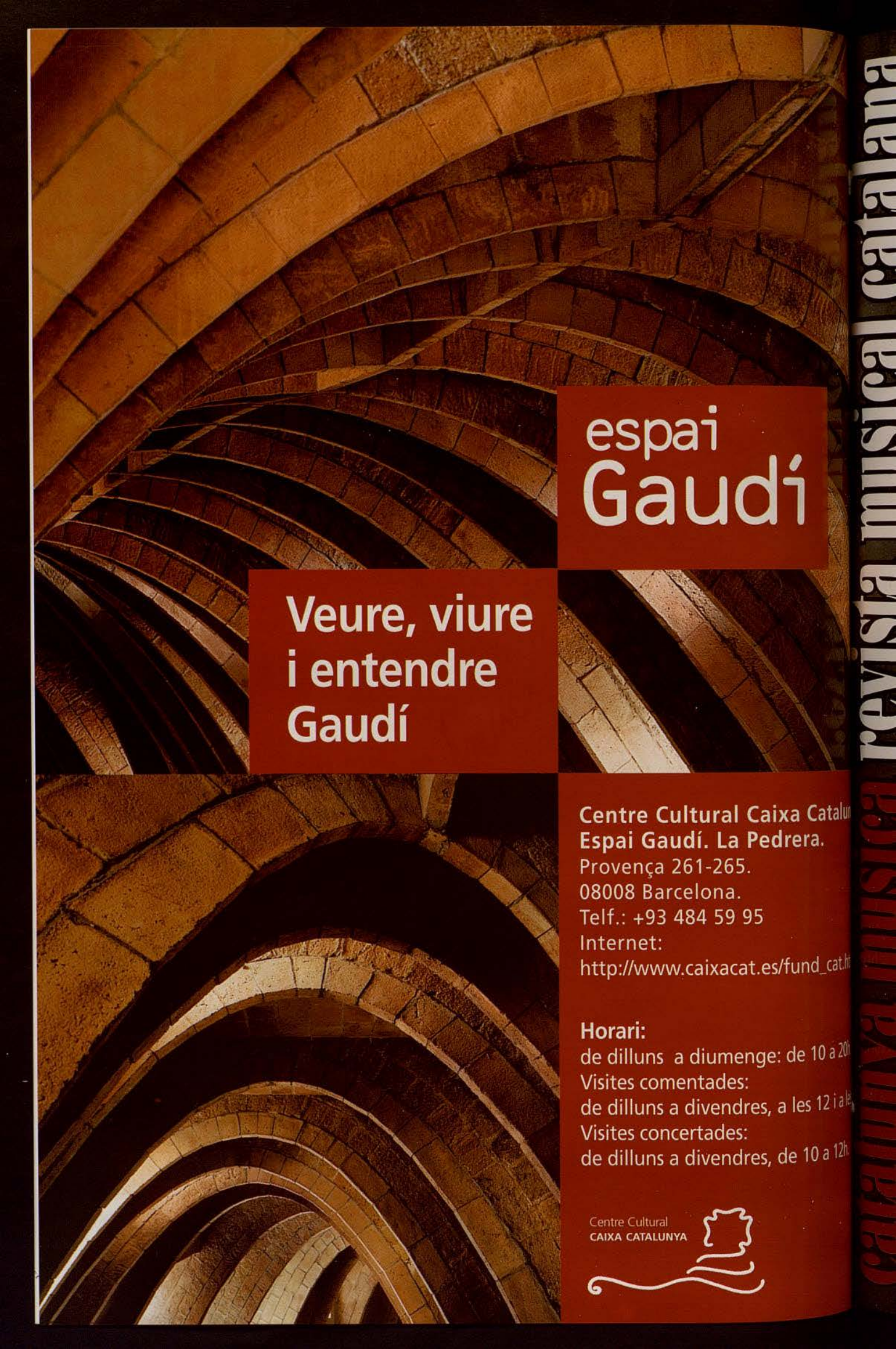
GEC ALSTHOM

Televisió de Catalunya, S.A.

CATALUNYA
RADIO

Generalitat de Catalunya

espai Gaudí

**Veure, viure
i entendre
Gaudí**

**Centre Cultural Caixa Catalunya
Espai Gaudí. La Pedrera.**
Provença 261-265.
08008 Barcelona.
Telf.: +93 484 59 95
Internet:
http://www.caixacat.es/fund_cat.htm

Horari:

de dilluns a diumenge: de 10 a 20h

Visites comentades:

de dilluns a divendres, a les 12 i a les 18h

Visites concertades:

de dilluns a divendres, de 10 a 12h

Centre Cultural
CAIXA CATALUNYA

